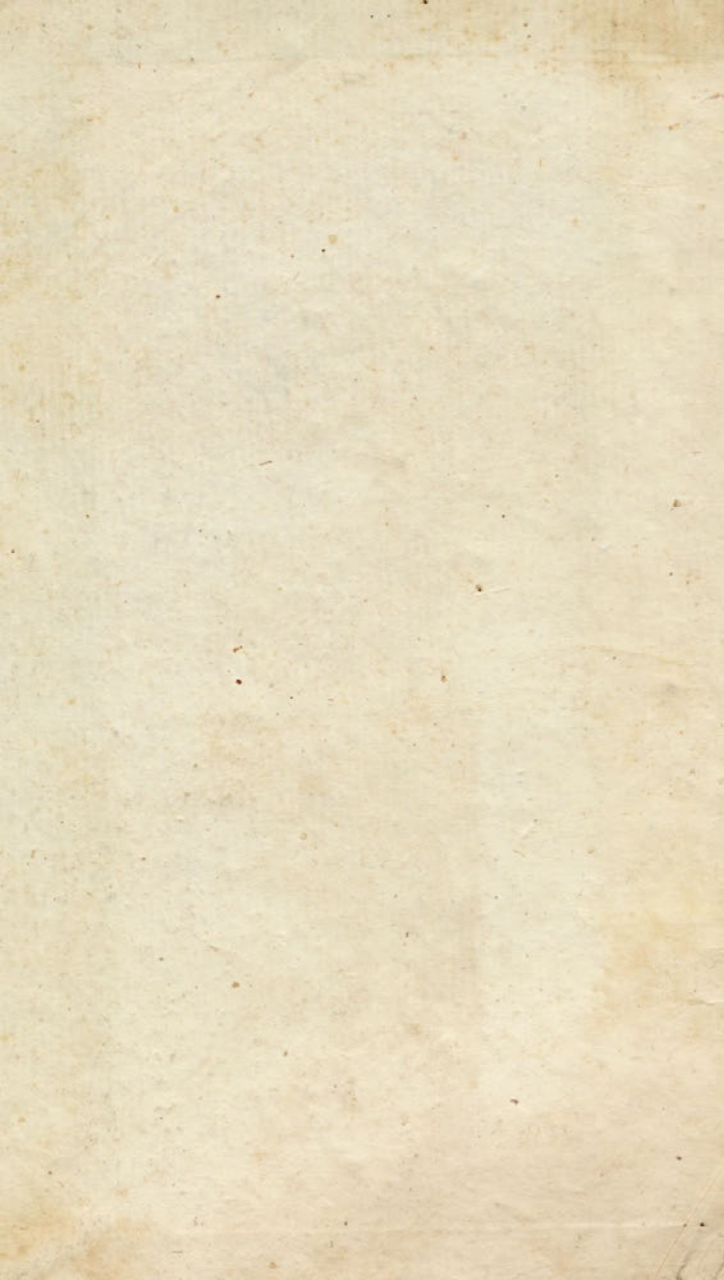

SLOVANSKA KNJIŽNICA
LJUBLJANA

B XCIII

2.

СВЕТЛА ПИСМА

ИЗДАНИЕ

Второе издание, исправленное и дополненное
 1901 года

ПЕЧАТ

СВЕТЛА ПИСМА

Второе издание, исправленное и дополненное
 1901 года

8
17

SGODBE
SVETIGA PIŠMA

S A

MLADE LJUDI.

*Is nemškiga prestavil Matevsh Ravnika,
desete shole zesarsek kraljev vuzhenik.*

DRUGI DÉL.

SGODBE NOVIGA SAKONA.

Od Kristusoviga rojstva, do njegoviga
terplénja.

V' LJUBLANI, 1816.

Na prodaj per Adamu Henriku Hohau,
bukvovésu.

Vidil

Jur Gollmayr, m. p.

Dekán, in Vélki Naméftnik.

Vidil

Kremnizer, m. p.

Natisnejo naj se.

Auersberg, m. p.

BXCIII

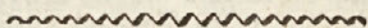
K PA 334

K. 19. IX. 1953 / 744

Jesufova mladost.

1. Zaharija in Elisabeta.

Ob zhasu kralja Herodesha je v' Judovskih gorah bogaboježh duhoven v' nekimu mēšlizu, Zaharija po imēnu, shivel. Zaharijovki je bilo Elisabeta imē. Obá sta bila pravizhna per Bógu v' sredi med greshnimi ljudmí. Svesto sta deršhala vse boshje sapovdi in postave. Njuno shivljenje je bilo bres madesha. Kaj se more od koga lepšhiga povédati?

Otrók nista imela. Britko se jima déla. Sakaj le lepa shelja in veliko veselja so dobri otrozi sakónjskim, ktiri se Bogá bojé. Pogosto in serzhno sta sdihovala, de bi jima Bog to veselje, de bi jima finú dal. Pa vsa molituv je bila saštónj. Perlétna obá

sta she. Nobeniga posémliskiga upanja si ne delata vézh. Po sheljah vsih drugih dobrih dušh vse, kar si she vošhità na semlji dôshivéti, je bilo rojstvo obljubléniga boshjiga kralja.

Sdaj je Zaharija spet enkrat versta v' tempelnu opravlati sadéla. V' Jerusalem gré. „Shega je bila, de so vadalàli duhovni, kaj kdo opravlati. Kadilo v' tempelnu v' svetínjshu sashigati — in to gotovo nè bres fkrivniga Boga — je to pot Zaharija sadelo. Vrata v' svetínjshé so se s' dragim kròvam sagri-nale, ki je spod vélba ségal od verba do tal. Zaharija se napravi v' duhovsko, vsame v' ro-ke slato kadílnizo, gre sa kròv, in stopi pred altar. Shé se kadilo valjí proti nebe-sam. Ljudstvo je od svunaj, Boga móli rekózh: „Puhtí k' tebi, o Bog, kakor di-fhézhé kadílo naj našha molituv!“ Na en-krat je Zaharija altarju na desni strani ange-la saglédal. „Strah ga opade. Vef trepetà. Angel mu prijasno rezhe: „Ne vstrafhi se Zaharija! Vslíshana je tvoja molituv. Eli-sabeta, tvoja shena bo finú povíla, Janes ga imenuj. Veliko veselja ti bo delal; in pa veselilo veliko se jih bo njegoviga rojstva. Velik bo per Bógu. Vina, in nizh pijá-niga ne bo pil. „Shè ròjen nè, bo she s' sve-tim Duham napólnen. Veliko Israelzov bo h' Bógu spreobérnil. „She vezh: v' Elijovi-mu duhu in v' njegovi mòzhi poide pred Go-spodam (svelizharjam, kmalo bo príshel). Ozhákov míšli (Abrahamove, Isakove in Ja-kopove míšli) bo med Israelovimi otrozi

obudoval. Nevérnikam pravo sposnanje odperel, uzhil jih modrost in pravizo, in Gospodu svet polk bo nadelával."

Zaharija se skorej ne savé od stroménja. Take vesele si ni domišljal. Sinu imeti je bil še sdavnaj vse upanje is misel spustil — zlo nemogózhe se mu je sdélo. Rekel torej je angelu: „Kaj me zhé tega preprizhati? Jes sim star, in moja je še perléna." Angel, boléri ga je moglo, de ne verjáme, je odgovoril: Gabrijel sim, ki pred sédesham boshjim stojim. Bog me poslha, ti opraviti to veselje. In ker nisi mojim besedam veroval, gotovo bodo spolnene ob svojimu zhasu, glej! mutašt do dnéva bosh, dokler se ne spólnijo, in besede ne bosh mogel govoriti."

Angel sgíne — in Zaharija je mutašt. Tako lé mu je poverneno nespámetno govorjenje — in sasnámik ima sraven, de ni bila angelova perkasen noben prasen dosdevik. „Se da misliti shiba perlóshnisthi in ljubesnívshhi?

Zaharija ni dolgo kaj mogel od straha. Ljudjé ga zhakajo in zhakajo, in nikolj ne uméjo, kaj se v' svetínjshu tako dolgo mudí. Pride. Kmalo se vidi, de je kaj posebniga bilo. Na glaf je shlo ljudstvo blagoslòviti ali shegnati. Pa stal je, in kar besédize ni is njega. „Shé bol zhudili so se ljudjé. Molzhé jih tedaj blagoslòvi, in v'nebó kashe, de jim snamenje da, de je is nebés perkassen imel. Ko so dnévi njegoviga opravila minjli, se je domú vernil, s' kakshini-

mi nebésmi v' sebi, si pazi lohka mislite.

Ljubi otrozi! s' to le nebesko perká-senjo tedaj se sgodóvi obljubljeniga odreshe-níka perzhnéjo!

Zhloveshkiga svelizhanja *toljki boshji osnútik* je po *vrédnim* tudi napovedan. Napóved se sgodí po angelu smed prvih bosh-jih angelov; na spodobnimu kraju — v' tem-pelnu v' svetínjsku; o pravimu zhasu — ob zhasu molitve; mosh veš vréden jo prejme — svet sívzhik bres gráje.

Kakor pred veliko jésarmi lét nekadaj Abrahamu, ravno tako se Zahariju sdaj Bog rasodéne. Ravno tako zhudno mu je finú dal. Tudi tukaj se ljubesnivo ponisha do ljudi. „Svoje dopadajenje imá on nad dobrimi ljudmi. Posná, zhísla jih, ljubi jih. Poskusha dolgo jih s' terplenjam, pa rasveseli jih potlej, de si niso nikolj sami toľko obe-tali. Molitve jim vflíshva tudi potlej she, ki so jih she sdavnaj sami posabili.

Velíki obéti se vsdigujejo od pridejózhi-ga *odresheníka*. Velik — drugi Elija — veselje velikim, pravi angel, bo Janes, kar she imé njegovo poméni — Bogomíl — Bogoblág Bogomír. In vender je Janes le napoved-vaviz odresheníka. Njega, odresheníka, imenuie angel gospoda. Po njemu se hozhe sam Bog blishati do ljudi — in to vse zhudno, de nikolj shé tako.

Tudi tega le ni posabiti: Kmalo pred pragam tih svetih sgodóv smo se poboljšhati opomínjani. Kakor obljubo prihodniga sve-

lizharia Abrahamu, nekdašniga svetá nar boljšhimu moshu, tako je Bog blishno spolnénje te obljuje sdaj narprej moshu rasodel, ki je misel Abrahamovih bil. Druge Israelze, bodo naj duhovni ali kaj drugiga, angel po vézhim vse nevérze imenuje, defiravno so si na svoje pravovérstvo veliko domishlovali. Od njih pravi angel, de naj préd pravo sposnánje, pravízo in misli Abrahamove na-se vsamejo. Njih nesvétim ozhém je nebeska perkásen do sdaj she s' predgrinálam sakrívana.

Otrozi! prezej od konza tih sgodeb se isferza gnati po poboljšhanju sklenimo. Bolko vam bo resniza to, ljubesnivshi se vam bo svelizhar pokasoval, bol bote njegove sgodóve umévali, vézh veselja in blágrov bote is njih imeli.

2. M a r i j a.

,Srézha kraljestvo obljubléniga boshjiga kralja je bila, de si Israelzi, ki so njegovo rojstvo sdaj perzhakovali, niso mogli vézhi misliti. Vézhi dél so meníli, de bo s' blishòbo prishel, vsih posémliskih kraljov velizhastvo bo satemníla. Mislili so si, obljubim, Israelskih hzhérí kaka vsa bogata in imenitna bo njegova mati biti zhaft le doségla. Pa vse to se je drugázh ishlò.

Na Galilejskim, nekdašniga Israelskiga kraljestva v'odljudnimu kraju, v'Nazaretu,

v' méstizu sanizhovárim, in sraven she obljudim v' mésta nar pustéji kózhi, je vboga divíza na tihama prebivala, od nikogar pogréfhana, posáblena od vsiga svetá. Desiravno Davidove kraljeve rodovíne, shivela na rokah je. Vbogimu stenarju ali zýmpermanu, Joshefu po iménu, pa ves poboshen, boga-bojézh in pravizhen je bil, je bila v' sakon obljudlena. Ali kakor vboga s' zhasnim blagam, tako bogata je bila s' krepóstmí ali zhédnostmí. Vsa zhistá, sveta, nedolshna je bila. Le voljo boshjo spolniti, nobene druge shelje ni posnalo lepo njeno serze. Sraven jo je bila samozhistá ponishnost. Sama ni védla, kakó je bila dobra in boga-bojézhá, kakó sveta, kakó ljubesníva, in zhashtílivá. Njéno imé, le blishnim fosédam nè - všim drugim po Israelskimu je bilo nesnáno. Marija ji je bilo imé.

Do te vboge, nesnáne divize je Bog angela Gabrijela poslal. Tudi Marija je v' dozhakovaniga odresheníka upala. Vsa hrepenéla je po njegovimu prihódu. Srézhno se íhtéje, de v' timu zhasu shiví, ki je rojen imel biti. Ravno bleso svelizhanje premishlovala, ki je po njemu perhajalo, ravno bleso v' pohlevno molituv samáknena pred Bogam v' svoji tihí stanízi je klezbala, kar angel stópi na enkrat k' nji va-njo. S' nebeskhko neisrezhéno prijasnastjo ji rezhe: „Bodi posdrávljena — Tí mílosti polna! Gospod je s' teboj! Nar oblagrovánshi svojiga spóla si Tí.”

Marija — de jo blago, poníshno du-
fho! — se bol she tega ogóvora vſtraſhi,
kakor ſagledati nebeſhko prikasen, „Sem-
tertje je pomiſhlovala, kaj bi vtegnilo to
poſdravlénje pomeníti. Taka majhina ſi je
v' ſvojih ozhéh, de ſe ni ſvédla v'ta ogóvor.
Zhaſt, ki ji dojde, jo tako pobije, de ne
more né beſede pregovoriti. Vſa poníshna
obmolzhí.

Angel pa jo potoláſhi, in rezhe ji pri-
jasno: „Ne boj ſe, Marija! Miloſt ſi doſe-
gla per Bogu. Mari boſh, finú boſh rodila.
Jeſuſ ga imenuj. Velik bo — kaj? ſin
Prevíkſhiga ſe mu porezhe. Goſpod - Bog
mu bo ſédesh dal njegoviga ozheta Davida.
Kraloval vekomaj bo v' Jakopovi hiſhi. Nje-
goviga kraljéſtva ne bo konza.”

Bogabojézha divíza, deſiravno ſhe ob-
ljublena Joſhefu, ſhe ni miſlila na nobeno
poróko. S' divíſhko ſramoſhlívoſtjo rezhe:
„Kakó je mogózhe? Od nobeniga moſha ſhe
ne vém!”

Angel rezhe: „Sveti Duh bo na-te
priſhel, in mózh Prevíkſhiga te bo obſén-
zhila. Torej ſe tudi tvojimu ſvetimu déte-
tu — ſin boſhji porézhe. Ino le pomiſli,
Elisabèta, tvoja teta, ki ſe je menilo od
njé, de ne bo nikolj otrók imela, ona na
ſtare dní — in ſzer po treh meſzih ſhe — bo
tudi finú dobila. Per Bogu namrezh ni nizh
nemogózhiga.”

Marija ſe nagne, polna molitve, hvale
in veſelja, in djala je: „Dekla Goſpodova

sim. Sgòdi se mi po tvoji besedi." In angel jo je sapústil.

Ljubi otrozi! Tukej lè vidimo svešto spólnováne boshje obljube. Bog je Israelzam odrefheníka obétal, in djál, de bo Davidov sin, Previkshiga sin, vézhen kralj. Taziga na tanjko — sinú nar Vikshiga, in is Davidove kraljeve rodovíne divízhniga sinú — ga napové sdaj angel. Kar je nesapópdno bilo préd, je sdaj svetlo in rasjafnéno. Sveštòba in milost boshja se smiraj lepshi in ljubesnívshi rasdanujete.

Previkshiga sin, po ktirimu Bog zhè le toljko lepó rasodéti svojo prijasnost, je lepe pomémbe imé Jesuf dobil. Jesuf je po nashimu jesiku svelízhar, odrefheník. In more Bog po zhem svojo velikóft lepshi rasodeti kakor de pomága, de svelizhuje in blagodári, de odrefhuje od grehov, de otéva od réve? Odrefheník od gréha, svelizhar od réve, kaj zhe révnim greshnim ljudém vesélfhiga biti? Shé imé Jesuf bi moglo vse spokórne greshnike, vse réveshe, va - ni s' saupanjám navdati.

Nad Marijo ne vidimo le isgléda zhiste nedolshnosti, perferzhne ponishnosti, popolnoma pokórfhine in voljne vklómbe v' boshje obrazhila — tudi koliko te lepe krepófti in zhednosti v' njegovih ozheh velájo, nam Bog pokashe nad njó. Pokorna, voljna Gospodova dekla, ktira hozhe, kar Bog, ki je bres volje sa-se, ona je Gospodova mati. Nji, ref pravi ponishnizi, se angeli perklánjajo. Vzhlové-

zhenje boshjiga finú, ta všimu zhloveshkimu rodu toľjka boshja dobrota, je ob enim povrazhilo tudi njéne zhiste in lepe nedolshnosti! Kdo bi si ne persadeval Bogú biti po Marijino vdán, in ravno tako pokorn, ponishen in zhist!

3. Marija in Elisabeta.

Angel je bil sginil — Marija je spet sama bila. Kako ji je per serzu bilo, se pazh ne da povedati. Le viditi ga s'ozhéfam, njega boshjiga finú, besedo le is njegovih úst slishati, she to nebeshko veselje na semlji bi ji bilo. In nji, ki si je v'lastnih ozhéh prasno in gòlo nizh bila, ki ji ni njéno shivljenje nikolj téľjka frezha na misel prishla, pové se ji sdaj, de bo zlo mati tega nabészhana. Prepòlna je bila svelizhanja, ne more ga tishati v'serzu! In pa komu, in nè svoji ljubi prijátlizi, Elisabeti, svoji bogabojézhi teti, bo to veselje odkrila; angel ji je njéno imé imenoval, in enaka milost se ji je is neba sgodila? Nè tésha tri dní hoditi, nè hude pota zhes goró, nizh ne more mlade divize dershati. Pravil se ji vsdigne svoje veselje, in is serza voshit frezho tudi njéj.

Tako lé nad Bogam veselje, in do ljudí ljubésen vse teshave slájsha. Tako lé so dushe, ktire imajo ref Boga v'zhafti, tudi do ljudí ljubesnive. Prava bogabojézhnost

zhloveka déla prijasniga in zhloveškiga do ljudi. V' boshji raj semljo bi pre naredila, le splòfhina naj bi bila.

Marija je na Elisabetini dom prifhla. Na enkrat, kakor angel is nebés, in s' ozhmí, ki ji nebeskko veselje igra po njih, je stopila v' Elisabetino hišo; posdravi jo in vòfhi ji frézho do boshje milosti, ktiro je Elisabeta dosdaj globòko v' ferzu fkríto v' sebi hranila, in ni je bila she nobeni zhloveški dufhi rasodéla. Kakfhino veselje, kakfhino stroménje sa Elisabeto!

Pa tudi Marijo je tukaj novo veselje zhakalo. Elisabeta, to vòfhítuv saflíshati, je bila od svetiga Duha rasfvétlena. Rasodel ji je, pokaj Marija pride. Nikolj iméto veselje jo vso preletuje. Polna svetiga Duha, vfa v' zhásti in veselju ogovorí sveto divizo: „O tí oblagodárjena smed svojiga spòla! Od kod to veselje, de me mati mojiga Gospoda obíshe? O frézhna, de si verovala! Sakaj, kar je obljubil Gospod, vse bode spólneno.”

Ljubi otrozi! vidila je Elisabeta, de jo Marija, mlada prijatliza sa seboj pufha, in povsdignil delezli memo njé jo je Bog — pa relnizhno, perserzhno veselje imá nad tim. Toljko je to njéno veselje, de se svojiga lastniga sposabi. Ponísha se ji, svelizhuje jo. Tako lé je bres nevošhlívošti vsaka bogabojézhna, dobra dufha. Oh, otreblujmo, otreblujmo svoje ferze, zhe ga she prasna zhast in samolastni prid mika, dokler ga ne bo gola dobrota, svetóšt in lepota!

4. Marije sahválena pésem.

Marija se je savsela, de nè le njéj Elisabetne skrivnosti, ampak de je Bog tudi njeno Elisabeti rasodel. To stérnilo boshjih rasodénj ji je is noviga boshjo resnizhnost prizhalo, prizhalo is noviga prezej per prvi stòpnji v' to sveto hisbo ji je boshjo prijasnost. Zaharija in Elisabeta, oba belolàfna, in kakor Abraham in Sara od Boga oblago-dàrjena, oba jo ostópita. Marija, kakor nekada David is sa-zhéde h' kraljevi zhafti, ona fama se vgléda tako rekózh spod prahú potégneno k' materstvu vélziga Israelfkiga kralja. Misli bogatih in oblastnih deshelánov, ki so menili, de jim nar pervim gré ta zhaft, ki Elisabeti in Mariji she ozhéfa dali niso, so spodletéle. Sdaj pervizh ti Gospodova mati flisli Marija rezhi, in blagre ti dajati. Njé veselje je sverhano. V' nebo ji kipí duh. Serze jo smaguje. Ne more se vezh sdershati. Hvalo sashéne Bogú, in v' pésem se ji svershe. Rekla je:

„Moja dusha povelizhuje Gospoda,

V' Bógu, svelizharju mojim, mi duh pofkakuje!

Oserel se je na svoje dékle niskóft.

Glej, od fih mál mi frezhna rodóvi vsi porekó.

On, mogózhni, storil rezhi je velíke nad mano!

„Svét mu je njemu imé.

Njegova milost, katéri se njega bojé,

Jim gré od róda do róda.
 Velíke rezhí on déla s' svojo rokó:
 Raskrópla jih napuhneniga serza,
 Posája mogózhne is sédeshov jih,
 In na-nje déva poníshne.
 „Strádavzam daja obílnost,
 Bogatínze pa prasne odpráva.
 „Svoj'ga flushabnika poprijel Israela ga je,
 Pómnil, kakor je obljubil nashim ozhakam,
 Abrahamu in njega sarodu, je do vekomaj
 mílost.”

Ljubi otrozi! lepo tükaj nam od Boga
 rassvetlèna diviza pokashe, kakó se Bog
 v' tih sgodbah povelizhuje, ki pi-
 shemo od njih. Kar ima veliziga in lepiga
 od Abrahama do njéniga zhasa v' sebi zhudna
 boshja vója, vse je Marija poprijela v' to
 pésem. Gjíne boshja svestóft jo v' shi-
 vo. „Spolnuje sdaj nad njo se, in hvalésh-
 na sposná, kar je Bog pred vékmi in vékmi
 Abrahamu bil obljubil. Mati perhaja tístiga,
 ki je vse narode oblagoflòviti naménjen.
 Boshjo vsigamogózhnost sposná jo.
 Posája on jih is sédeshov, islékije jih spod
 prahú, velíke mozhi déla. Nizh se bres
 njega ne sgodí, nè veliziga nè maliga.
 Boshja svetóft ji je nar lepshi boshja
 lastnóft. „Svetiga is dno serza, polna ve-
 selja in zhasí do njega, ga imenuje. On
 vse študi, kar je nesvétiga. Vprè on povsot
 se napuhu. Dusham, ktire se v' posemliško
 veselje vtoplujejo, ne dopustí Bog nebeski-
 ga veselja. Boshja mílost je dragóta

Mariji, ki gre is rók v' róke od ozheta do finú. Vse v' Vřimu ji je Bog — on le vřiga zheřhěja vrėden — on le blagóřti isvřr. Njega le povelizhuje — v' njemu le se ona veselř. Ljubřhi kakor vřa viřokóřt ofřhabnikov ji je milo okó od njega, ljubřhi kakor vřa obilnost bogatřnov. Le on je vřa njěna blagóřt.

Lepa ta pėsem nam pa tudi v' dno njė blagiga řerza pokashe. Pokashe nam ta pėsem, od kod toljko boshjiga řposnanja, in toljko veselja nad Bogam je v' njó priřhlo. Bóřht je rada in pridno řveto piřmo brala, de řo ji is boshjiga rasoděnja vse rezhř tako snane? Bóřht je řvojo pergodbo ob řamótni hóji zhes gore premřřhlovala, bóřht jo prevdarila na vse platř, de vidi ves nauk tako v' nji? Vřo pot, obľubim, je bila polna Boga. Noge le řo po semľji hodile, njė duh je v' nebesřh bil! Kako lepo in milo nam pa le v' ozhř salvėti njěna ponishnost! Vedla je, Bog jo je v' zhařt povsdignil, de je nobeni Israelki toljke na miřel ni bilo; vedla je, vři prihodni rodóvi jo bodo blagrovali — pa pametna, ponishna duřha přd ko potlej je Marija ořřala. Na Boga srazha vřo zhařt. On je njė niskóřt pogledal, milo njegovo oko je vse řtorilo! — Bóřht nebesřhke nje miřli, bóřht zhiřto je moglo njė řerze biti, de se tako delezř povsdigne v' Bogá! Gotova je: Veselje nad Bogam, ta nebesřhka rořha, le perzvete is tal zhiřtiga řerzá.

Ljubi otrozi! oberníte, oberníte si na prid to povést od Marije. Uzhí naš, boshjo prijasnost nam kashe, v' véri naš poterjuje, sa to je sapisana, nè de bi se le zhudili. Ravno taki ljubesniv in prijasen hozhe Bog tudi nam biti. She smiraj stari Bog je on, kdor je Abrahamu in Mariji on bil pred jésarmi lét. Ni obóshal od tistih mál. Njegova roka ni okrájšhana. Tudi sdaj shé ne gléda líz Bog. Mí smo skashéni, zhe se nam bol perkríva. Lohkomíshesh, postavim, ljubi le shum, rasbóto in sméh, sam bráni Bogu in lepim mislim v' sé. Napuhesh je sam sebe prepoln, kje nima biti Bog v' njegovimu serzu. Posvétresh je flášt in zhasniga presit, sam torej je kriv, de se mu nebeshko in boshje vse merši. Kako se bo takim ljudém Bog rasodéval? Oh, tihe, premishlene, ponishne, zhiste in nebeshke po Marijino naj bi bile vse zhlovešhke dushe; skusili, kaj velá, bi ljudjé, de se Bog ni le nekadaj po zhudeshih rasodéval. Shé sdaj se od snotrajdusham perkasuje; she sdaj je veselje nad Bogam veselje nar lepshi, nar blajshi, nar obilnishí, nar zhistéjshi; she sdaj so v' serzu, ktiro se Bogú odkljéne, nebésa she na semlji v' njemu!

Marija je bliso treh mészov per Elisabeti bila. Komej jih je bilo nárasen spravi-ti, toljko je bilo obéh veselje nad Bogam, toljka ljubesen ene do druge.

Nar lepshi in terdnejshi prijasnost je tista, ki jo boshje zheshe in bogabojézhnost

osnuje. Vsakimu deklízhu sheljím tako Elisabeto, tako zhaštítlivo, bogabojézho, perlétno prijátlizo; po Marijino naj ji smé rasodeti bres rudezhíze v' obrasu, kar zhuti she tako skrivniga na serzu. Vsakimu mladénzhu sheljím prijatla, Zahariju enaziga, in stavi naj vse svoje saupanje v' taziga prijatla!

5. Janesovo rojstvo.

Zaharija in Elisabeta sta res finú dobila, kakor jima je bil Bog po angelu obljubil. Gol dar boshji je déte obéma, veselá, in vsa Bogú sta hvaleshna. Pa she bol sa zhim se je Elisabeta imela veseliti. Sakonjsko, ki otrók ni imela, je takrat vse sanizhovalo. Nad pedeset lét je sanizhovanje nosíla. H' zhašti tako rekózh je sdaj prishla. „Se vé, tudi tega je veselá bila. Tudi sa to, kakor sa vse, je Boga hvalila. „To veseli je, je djala, mi na moje stare dni she Bog da. Milostivo se je na me oserel, odvsel pred ljudmi je framóto od mene!“

Oh, sposnajmo mí tudi, kar nam dobri-ga dojde, vse vse je gol nebeshek dar, kakor bi ga prav is nebes angel pernesel! Sakaj na tanjko govoriti, le vse je vender od Boga — vsaki grishlej kruha, vsaki poshírik vode. Tako gotova je ta, kakor bi jo angel is nebes Zahariju in Elisabeti povedal. De bi le tudi hvaleshni bili po Zaharijovo in Elisabétino!

Drugi del.

B

Med Elisabetino shlahto in med sosédmi se je gredózh svedlo, koliko milost nad njo je Bog skasal — veselili so se s' njó vred. Radi so Elisabeto imeli, in dobri so ji bili. Elisabetino veselje je bilo tedaj vsih veselje. Vsi ljudje naj bi si bili tako dobri, jeden vesel, vsi bi bili veseli! pázh bi bilo veselja! De bi se sgodilo!

Sdaj so imé púbizhu dajali. Rodovina ni bitve vedla, de je otroka rojstvo angel osna-
noval, in she préd mu imé bil sbral. Zaharízhika ga hozhejo imenovati po ozhetovimu iménu. Pa Elisabeta je djala: „Nè, nè! tega nè! Janes naj bo.” Rekó ji: „Po zeli rodovini nima nihzher tega iména!” Ozhetu so mignili, kakshino imé mu dati. Ozhe je she smiraj mutast. Ni jim mogel povedati. Marlikadaj je dobro pisati snati, tudi sdaj je bila taka. Táblizo vsel, in sapisal je na - njo. „Janes mu je imé.” Vsi so se sazhudili.

Ljubi otrozi! Lepo je, jelite, de sta se Zaharija in Zaharijovka zhes voljo zeleshlahte tako terdo angeloviga vkasíla dershala? Pa she lepshi je bilo, de sta angelovo perkasen zlo blishni shlahti samolzhalá; nizhémerne ljudi bi bili toljko zhudo po vsi desheli rasvpíli. Pokorshina torej boshjimu po-
velju, in resnizhna nevhljínena ponish-
nost — je res bogabojézhih ljudi nar-
pravshi snamenje. Nizhémerneishi, hvalétje,
blebetávzi imajo lashnjívo bogabojézh-
nost; she pravo bogabojézhnost ljudém
omersijo take shlabúdre.

Zaharija imé svojiga finú sapisati, ko je

bilo vse spólneno, kar je od rojstva angel tega otroka povedal, in spet besedo dobiti, vse ob enimu se je sgodilo. Ko bi trenil, je na glas in ves gínen veselje in Bogú hvalo sagnal. Vsim se je vshalilo, sverti strah jih opade. Po vsi gori je bilo govorjenje od tega. Po misli je to vsem shlo. S' zhimur je Bog ozhetovo névéro vdaril, je véra bilo drugim. „Kaj bo le is tega otroka, so se vsi zhudili. Ozhitno je roka boshja nad njim.”

Tako na tanjko lé so se angelove besede spolnile. Otrok je imé dobival, in ozhe je besedo doségel. Sdaj she se jih veliko veselí otrokoviga rojstva. Shé njegovo rojstvo je veliko ljudi vnemálo, permikoválo jih je k' Bógu. Kaj vse je shé le mosh Janes obétal? Kdo ne bo v' zhasti imel vsake boshje besede, toljko strani imá vsaka, in spolnována po vsih je.

Ljubi otrozi! she nektiri sharki boshje modrosti in dobrote se lepo in svetlo vtrinajo is boshjih vsih tih vój. Shé je bilo sa Zaharija in Elisabeto dobro, de se jima Bog ni dal toljko zhasa sa sinú isprostiti! Boljs'higa kaj jima je bil Bog naménil. Preróka, de ga vezhiga ni bilo, ki bo odresheníka napovedaval, né le sinú, jima je dati hotel. Torej odlashta jima ga, dokler odresheníka she ni. Pa téshji ko ga zhakata, bol prav rediti taziga sinú se perpravlata. Molituv, ki sta toljkrat v' nji, jih vsaki dan bol na Boga nakljéne, bol in bol mu saupujeta, bol in bol sta bila poboshna. Od sanizhvánja in

terplenja sta le s'he krotkéjšhi, poníshnishi, in toljkaj boljshi perhajala. Nad finam veselje je s'he vézhi, blajshi in prijetnishi bilo sdaj. Veselje nad toljkim boshjim daram, boshji dar jima je bil fin, zlo to jih ga je lepo rediti perganjalo. Le modro ravná Bog, de nam nektire daróve próshen le daja? Le dober tudi takrat je Bog, kadar se mu ne vidi, de bi nashe molitve poslušhal? Ne da ti Bog, ljubi próshnjázh, danli, de ti bo sajtro vezh dal.

6. Zaharijova hvaléshna pésem.

Ljubi otrozi! de je Zaharijova, Bogú zhašt in hvalo dati, kadar je besédo spet doségel, nar perva bila, s'he flishali. Pa tudi pesem, s' ktiro ga hvali, saflushi biti premishlena. Sakaj vite, ljubi moji otrozi! sívzhik je Zaharija bil, sveto písmo je vse svoje shivlénje premishloval. Posivel se je per dobrih délih. Veliko na svetu si je poskufil, dosti dolgo je ljudí prevdárijal — torej lohka govoril, povedati lohka je vedel, kaj nar potrebnishiga je ljudém. V' ti svoji pósledni pésmi ne hvali le Boga, ampak vso svojo sadobléno modróst stisne v' njó. Pa s'he vézh: ne glási le zhloveshka modróst se is te péсме. Bog, bogabojézhimu stázhiku jesik odpershi, mu je ob enimu tudi dal v' boshje sklépe pogledati, dal va-nj je ognjéno preróshko sgovórnost. Vse poln svetiga Duha bil, rekel je:

„ Hvalen Gospod, Israelski Bog,
De svoj polk obišče, de dela odreščenje
njégovo !

Opórno svelizhanja nam perpravla,
V' Davida, svojiga flushabnika, hishi ;
Kakor je po ustin obetal svojih svetih pre-
rókov,

Ktiri so od nekadaj bili :

Odreščenje od sovrashnikov nashih,
Is rok jim, ki nas zhertijo, vsm.

Milost, ozhakam obljubleno, ikásat,
Pómni tvojo sveto savéso.

Po perségi,

Ki je Abrahamu perségel jo nash'mu ozhaku,
Dati nam,

De is roke rešeni sovrashnikov svojih
Bres straha mu flush'mo,

Po svetósti ino pravizi pred njega oblízhjam,
Vse svoje dni.”

Oberne k' Janesu se svojimu détetu sdaj :

„ Ti pa dete ! prérók se ti Narvis'h'ga porèzhe,
Pred oblízhjam Gospodovim, pot mu per-
pravlat, bo'h hodil,

Snáti njega pótku svelízhjanje dajat.

Napovédat odpushtanje mu gréhov

Po vsmileni milosti nashiga Bóga ;

Po ktiri nas obišče is visokòte persiániz,
Rasvetlí de jih, ktiri fedé v' temnòti in
smertini fénzi,

De saoberne v' pot míru nam nogé.”

Ljubi otrozi ! veliko lepiga náuka sa nas
ima v' sebi ta pésem, premislímo ga. Po eni

strani is njé vidimo, kaj zhlovek ne vterpí, po drugi kaj mu Bog daja po Jesusu. Ljudí zhésheni sivzhik vidi v' nevédnosti, v' támi, in v' smertini nòzhi — po Jesusu jim ljuzh nova, nebeska perséjva. Od greha posilene vidi ljudí — Jesuf jim odpushtanje nése, in ruje jih is gréhove oblasti. Vidil je on beloglávzhik, de se ljudjé na timu svetu nimajo na zlo nizh sanashati, de jih vse mína, de vse raspáda okolj njih, de so vsi uni slabi in pishkávi — nad Jesusam, nikolj ne more dosti Boga sašvaliti, jim pa vidi terdno saflómbo. — Odréshenje svojiga polka is oblasti sovrashnikov, mir le, de bodo Bogú lohka bres straha flushili, to, nobene posvetne velikósti si ne obéta od svelizbarjoviga kraljéstva. Svelizhanje, odréshenje od grehov, praviza in svetósti, in tista vézhi blagósti in mír po Jesusu — serno vse persege mu je to, ki se je Bog s' njo Abrahamu sapersegel, serno vse savéte, ktiro je s' Israelskim polkam Bog storil, serno vsiga, kar so preróki govorili, koljkor jih je bilo. Vsmilena boshja milósti ne more ljudém vézhiga kaj storiti, ljudí ne more nizh boljšhiga sadéti — toljko zéno stavi Zaharija v' to. Bol, kakor rojstvo lastniga sinú, ga to veselí!

Ino sakaj, ljubi otrozi! bi se tudi mí ne veselíli? Veselí shé sajídez se, ktiri v' támi sedí, in se kam ne vé djati, zhe vidi, de se béla sárija napóka; nefrézhni, ki ga sovrashniki vshugajo, ki ga ravno pesté, se obveselí, zhe si koga na pómozhi vidi priti; ljuba mu

je roka, kdor se o brè snu loví, kdor vtonuje, zhe mu jo podá kdo, de se je prime. In prav to, in pa od tega she neisrezhèno veliko vezh nam Jesuf hozhe biti.

Janesik je rafel, sal fant je bil, lepo je kasal. Nizh otrozhjiga nima nad seboj. Umen, tih, pameten je bil, dusha mosháta kmalo je gledala is njega. Shivòta je bil sdraviga in zherstviga. Sròk nè majhin, de se je tako lepo Janesik raszvétal, je ta bil, ker so mu starishti kmèzhke jedí, slasti pa, de mu po angelovi besédi niso nizh mozhne pijazhe dajali.

Ljubi otrozi! kar je angel rekel starisham tega toliko obètniga otròka, ravno to vsi vmétni vrázhi ali sdravívzi she sdaj pravijo: Mozhne pijazhe, vino in kofè, so otrokam nesdrave, dusho in truplo jim pokvézhijo. Shgánje bi bilo strup. Pijazhe od vode in mléka ni sa otròke nè nedólshnishti nè sdravishi. Torej dovóljni bodite, zhe vam ljubi starishti vode namest vína, in namest kofèta mléka dajajo; pomislite, tudi Janesik ni smel piti nè vina, nè mozhnih pijazh. In po Jánesikovo bote tudi ví lepo sdravi, zherstvi bote rasli nakvisshko, in vasha dusha bo bistra, in manj v' mislih se opotikala. Dobízhka sadoosti!

7. Jesufovo rojstvo.

Kar se je s' Marijo godilo, Joshef she ni vliga nizh védel. Sdaj je to skrivnóšt

Bog tudi njemu rasodel. V' spanju Gospodov angel se mu perkashe. Rekel mu je: „Joshef, Davidov sin! Bres pomíflíka vsámi k' sebi svojo sheno, Marijo. Mati je Boshijga sinú. Jesuf imenuj njeniga sina; svoj polk od grehov bo rešil.“ Joshef sbudívsfhi se je storil, kar mu je rekel angel. Vsel k' sebi je Marijo in shivela sta v' Nazaretu; polna hvale Bogú, v' pokóju in ljubesni, vsa nedolshna, kakor dva angela boshja.

Joshef in Marija se sdaj veselá nádjata vsaki dan boshje obljube, kdaj de bo spól-nena, kar se vkás Avgusta, Rimskiga zesarja, oklizhe: „Popísovali vsi podlóshni po vsih deshelah Rimskiga zesarstva se bodo. Vsaki v' mesto svoje rodovíne naj gré, de se sgláfi.“ Joshef in Marija sta rodú kralja Davida bila. Iti v' Betlehem, v' Davidovo rójstino mesto, jima je. Tesbkó djála taka dáljna pot o temu zhasu jima je — slásti njéj, divíshki materi, Pa zesarju sta pokorna — odrínila sta.

Svezher pòsno dojdeta v' Betlehem. Vse polno je bilo ljudí, h' popisvánju so prísbli. Nabásnene s' prujimi vse hífhe so bile. Joshef ífhe sa-se in sa divízo, svojo sheno, gostínze, de bi v' nji prenozhíla. Pa iti sa-volo prujih, in oblubim, tudi sa to, ker sta bila vboga, in pa né lepó oblézhená, povsot jima velévajo. Nobéni kotízhik se jima ne pervósfhi, de bi v' njemu nozh prebila. Takó lé jih ljudjé niso posnali, tako malo, de sta bogabojézha in dobra, so jima vidili.

Joj, otrozi! ne bodite sèj nikolj taki terdi do vbosih. Nikogar ne sanizhujte, de

bogat, in salo oblézhen ni. Strašno bi bilo, vse se lohka sgodí, kako blago, dobro dušno po nevédama bi morebiti shalili.

Shalostna sdaj je bila s' Joshefom in Marijo. Vsa spótana sta — nozh pertiska — in vse dvóri so jima sakijénene. Pa pohlévna, in kar jima Bog nagne, s' vsem dovóljna, se v' to tudi vdaſta. Skonez meſtiza je bila ſténa, ki so paſtirji v' nji prebivali, in zhede va njo vganjali. Pod to révizo se ſpravita.

Tukaj lé je Jeſuf Kriſtus — ſin boſhji priſhel na ſvét. Marija je déte v' pekníze povíla, in ker ga nima druſgam djati, v' jaſli ga djala.

Ljubi otrozi! v' toljki lé révſhini in niſkóſti — tako per tihi nózhi — takó bres vſiga ſlóveſa in ſhuma je bil Boſhji ſin rò-jen. Nizh ni berhkiga, nizh ſe ne leſketá okolj nebeſhkiga détetá — jamo temno, ter-de jaſli, puſte pekníze, mervo in ſlamo le vidimo! Zhudno, ljubi moji! ſe vam ſdí morebít? Ali poglejte! Koljkor je nebo viſhi memo ſemlje, toljko viſhi ſo boſhje miſli memo zhloveſhkkih miſel. V' ljudéh narhuji napaka je, de zhloveſhko zhaſt in poſvétno blago bol obrájtajo kakor krepóſt in pravizo. Jeſuf jih je na boljſhi miſli ſavrázhat priſhel. Torej oſnániti njegova per-va ſtòpnja na ſvet jim je mogla, de poſvetna zhaſt ni vſa nizh v' boſhjih ozhéh, in de v' kraljeſtvu, ki ga je Jeſuf priſhel ſtavít, le krepóſt in ſvetóſt obvelá, nizh druſjiga nè.

Tako vbóſhno pa ki je vse bilo per Jeſufovimu rojſtvu — boſhje velizhaſtvo ſe ven-

der le she prezej sasnáva. Lepó ka-she Bog, de obrazhal on je tako. Po pre-roku Mihéju je préd bil povédal; de odre-fheník bo v' Betlehemu rojen. Oblásten ze-far tedaj, ki je neki drúgi na svétu shivel, more s' svojo vkásjo sdaj po nevédama to boshje prerokvânje spolniti. Per všim svojimu vboshtvu šta torej Joshef in Marija, ni jima moglo nesnáno biti to prerokvânje, nebes'ko veselje imela. In tudi she sdaj ni zhlové-kova nikolj tako shaloštna, de bi mu Bog, zhe ga resnizhno zhaší, nobeniga snámenja svoje modre in ljube prevídnošti, de bi mu nobeniga svoje milosti ne dajal.

Shé more ta zgodba vbóge slasti vese-liti. Oh, otrozi! zhe vaš je kaj vbosih, ali zhe vaš kadaj vboshtvo obišhe, mislite tistikrat: Nash odrefheník je tudi vbog otrok bil — in sveti Joshef, njegov krušh-ni ozhe, in Marija, njegova mati, ona svoji-ga spòla nar vezhi svetníza, oba šta bila vbo-ga! — in s' tim se tolashíte, de more od bogastva pazh she kaj boljshiga lè biti!

8. Pastirji per jaslih.

Bilo je she posno po nòzhi. Vše je po Betlehemu spalo. Nektiri vbogi pastirji le so bili she na polju, na stráshi so per zhé-dah. Poshtène, dobre dushe so bili — ka-kor nebo, ki je njih lepe planjáve obdajalo, vši tihi so bili in veselí — kakor préd kmézhki ljudjé, vši odkritiga in ravniga ser-

za — kakor pastír David, ki je nekadaj tód pastírzhoval, vsi nedólohni in is serza boga-bojézhi.

Kadar so uno zhuli takó per tmí, kar stoji v' nebeshki zhafti angel Gospodov pred njimi. Nebéshkek dan — bela, ozhi jemlózha svetlòba, de svésde in ljuna sgínejo — jih je obfjala. Strah jih je. Pa angel, po nebeshko prijasen, jim rezhe: „Ne vstráshite se! Glejte! osnánim vam veliko veselje, ki sadéva ves Israelfki polk. Ròjen v' Davidovimu méstu vam je svelizhar nozój, Kristuf Gospod. Snamenje, po ktirimu go bote sposnali, vam to bodi: Déte bote najdli, v' pelníze je povíto, in v' jaflih lesbí.”

Angelov bres shtevíla veliko se perkashe, ravno ko je to isgovóril. Boga so hválili, in sveto pésem pojó: „Slava Bogú po vishavah, in mir ljudém dobre vólje na semlji.”

Kako je per serzu bilo pastirjam, ko se je od nebeshke ljuzhi vsa stran svetíla, in raslegala se od angliskiga pétja — samí, lju-bi otrozi! si mislite, zhe morete. Popisati njih veselje se ne dá.

V' nebó spet so angeli prèshli. Spet je nozh in tihòta. Spet se sáme vidiyo pastirji. Beseda, ki jo pregovoré, odsòpshi si nekoljko od veselja in stroménja, prva je bila: „Le berfh, sdaj kmalo pojmo v' Betlehem, pogléjmo, kaj se godí, in kaj nam je Bog osnanováł.” Urno gredó; prishli v' sténo so, snána jim je bila; Joshefa in Marijo najdejo, v' jaflih pa dete, ki nikolj ni bilo

ljubesnivšhiga. Kàka ljúzhiza obljubim je berléla po jami. Vše na tanjko, kakor jim je angel povedal, s' veseljam so nashli. S' pohlévno, sveto zhaštjó se blishajo détetu, vsi samákneni so va-nj, ne morejo se ga naglédati.

Vidila Joshef in Marija, in na tihim zhudila sta se, de rojstvo boshjiga détetu, ki sta menila, de je njema le snano, shé ti moshjé tudi vedó, ki sta jih jávalne kadaj she vidila. Pa she le veseliti in zhuditi sta se mogla, ki jima perkasen pravijo pastirji, ki so nad tem détetam imeli jo. Se vé, tudi Joshef in Marija jim sdaj povésta, kaj je angel njima bil rekel. Shé je bilo veselje!

In tako lé vidimo, de, kar zhloveku nar vezhi veselje déla, lé ni slato, stan, zhašt, nè draga jéd in pijázha. V' hlévu Joshef, Marija in pastirji so imeli veselje, de noben kraljév dvor, nobena posémliška sreza, rèzi se ji, kakor se ji hozhe, taziga ne da. Temno jamo v' nebó sprebernilo jim je veselje nad Bogam.

Pastirji so sdaj domú fhli. Hvalili in zhaštli sa vse Boga so, kar so vidili in flifhali. Rasfhirali tudi vse prék so pergódbo, in kdor jo flifhi, je sterfél. Marija pa je besedo, ki so jo pastirji rekli, vřako v' serzu ohranila, in premifhluje jih.

Ljubi otrozi! tudi mí po Marijino fi to sgodbo k' serzu vsamímo, in prav jo premiflimo.

Narprei se uzhimò is te sgodbe, de Je-

susovo rojstvo more velika in vesela rezh biti, de she tolike in take v' sgodovinah svetiga pisma ni bilo do sdaj.

Tako flóvesno — de bi toljko blagóft, toljko veselje ljudém obetala — she nikolj nobena rezh ni bila osnanována. Nebéša tako rekózh se vse spusté na sémlyo — angelov pride bres shtevila, frézhó ji voshijo sémlyi, in njih pétje se rasléga po nebu in po sémlyi.

Drugizh vidimo, sakaj je Jesusovo rojstvo rezh tolika, in tolikaj vesela sa nas. To angel pové.

Jesus je Boga na svet povelizhovat pri-shel. Nebó in sémlyja, lonze, ljuna in svesde, rodovíni obláki in lepa mávriza, trava in róshe, listi in zvéti, sadje, klásje in grósdje, vse to szer nam osnanuje boshjo prijasnost. Ali po Jesusu Kristusu, Ozhetovimu Edínzu, po njemu, prezhisti boshji podobí, je ljubesníva in zhistá persjala, de po nezhémur takó, kar je ozhéfu lepiga in veseliga.

Jesus je mír, veselje in svelizhanje ljudém pernesel. Gréfní zhlovek je v' vednímu notrajnímu nepokóju s' Bogam, s' ljudmí in sam seboj. Ti shaloftni vojski zhé Jesus konez storíti, gréh in nagnenje h' gréhu vshúgati mu bo pomagál; Bogá, svojiga blishniga in sam sebe spet veselímu biti mu bo dal. Svelizhanje mu hozhe nakloniti, de mu ga sémlyja, she tako bogata in lepa, ne more dati taziga.

Tretjizh vidimo, kakshini mi bodimo, zhe mislimo veseli tudi mi Jesufoviga rojstva, in deleshni svelizhanja biti, ki nam ga Jesus pernasha.

Sa ljudi le je to svelizhanje, to veselje, ktiri so dobre, svete volje. Torej Bog Jesufoviga rojstva ni bogatim in oblastnim po desheli rasodel. Le slato, leskoto, zhaft, posvetne slasti so ljubili. V' hlévu ni nizh tega bilo sa-nje. Tudi verovati tedaj, in veseliti bi se ne bili mogli. Le pohujshali bi se bili. Vbogim pastirjam je bilo do dobriga már; zhaft in slató jih ni mikalo. Mehkúshnost in druga posvetna nezhimernost jim ni serza spazhila, nè veselje rasvirati se. Le oni tedaj so bili nebeshkiga veselja sazhimni. Oh, naj bi bile nasbe serza njih serzam enake, kakor so se oni, tudi mi bi se lohka veselili. Serze pastirske pripróshnosti bi imelo pastirsko, serze angliske zhístosti anglisko veselje nad Jesufovimi rojstvi!

Tudi to le je she lepó, de je v' spomín Jesufoviga rojstva — toljke srezhe, de nikolj take ni bilo — posében prasník postavlen. De bi sej bòshizh, god Gospodov, s' svetim veseljam in vselej tako obhajali, de bi njegov god god tudi nashiga svelizhanja bil!

9. Jesus Bogú neshèn v' tempel.

Po Mosefovi sapovdi so pervorojèniga pùbizha Bogú v' tempel starishi mogli nòšiti.

Bogatéjshi so jagne, vbóshniishi dva golóbza sraven v' dar opravljali. Sakaj je Bog to shégo sapovédal, ljubi otrozi! ste ob Mosefu she flis'hali. De so Israelzi is Egipta résheni, pervénzi Egípzhanov pa vmorjèni bili, in torej k' hvaléshnosti je ta shéga vedno opomnovala.

Bog obrázha po zhloveshko s' zhlovéki. On, se vé, ne potrebuje nè jagneta nè golóba. Pa zhlovek, ki se Bogá in svojih dolshnóft tako lohka sposábi, potrebuje kaj svunajniga, de je opómnovan. Sa to lé je take shége Bog sapovédal. Potrebne, nè le svete so shége, ki naš nad Bogam s' vese-ljam, in nad njegovimi dobrótami s' hvalesh-nostjo navdájajo. Poshivínili bres takih shég be se ljudjé.

Marija bi se ne bila dolshna po ti shégi ravnati. Ta nekrajna postava je bila samo navádnim materam in otrókam. Ona pa je bila mati boshjiga sinú. Ali tega sdaj ljudjé niso shé védli, in lohka pohujshali bi se bili. Tudi vse preponíshna je bila Marija, de bi se lozhila, vse prepókorna, de bi se po zherki boshje sapovdi ne ravnala. Perva hója sinú boshjiga rodívshe je bila v' tempel.

Ljubi otrozi! Poglejte nad Marijo: vsa-ka she tóljzhkina perlóshnost kakor nalasht mu je, kdor Bogá ref zhasht, de to zhasht pokáshe. Tudi le vídesa samujóvané boshje sapovdi se bojí, kdor ref ljudí ljubi; bojí se koga pohujshati.

Bog dal, de bi vsi ljudjé duhá bili ta-

ko mίlīga, takó bogabojézhiga, taziga do ljudi!

S' kakšhino zhaštjó in poboshnostjo Marija v' boshjo vèsho štopila — s' kakšhinim gínenim ferzam Edínzhka v' tempelnu nebeshkimu Ozhetu pervizh isrozhovála — s' kakšhinim svetim veseljam se mu je, de je mati taziga otroka, sa to mίlost hvalila — šhe misliti se ne da to, kar dopovedati!

Pa voshímo šaj, de bi s' enákimi obzhutleji vsi ljudjé v' boshjo vèsho hodili — de bi se Bogú po njéno sa njegove dobrote hvalili!

Marija je tudi šhe dar sapísani opravla. Davidove in Salomonove, tólzjih kraljov, kerví je bila — in vender tako vboga je sdaj, de šhe jagneta v' dar ne vterpí. Obljubim, šramovalo na njenimu méstu veliko máter bi se bilo darú vbóshkiga opravlati. Marija se nè. Dvoje golóbov oprávi, enako vbóshnisthim Israelkam.

Tudi ta lè majhina rézh je lepa, in poduzhí naš. Maršikake dobre misli bo v' naš obudila. Poštavim :

„Bog je hotel jagne od bogatih, od vboših dvoje golóbov. Lepo nasnánje — de Bog od zhloveka le toljko hozhe, kolikor vterpí. Zhe ti je Bog veliko úma, blaga, oblásti i. t. d. dal, šhe veliko dobriga s' njimi štoriti dolshan; zhe te je Bog le malo obdaroval, to maliga, ki premorešh, štori švesto, in ravno toljko štoríšh v' boshjih ozhéh,

kolikor uni, ki ima velike darove od Boga, in ki velike reži dela."

„Bog le serze gléda. Ponishniga vbósh-za dvoje golóbov je Bogú prijetušhi dar, kakor jagne bogatiga ofhábnesha."

„Is Marije síja *serzhna ponishnost* — *krotka*, *pohlévna dovólinost s' stanam*. Mnó-siga bi vboshtvo takó ne pékto, naj bi taki ofháben ne bil. Bogástvo ne daja zha-fti — vboshtvo je ne jemle; zhloveka le krepósti in zhédnost shlahti, le pregreha ga ob zhaft perpravi."

Vite, ljubi otrozi! sposhtovala Marija je svunájno shégo, in ta njéna she po je-sarih lét v'nal lepe misli in obzhútleje ob-duje. Lepo je to, jelite!

Ljubi ví! sposhtujte tudi sdaj she prid-ne in dobre shege, ki jih vidite postávlene. Kadar bote veliki she, ki bote s' pamet-jo in váshnostjo druge morebit prešegali, in vregnóla naj bi vaš misel obhajati, ni nam potreba she le opómbe po zhím svunajnimu na Boga in na boshje reži: joj, mislite si, s' svojim lepim isgledam saj druge opómnimo, k' njih svelizhanju jim perpomóremo. In kdo bi tega ne rad?

Pa tudi sa vaš ne bo nikolj to bres pri-da. Tudi Marjo lé, njó zhísto, sveto du-sho, obljubim, vso samaknóla jo je ta objísh-ba véshe boshje — in Bog, lihkar bote shí-shali, ji jo je poverh she s' velíkim vesé-ljam do terde starosti povernil.

10. Déte Jesuf Simeónu na rózhi.

Nósha boshjiga Edínorojénza v' tempel je bila rézh velíka, in se je ozhitno godila. Prenesvét naj bi ne bil Israelski pólk, kaj svetiga veselja va - nj naj bi bilo moglo, vli Israelzi v' veselju bi bili lohka ta dan. Takó pa so duhovni in polk Jesushka v' frédo tempelna Bogú vidili pernèsti — pa po navadi déte jim je, in zlo nizh ne zhútijo, kar se veliziga in veseliga godí.

Prav kakor she sdaj, zhe nesvét zhlovek postavim Jesufove svete rezhi bère. Le rezhi, ki se jih ne manjka, nizh vélziga in boshjiga ne najde v' njih; tudi on namrezh je taki, nizh ga ni vélziga in boshjiga, ras Svetlénja in praviga boshjiga úma mu mánjka.

Tako tiho pa in bres vliga shúma, ko se je godila toljka rézh, le rasflòvil po vli spodóbi jo je Bog.

V' Jerusalemu zhaštítliv starzhik je shivel, Simeon po iménu. Pravizhen, boga - bojézh je bil. Tudi on je kopernel po Israelskimu veselju — po zhlovefshkimu odreshe - níku. Sveti Duh je bil v' njemu. Obljubil mu je bil Sveti Duh, dokler Kristusa, boshjiga masílenza, ne vidi, de ne bo vidil smerti.

Marija in Joshef sta se s' détetam Jesu - sam ravno she v' tempelnu mudila, kar od svetiga Duha gnán Simeon va - nj pride. Sam

ni vedel, zhimú iti ravno sdaj va-nj. Pa rózhno je vbógal.

Velikrat morebít šte she flifhali, otrozi! de boshje navdihnenje ali njegov potrajni nagóvor se more poslušhati. Nagíb h' zhemu vsaki v' sebi poslušajte, kar gotóvo véšte, da je dobro, in de ne more biti napzhno; in le verjemíte, boshjimu navdihnenju se ne bote nikolj vstavlali.

Simeon stópi v' tempel, kar sagléda Jesushka, déte, in s' veseljam, kakor bi nebéla odperte vidil, sposnal prihódniga odrešheníka kmalo je nad njim. Bogabojézhi sívzhik je ko bi mignil per otroku, na rózhe ga vsame, in gláf s' ozbéfam v' nebó vpertim je sagnal: „Sdaj pa Gospod! v' míru me lózhi, svojiga slushabnika, po besédi, kakor si obljubil. Sakaj moje lastne ozhi so vidile sdaj tvoje svelizhanje, ki si ga v'lim narodam perpravil — ljuzh, ki bo ajde rasvetlovala — njega, ki bo *slava* tvojiga Israelskiga pólka.”

Ljubi otrozi! bósht ga je bilo stariga beloglávzhika lepó viditi, ko je Jesusa na rozhe vsel déte, in ko je imel táko veselje nad njim! Shé is tega se vidi, kakshin prijasen in ljubesniv de je bil! Pa kar je sraven govoril, nam šte le popolnoma boshjiga slushabnika, in do ljudi pravi-ga priyatla nad njim pokashe.

Sama molítuv, hvala, in do Boga saupanje ga je. Tako perferzhno, s' tako svéstjo kakor s' priyatlam šte takshinim je s' Bogam govoril. Ravno tako Bog

s' njim. Simeon posná v' sebi njegov glas, in več pokorn mu je. Vſiga — ſvoje ſhivljenje in ſvojo ſmert — ſe Bogú v' roke iſrozhí.

Več lepiga in ljubesníviga ſerza je do ljudi. Njegova ljubésen in pa boshja! Nizh laſtne ljubésni ni v' nji. Vſe ljudi obſeſhe njegova ljubesen. Nad drugih veſeljam, nad ſvelizhanja prihodnimi dnévni ſe veſeli, deſiravno jih on doſhivel ne bo. Nè le ſvojiga naróda — tudi ajde — vſe narode — več ſvet — tako rekózh s' rokami ga objame, in k' ſerzu ſi ga pertíſne!

Kako vender le prava zhaſt boshja zhlo-veku ſerze raſproſtrè — in napolni vſiga ga s' boshjo ljubesenjo! Kako ſvet, kako pravi-zen je Bog, de je memo toliko jésarov drugih takimu moſhu dal ſvojiga ſina ſpos-nati

Kar od Jeſufa Simeon pravi, ſafluſhi biti poſébej premíſhljeno. S' tremi beſedami: Iſraelova ſlava, naródoſt ljuzh, ſvetá ſvelizhanje, koliko vſe nam pové! Shé toliko vélkih in ſvetih móſh, ki jih je ta polk doſdaj imel, vidil je, de Jeſuſu ni nikogar enakiga, ki je Iſraelſkiga polka vſa ſlava v' njemu. Kar ſonze ſa ſvét, mu je Jeſuf ſa vſe ljudi — ſa Jude in ajde. Vſih ſvelizhanje vidi v' Jeſuſu — odobrótbo vſiga ſvetá — vſi, in — de ga veſelje! — tudi mí deléſhni je bomo, te dobróte.

Kakó iſ ſhiviga govori vſe, kar govori. Le otroka ga viditi, mu ſhe veſelje dá,

ki ga v' svojemu shivlenju nikolj ni imel. Vef svét mu ni nizh, tako polno tega veselja je njegovo serze. Rad vmerje sdaj. V' zhiga serzu bi neki ta prijasni starzhik zhaftí ne vnél in ljubésni do Jesusa !

II. Simeònovò prerokvanje od Jesufhka.

Zhudila Marija in Joshef sta se, de je nesnan star mosh prezej njú déte sposnal. De ga na rózhe tako po domázhe vsáme, in de toljke rezhí od njega pravi. Pa tudi v' njú dva sdaj se je obernil. Mòlil zhaftí-livi sívzhik, ki je tako bil bliso smerti — ko-ga ne gíne! — je nad déteta stárishti, slasti nad materjo, divízo. Vse, kar se bo Jesusu godilo, mu je od Boga rasvetlénzu pred ozhmí, slasti pa njegova poníshba in povíshba. Previdil v' duhu je, tudi nad Marijo pride britko terplénje. Milo jo pogléda, in prijasno ji rezhe: „Glej, veliko na Israelskimu se jih bo spotaknilo nad tim détetam, in veliko jih vstajalo ob njemu. V' snamenje jim bo, prizhali se bodo nad njim. Mnogih misli bodo is serz prishle na dan. Mezh bo presúnil tvoje serze.”

Perpravlal, in h' terplenju sveto divízo je Bog s' tem prerokvánjam poterdil, ki jo je nad finam zhakalo. Eno je sdaj she na poti bilo, nar strashnejshi je she le zhes nekaj in trideset lét nad - njo priti mislilo.

Le dober je Bog, zhe po svoji neskonzhni modrosti terplenje nad nas da, de s'ozhetovo skerbj6 tudi sh6 tol6she in tr6fht pred terplenjam poshila.

Pa tudi sa to she bleso gre to prerokv6nje pred Jesusovimi sgod6vimi, ker jih vse lepo rasl6ja. Kar se je s' Jesusam potlej godilo, le ta prerokba se je spolnov6la.

Jesus je bil res sn6menje, tarzha naskrishnih misel, tako rek6zh. Dobri ljudj6, kar jih ga vidi in sposn6 — le kaj posebniga smiraj je to — so ga perferzhno ljubili, in vsi hudobni so ga zhm6rno sovrashtu. Kakor na sk6fhtli pravo in golufno slato, se dobri in hudobni ljudj6 nad njim sposn6vajo.

Jesus je bil res dobrim k'svelizhanju, hudobnim k' pogubi. Dobri, sam6 so prizhal, so neisrezh6no svelizhanje, so novo shivljenje najdlj per njimu. Hudobni niso te blag6fht okufili; njih sovrashtvo do njega, do sapop6dka vse ljubeshn6v6fht, se tudi drug6zh sn6ti ni moglo.

Tudi she sdaj, ljubeshnivi v6! je ferz sk6fhtla Jesus, ki se dobri in hudobni po nji sposn6vajo. Tudi she sdaj on je dobrim k'svelizhanju, hudobnim — ali sam6 so kri-
vi — je h' pogubl6nju. De bi saj tudi nashe ferz6 per ti skufhtnji obvel6lo! De bi tudi m6 se pob6ljshati ferzhne shelj6 imeli! Potlej se ga bodo tudi nashe ferza prijete, njega ljubeshn6vza — in nashli bomo svelizhanje v' njemu.

12. A n a.

Shè je Simeon govoril, kar Ana pride. V' terdi mladosti ji je mosh bil vmerel. Kmalò po móshovi smerti se je posvetnim homatijam odpovedala, in svetó shiveti je bilo edíno njé délo. Per Bogu le je pokoj iskala. V' tempelnu je nar raji bila. Zele dní molila in prepoštíla se je. Pa òjstra fama v' sé, je bila mila do drugih, in taki je vsaki ref dober zhlovek. Njéno gorézhe veselje nad Bogam jo tudi do ljudí prijasno dela. Ljubesniva táshniza ali trofhtarza iz lastne skushnje, modra, od Boga rasvetlèna uzheníza, preroknja je bila. Táko do live stárosti je bilo njeno shivljenje — sakaj ime-la sdaí shtiri in osemdeset lét je.

Oh, otrozi! naí ni v' dúsho fram tega svetiga Aniniga truda po dobrimu? Zele dní se prepósti — mí pa si dostikrat bitve veselja ne okrátimo! O polnozhi velíkrat, ko je vse tiho, je bila shè v' svetimu premishlovanju — in nam she kak krajzhik ure v' Bogá misliti preséda. Svésta sklépu, ki ga je stórála, je bila vse svoje dní — in mí kmalo drugo uro posábimo, kar smo lihkar pervo sklenili. Kaj, she preojstra v' sé, pretánika bi se marsikomu sdeti Ana vtegnila! Ali per she tóljzhkini rézhi jo bres truda in vpé-ra zhlovek ne bo nikolj délezh pergná! — krepóst pa ali zhednost je kaj toljziga in taziga, de se bres truda shé zlo ne do-féshe.

Šhe veselje, prihódniga svelizharja vidi, je Bog hotel ti sveti preróknji pred smertjo she storiti. Simeonovo veselje je imela nad otrok nar ljubesnivšim otrokam. Po njegovo na glas je boshjo hvalo sagnala. Kar jih vé, de v' odrešhníka verjejo, jim to téljko veselje rasosnání. Veseli so njé pósledni dnévi — in v' míru in veselja po Simeonovo je smerti perzhakovala.

Ljubi otrozi! lepe resúíze kakor is zhiste ljuzhi gledajo v' naš snad Simeona in Ane. Vire jih: Bog, ktiri ga ishejo, se jim rad daja sposnávatí. Zhistim serzam se Bog ne perkríva. Kdor Boga zhaští, sam skusha, de je; in ktiri po njegovi volji shivé, imajo povrazhuíka nad njim. Bog dobrim ljudém rad svojo prijasnost rasodéva. Vse rasveseluje on, kar jih je gódnih veselja. Na krepósti in zhednosti je she vselej lep sad rafel. She sdaj ona daja, de zhlovek smerti lohka v' obras pogleda, in ne obíde ga bléda. Vesela in frézbna smert je she sdaj lepiga shivlenja dosórik.

Lepó tudi to lè je per Ani: Rada svoje sveto veselje je tudi drugim pervoshila — pa ni ga nikomur filila. Le tistim je govorila od njega, ki so ga bili umni. Tudi mí bodimo modri po njéno. Ljubi Bog, ta sgodba pokashe, tudi on takó ravná. Zhistim, lepim dúsham le pokasuje svoje pota. Nesvetim so terda skrivnóšt.

13. Módrizi od jutra.

Rojèn Jesuf, in Rogú je bil v' tempel
nefhen — veselé nekóljko dobrih dúsh na
tihim se ga. Deshele kralj, vélki duhovni,
uzhèni, in ljudska derhal she tega besédize
ne vedó. Tudi tem sdaj ozherno in na glas
je Bog hotel rojstvo svojiga finú na snanje
dati, pa skrivnosti jim nè vse rasodéti; niso
je she nè uméti nè prenesti mogli. Vse
zhudno je to obernil, is zhesar pa le milo
in prijasno njegova modrost in dobrota sa-
fija.

Od sonzhniga is-hóda, is daljne deshe-
le, pride na enkrat modrih moshov v' Jeru-
salem. Kraljeve rodovine bója, in trije so
bili — torej se jim tudi sveti trije kralji
pravi. Ptuje oblazhílo, nosha in stan, ki
se jim is vliga vidi, in shé hvala je shum
dólala, ki so jutrajni módrizi jo imeli. Pa
she vézhi zhudo gré, kadar se své, pokáj
de so prishli. Njih pervo vprashanje je bi-
lo: „Kej je Judovski vnovizh ròjeni kralj?
Njegovo svésdo na Jutrovskimu vidili, in
mòlit smo ga prishli.“ Glas, de je nòv
kralj ròjen, je bil kmalo po všimu Jerusa-
lemu. Ali, kako vse drugáz, kakor per
nedólshnih pastirjih po Betlehemskih planjá-
vah! Kako vse drugáz je bilo tukej v' de-
shele vélkimu mestu, kakor un dan v' tem-
pelnu por unih dobrih in bogabojézhih du-
shah! Vstrashili kralj in Jerusalemzhane so
se. Kralj namrezh je bil ofhábnesh in

oblastlíviz, bal se je króne sgubiti. Du-
hóvshina in ljudstvo niso dobre vesti imeli,
in reklo nekaj v' njih jim je, de v' kraljestvu
zhakaniga velkiga kralja bo le resniza
pa krepóšt in zhdénost veljala. Od tod njih
strah. Tako lè, kadar se pravizhni veseljí,
se tréše hudóbnesh, on trepetá.

Herodesh si je skušhal pomagati. Kma-
lo storjén je bil sklèp. Sklénil je: Zhašt
kasati svunaj do noviga kralja, skrivaj
pa ga iskati in vmoriti. Natvégama se re-
zhe sníti vélkimu sbòru, to je vélkim du-
hóvnam in kar je bilo boljshih písmejov,
in vprašhanje jim da, kej bo Kristuf ròjen?
Vélki sbòr je odgovor dal: „V' Betlehemu,
na Judovimu. Sakaj tako písono je per Mi-
heju preroku: Tí Betlehem na Judovimu,
nisi nar manjšhi mesto Judovih kneshíj; sa-
kaj vòlvoda pojde is tebe, ki bo Israelfki
moj pólk vladal — is hód njegov je od sa-
zhetka, in is vezhnih dní.”

Potlej rezhe Herodesh módrizam na
skrivnim k' sebi. Ves prijasnost jim je. Na
tanjko jih preprašha, kdaj prav se jim je
svésda perkasala? Poshteni moshjé mu po-
vedó. Rezhe jim v' Betlehem: „Pojte,
jim pravi, vprašajte po détetu, in kadar
ga ispráshate, mi pridite povédát, mòlit ga
pojdem tudi jes.”

Otrozi! se vam ne gnúfi is serza nad
táko gerdo potúho, nad tako perhúleno hi-
navshino?

She po nozhi se módrizi v' Betlehem
spusté; od Jerusalema káke dve uri je bilo

va-nj. Obljubim, maršikake zhudne misli so vstajale v' njih. Nihzher ne vé v' velkimu mestu od vnovizh rojèniga kralja. Tako malo se pezhájo sa-nj, de she le svèt imajo, kaj bi vtegnil ròjen biti. In she sdaj ne storí nihzher stopínje ga iskat, nè kralj, nè duhóvshina, nè ljudjé. Kaj, shè le vstrašilo in pobilo jih je slishati od njega, nè pa obvesekilo. Oni edíni so bili, ki jim je mar sa-nj, tudi ljudí se je javalne manjkalo, ki so se jim posmehováli, ki so shéme — ali govoriti po danášhno — múhovnike is njih delali, ki jim pámeti manjka. Pa le veseljí jih, kar so svédli, in shli so. Kakó hišho najti, kakó dere sposnati, she vsiga ne vedó. Obláki nebó odévavshi se rasidejo sdaj, na enkrat vglédajo svojo svédo, spet stoji na nébu, lepa in prijasna. In pa kaj she? Pred seboj iti, se jim sdí, de jo vidijo, in nad hišho obstojí, ki se je bila mej tem Marija s' detetam va-njo vselila, práv kakor bi jim velevala: „V' nji lé je!“ Veselja módrizov ni bilo isrèzhi.

Shli v' révno hišho, in nashli dete so in njegovo mater, Marijo. Ni jih vbóshtvo motílo. Od bogastva shè kaj boljshiga so shé posnáli. Per zhísti, sveti nedólsbnosti, per toljki dúshini lepòti, per neisrezhèni dobroti, ki se Mariji divízi is vsiga vidi — per déteta toljki ljubeshnosti — si ne pomishlujejo. Pred otroka na koljéna so popádali, in mólijo ga. Po tem odpréjo svoje sakláde, in so déte s' slatam, kadílam in mjíro obda- rovali.

Sa to morebiti so to storili, ker je navada v' njih kraju bila, kraljam darove nositi. Pa njih darovi, sami takrat so javalne to mislili, so s'he kaj vézhiga in lepšhiga pomenili. Otròka prihodno velikósti so kasali, in kaj de je détetu odlózheniga. Slato se je kraljam ocvavlalo, kadilo Bogú sashigalo; s' mjíro so merlízhe masílili.

Shé so jih sdaj o pogovorih s' sveto divízo od njé boshjiga déteta svelízhleji obhajali! Shé je Marija veselje imela nad moshmi, ki so vklánjat se détetu táko dáljo prishli! Shé so se Bogú hvalili, de je taki míl on ljudém, ki je dar dal taki is nebéš! Shé jih je bilo frézhne in veséle viditi per toljki njih véri va - nj, in v' neisrezhéno njegovo dobroto!

Módrizi so se h' pokóju podali. Kmalo ko se bo dan napózhil, se mislijo tega h' kralju Herodeshu veselíti. Pa Herodeshov naklep, s'he tako skrit zhloveškim ozhém, Bogú je bil snán. Otròkovo smert perkrit, in vse vézhi govorjenje od otròka potlázhit bi jih bil Herodesh bléso tudi njé rekel pomoriti. Bog tedaj jih je v' sánjah savernil. Vkashe jim, nè hoditi k' Herodeshu. Eno sánjo so vsi imeli. Torej lohka od navadnih sánj so jo sposnáli. Pokorni so bili boshjimu povelju, v' svoj kraj se vernejo vsi samakueni v' Bogá, ki jim je takó pot obrázhal, in ki dete nebesško tako varije.

Ljubi otrozi! tudi v' ti sgodbi je veliko boshiga. Nè le všim ljudém, ki so dobre volje — ampak tudi po lju-

zhi, ki jo kdo ima, se Bog vsakimu rasodéva. Brumui pastirji so od angelov radi poslušali, ki sta jih bogabojéžha pastirja Abraham in Jakop dobivala. Njim torej se po angelih rasodéne. Modrijani od jutra so si na svésde uméli. Njim se je Bog na nebésu po ljuzhi, po svésdi, rasodel. Israelski polk je v' sveto pismo saupanje stavil. Njem je torej po preróku Jesufovo rojstvo osnánil. Serzovéd je Bog. Vidil bogabojéžhii mósh lepe misli je, ki jim sveti trije kralji pravimo, in dal svojiga sina jim je sposnati — pa tudi moriti ga gerdí nakláp je v' serzu kázhhjiga Heródesha védel. Nesdúshnikam Bog spodnesuje naklêpe. Iskal Herodesh vmoriti je otroka. Pa módrizam perpomózhi sam more sdaj, de otroka najdejo, de je vélki sbór she posábleno prerokvanje spet rasgláfil, de bóljshi ljudjé, zhefiravno viditi prihodniga svelizharja shé nè sadošti dobri, va-nj saj upati sazhénajo. Dobrih ljudi varh je Bog. Po nevédama so si ti ljubeshívi moshjé po smert skorej shli. Pa otél, in v' miru domú pelal jih je, Skashe vse natore gospodárja se Bog. Vse, vse, vélko in malo — svéadini premik po nébu — hudobnih naklêpi — vsaka she toljka rezhíza, zlo sanje so pod boshjim ozhéšam, in vse k' enimu zilu on obrazha.

Tudi ta sgodba nam more Jesufa otroka perkupiti, poljubeshíviti nam ga. Njegovo rojstvo so angeli osnanováli. Prijasna nebeska svésda pelá sdaj boga-

bojézhe moshé na njegoviga rojstva kraj. Kar bogatiga ima semlja, slato, kadílo in mjira se pred nj pokláda. Povelízhovati ga, Njega linú boshjiga in zhloveshkgiga, šta, tako rekózh, nebo in semlja po konzú. Vkljánjajo vbogi pastirji, in knéshje kerví modri moshje te mu. Pazh ljubesnivo snámenje, de deléshni ga bodo vsi ljudje, vbogi in bogati, nevédni in uzheni! Komej na svet je prishel, in në le Israelzam, temúzh rasodéne tudi ajdam se shé. Pazh lepo snámenje, de je obóje v'eno ljudstvo s-edinit, in vse prishel svelízhati! Deshélnimu kralju, in ljudski Duhovshini ga ni dano otroka posnati. Lep náuk, de pravize do njega milosti ne da në kraljéva krona, në duhovska suknja, temúzh, kar so angeli rekli, le dobra, sveta volja naš ga sposnati déla sazhímne, sazhímne veseliti se nad njim!

Módrizi od jutra so nam lep isgléd dobrih ljudi, ki jih je tudi med ajdami koljkor toljko od nekadaj bilo. Vérovati so, de Bog svédam póta gospodári — de prihódne rezhí vé — de ne pufha ljudi v'niémar. Po Israelzih, ki so nekadaj v'njih krajih bili, in Bog vé, po zhemu shé, so bile, kaj veljá, stare prerókbe od svelizharja med nje vdarte, pod zhigar oblástjo bo modróst in praviza shivela, hudo-bija in kriviza minovála. Prerókbe so jim slo padle na serza; besede is 4. bukuv Mosefovih 24. p. 17. v. slasti morebiti: „Svéda bo persjala is jakopa, kralj pri-

de is Israela!" Serze do Bogá, do ljudi, do resnize, do krepósti in zhédnosti so imeli. Ináko se jim nad zhlovešhko révo déla, vse prék jo vidijo. Vofhili so, de bi ljudjé ne bili takó nevédni in pregréšhni, de bi se na boljshi obernili. Bogú so saupali, de se ne bo dal ljudém v'smotnjávo, pregrého, in révo vtopiti. Verovali so v' prerókbe. Nesnána svésda ne nébu, she bol pa boshja notrajna ljuzh jim tih prerókeb spolnítuv pomenuje. Obétaniga kralja rojstvo jih vse s' veseljam navdá. Niso si ga bili svésti doshiveri, de bo kraljováł. Saj otroka tedaj — kako lepó lé in po zhlovešhko je to! — si ga vofhijo viditi. Daljno pot nastópijo, ne bojé se né vtrát né tesháv. Vére terdne so. De so oni ptujzi v' noviga kralja vélkimu méstu samí po njemu vprashávzi, to jih ne móti. Sposnáne resnize se terdo dershé, desiravno sa-njo ne marajo né kralj né duhovshina. Kaj pak de, oni ajdje, she niso vidili maršikaj, pa vsi blasiga in lepiga duhá Simeonoviga in Aniniga so. Verovali so s' serzam. Po serzu so jima bili enáki. In kakor Simeonu in Ani, tudi njim svoje dopadajenje sposnáti, tudi njem je Bog dal svoje svelizhanje viditi.

Vélka duhóvshina in písmoji, de bi tak né, so isgléd nemárnosti in mlázhnosti. Sveto písmo imajo v' rokah. Per študénzu so, ki svelizhanje po semlji is njega potézhe. Pa ne sajmejo ga. Gladko islagajo sveto písmo — pa oni se ne sménijo. Kraj, kjer bo odresheník rojen, povedó — pa

va-nj oni ne gredó. Vsi ofhabni pogledujejo ajde, sanizhujejo, pogublujejo jih. — Pa is daljne deshele ajdje so svelizharja našli, molili ga, in nebesško veselje imeli so nad njim, in duhovni — njih napuh se jim povrazhuje — oni s'he prav ne vedó, zhe je s'he rojen. Ne bodimo, ljubi otrozi! tim duhovnam enaki; nikogar ne sanizhujmo, tudi ajda nè; s' hvaléshnostjo vsamímo sposnánje, ki nam ga da Bog; shivímo po njemu — in de bo kakor svete trí kralje tudi poshténe ajde Bog, ki s'he v'támi tizhé, de jih k' svelizhanju perpela, s' kako svésdo oblijal, veselí mu saupajmo.

Nad Herodesham imamo shaloften isgléd, kako napuh, sapovdlívoft in pa lastna ljubésen zhloveku ves um sbébijo in preméhajo, v' kake strashne rezhi ga pokóplejo. Véroval je, in nè véroval. Toljko vére imajo boshje prerokbe per njim, de morítuv otroka na-nje sida, po tako malo je po drugi strani imajo, de si boshje fklepe ovrézbi domishluje. Njegova krona mu je vse. Krí nedolshniga otroka preliti, in pa nizh, de le krono otmè! Pogíne naj vse, de on obvísi. Satréti nar blajshi boshji dar — iglo nar drajšhi is nebes — veselje anglísko — kaj mu je to, de si le s'he on kako létize da disháti. Koga ni grósa tazih lé misel?

Tudi v' te pergódbé spomín obhajamo prasník. Našhi nekdamni sprédniki so ajdje bili. Sdaj se je bil Kristul ajdam pervizh perkasal. Torej se prasník svetih tréh kraljov

tudi Gospodovo perkasílo, ali rasglafílo imenuje. Oh, ljubi otrozi! uméjte saj toľko dobroto, ki nam jo je skalsal Bog, de se nam je po Jesusu Kristusu rasodel! S' hvaleshnim veseljam, ki so ga nad détetam Jesusam sveti trije kralji imeli, se spomnujte te boshje dobrote!

14. Bég na Egiptovsko.

Modrizi od jutrajne deshele so bili she sdavnaj domú odshli, ko jih Herodesh she le perzhakuje. Vidil je, de saštónj zhaka. Svédel je, de so po drugi poti she sdavnaj odshli. Pénil se od jése, misel strashno je svertal, Betlehemske in tistiga kraja vse pubzhe, kar jih ni bilo nad dve léti, sklénil je naglo pomoriti. „Tako lè, si je mislil, ne bo lohka dete, ki me skerbí, odshlo mojimu mezhu.“

Marija in Joshef nista vedla, kakshina nadloga shúga v' njú hisho. Pazh nista mislila — tako pohlévno in sladko je spánzhkalo! — de dete pláva po smertini nevarnosti. Per miru — bres skerbi, bres strahú spat gresta tudi ona. Pa zhul Bog je nad njima. Vidil v' Herodeshovimu serzu je, kaj naklepuje, préden je kak zhlovek kaj tega vedel. On, nedolshnosti vedno svesti varh, je tudi njé varoval. Angel Joshefu v' sanjah se perkashe. Rezhe mu: „Vstani, dete in mater vsami, in béshi v' Egipt. Dokler ti

Drugi del. D

ne rezhem, bodi ondi. Sakaj dēteta, de bi ga vmoril, bo vse Herodesh s-iskal.”

Pazh strašna je biti mogla sa Joshefa in Marijo ta pot! Tako natvégama, v' tmi, bres slovésa moreta deshelo, prijatle, snánze, vse sapustíti. Skosi strašno pufhavo je shlo nekoliko pota. Egiptovska deshela, v' ktiri so njih sprédniki toljko hudiga vshili, tudi sama na sebi je Israelzam she gróso delala. Pa boshja volja, ki sta va-njo se vdala, in ljubesen do boshjiga dēteta jima vse tesháve slájs̃ha.

Ljubi otrozi! jelite, koljko Jesus shé déte terpi? V' hlévu je rojen — terde jasli so njegova perva pósteliza — trinog je njegove kerví shéja, in prepódil is deshele ga je. Otrozi! hvalíte, hvalíte Boga, de per miru lohka shivité, nikolj ne toshíte, zhe nimate vsiga zhes némoz̃h, in zhe se vam vse po vólji ne godí.

Jésufhik je bil otét, kar mórizi, ki jim je Herodesh rekel, rópijo v' Betlehem. S' gólimi méz̃hi vderó po vsih hís̃hah. Is narózh in od sesza nedolshne otrozhizhe tergajo materam, in — pa joj otrozi! sameshímo, de jih ne bomo vidili vbóshzov, ki se v' kervi prevrazhajo she s' mlékam v' ustih, in máter, ki vse bléde skvenzhé, ki jokajo in túlijo, ki se ne dajo tolashiti.

Spet vidimo is tega, stréfa nas, káki trínoshek je zhlovek, ktiri sgol sebe ljubi. Torej — nikolj se prepogósto ne sgodí — spet ponovímo sklép, varovati samoprída se v' serze, napuha in gerde visokósti. Meniti,

de le mi nisimo v' takimu nagnenju rojeni, bi bila velika slopota, in ravno toljka, de le sa nas nizh nevarniga nima. Le tega nikar! Kdor ne zhuje v' te gerde strasti, vse lohka je, solse ljudem she tako nedolshnim bo pil, nizh ne mára, njih krí zlo bo preljival. Zhlovek vovzhij, ofhaben, ki po visokósti dihti, huji je od divje sveríne!

Kralj Herodesh je le ene létiza svoje kervárstvo preshivel. Odbila tudi njegova ura je bila. Vmerel je. Popustil je krono — in zhakala na unimu svétu ojstra sodba ga je sa vsako solso, ki jih je ljudem tla-zhil, sa vsako kápljo kervi, ki jo je prelisl.

Kaj je sdaj imel od svojih hudobíj? Kaj ima od njih na konzú kdor kolj?

Marija in Joshef sta frezhno v' Egipt doshla. Pa, obljubim, kopernéla sta po ljubimu domóvju. Kaj se v' njú kraju godi, nista vedla, kaj pak de. Na enkrat se boshji angel spet Joshefu v' sanjah perkashe, rezhe mu: „Napravi se, dete in njegovo mater vsami, in na Israelsko se verni; pomerli so, ktiri lo détetu po shivlénju sfregli.“ Tako svest le je bil angel v' besédi. Joshef se spótama vsdigne, vsel je dete in mater, shel je na Israelsko.

Ali komej déne nogo na domázho semljo, shé druga ostráshi ga. Arhelaj, Herodeshov sin, je po ozhetu kraljoval. V' Berlehem je bil Joshef naménjen: mistil je bleso, de bi práv bilo, vérbizhu Davidoviga sédesha se gré tudi v' Davidovimu méstu nakvisshko redíti. Pa ne upa si sdaj va-nj. Kam se ne

vé djati. Ali kakor she dvakrat po angelu savérnen, dobí v' sanjah tudi sdaj v' tretjizh boshje povelje, rezhéno na Galilejsko mu je iti. Rózhno je shel.

Takó sta Joshef in Marija, toljko zhasa is dóma, spet lé v' Nazaret, v' svoje doma- zhe mesto prishla. Bòstt vesela, na rózhí s' Jesushkam, ktiriga ob njúnimu odhódu she na svétu ni bilo, sta zhes prag stopila v' svojo révno hishizo. Upanje sdaj sta imela od svojiga prida shiveti na tihim v' nji, in per míru dete redíti, ki ga imata isrozhéniga od Bogá. Tako lé vsako terplénje míne — po oblázhnemu in deshévniému vremenú le spet jasni sónzhek na nébu sija.

Szer nam ta pergodba she po dveh stranéh da boshjo prevídnoft premisliti. Pervizh: nad otétim Jesushkam se boshja ozhetova skerb vsa prijasno in milo rasdanuje. Simeon je Mariji mogel ne- koljko tega terplenja préd she povedati, de ji po nevédama ne pride, in de si ga je svésta. Modri od Jutra so slata in drasih daróv per- nesti mogli, de imajo vbogi starishi sazhím na pot iti. Ravno tista boshja prevídnoft, ki je nad Mósefzhikam v' bizhnarimu jérba- su, je tudi nad Jesushkam v' jaslih zhula. Drugizh: nad pomorjénimi otrozi ne saglédamo nikar tròhe boshje prevídnofti. Podréti lohka Herodeshov naklêp bi bilo Bogú, in vse te otroke bi bil lohka otél. Zhimú tedaj perpuští vbóshzam táko nevímí- leno smert?

Ljubi otrozi! kasale vse dosdájshine

pergodbe so is svetiga pisma, zhe je terplénje nad dobre ljudi prishlo, de je na kaj dobriga bjilo, de se je terpinzam in drugim na dobro ishlò. Sdaj smo enkrat per sgodbi, ki gladko nizh povédati ne vémo, zhimú jo je Bog perpuštil. S' tem terji vére naš pervaja. Nauk nam da: „Desiravno je nam k' dobrimu vse terplénje, viditi tega she na semlji she ne moremo povsót. Nektire brirkósti she na semlji lep sad odgánjajo; druge so seme le, ki se bo she le na unimu svetu od njega perdelovalo.“ — Pershène torej, ljubi moji! she taka nesfrézha naj se zhes naš, zlo nizh naj ne umémo, kako de ljubi Bog kaj taziga perpušha: pa vérvajmo, kar she ne vidimo, modrost boshjo, njegovo neskonzhno ljubésen molimo, glédali na unimu svetu bomo, kar na temu zhisto nizh ne raslózhamo.

Nedolshnim otrozhízham she solso pervoshímo! Srara zerkóvna pésem, kakor nalash je sa vas narejena, imej she tukaj svoje méstize; róshiza nad njih prevrétné gróbze naj bo:

„Posdrávléní, perviga zvéta, muzhénzi!

Na prágu shivlénja vas je posmúkal

Kristusov salesováviz,

Po róshje, k' jih písh polomásti!

Ví svelízharju pervá koljína,

Ví mlada derhálza vmorjénzov,

Ob altariu nedólshni

„S' zhes húlzam' in vénzmi si igráte!“

15. Jesuf, star dvanajst lét, v' tempelnu.

Jesuf je v' Nazaretn per svojih starishov
hishi rasel. Otrok ves ljubesniv, ves boshji
je bil. She mladénzhik je poln duha bil,
poln boshje modrósti. Pa, de je nebeskiga
odróda, je bilo ljudém she nesnáno. De je
stenarjov sin, nizh drujiga niso menili. Ali,
de mu angel ni sahtonj Previshiga sin rekel,
she préden je bil ròjen, kmalo she mladén-
zhik je pokasal. Lepa, mila je ta sgodbiza
— sláto jutro je, ki slat dan osnanuje.

Joshef in Marija sta vsako léto v' Je-
rusalem k' velikonózhnimu prazniku hodila.
Vsela, ko je bil dvanajst lét star, sta tudi
Jesufa seboj. Desiravno dolga in teshávna,
vender ga je nesnáno ta pot veselila. Bòshc
ga je persdigoválo, ko je vidil, de se vse
zèste od ljudi tárejo, ki gredó národ sa ná-
ródam v' trumah v' Jerusalemu mòlit Isra-
elskiga Boga! Bòshc mu je serze vtripalo,
ko je sveto mésto she vse dimnato od délezih
vglédal, in vélki turn is njega kipéti! — v'
tempel je mladénizh sdaj pervizh stopil,
v' ktiriga je bil nekadaj otrok Bogú nesén!
Ves svéc ga mine. Misel v' nebeskiga ozhe-
ta, prihodno opravilo, ki ga bo imel, boshja
zhasc, zhloveshko svelízhanje, ga vliga navdá.
Ves je v' Bogá samaknen — ves je v' molítvi,
ves v' veselju in hvali, ves v' Bógu, ves v' lju-
bésni do ljudi. Prásnizhni dnévi so h' kónzu

fhli. Shè taki vnéti Israelzi se domú sdaj vernujejo. Pa on se ne more odtergati. Shè le mudí se v' Jerusalemu. Veliko páfhe so imele ozhí v' temu toljkimu méstu — pa fko-rej le v' tempelnu je bil.

Tudi njegovi staríshi so she fhli, kar Jesusa med potam pogreshé. Gotovo se ni nikolj szer bres njih dovoljenja smusnil od njih. Per tovarshih bo, so menili. Njegovi krepósti in pameti so upali. S' temi misli prèjdejo prvi dan hóje, in svézher pridejo do perve gostínze. Per vli shlahti, kar jo je sprédej bilo, so po njemu vprashali. Ni ga bilo. Tudi tovarshi, ki so posnéj perhajali, niso sa-nj vedli. Bòst je starísham pergrélo! Bòst jih je bila fkerb! Shé otroku se mu je po shivlenju stréglo. Sovrashniki so mladénzha morebíti spásili, jima je po fili misel hodila. Vsa v' fkerbi gresta v' Jerusalem zelo dáljo nasaj. Vle po vsih úlizah tolziga mesta ga pressheta, vse preprashata ljudi po njemu, ki se jih je tolko jesarov prerivalo po méstu. Shé tretji dan je napózhil. Bol in bol jima pergréva. Nè svétovati, nè pomagati si vezh ne vésta. V' tempel Boga profit gresta — tudi shé zelo pot oblubim sta ga profila — on naj jima svétova in pomága v' ti fili. In prav tù je Marijo veselje zhakalo, kdo ga isrézhe? V' frédi uzheníkov v' tempelnu je Jesusa mladénzhika saglédala. Poslusha, vprasha jih, odgovarja jim. Zel' shópe ljudi je okoli njega. Ozhí vsi imajo v' njemu. Vfako befédo mu is úst prestréshejo. Vfaki se zhudi,

v' obrasu se mu vidi. Veseliga upánja so vsi. Kar jih ga sliši, nad nesnāno modróstjo tega posebniga fanta vse vse štermi. Njegovi starishi zlo, to viditi, so se savséli.

Mati njegova vender, njé serze je prevèzh te trí dni kopnélo, mu ni mogla škerbí in britkósti prezej posabiti. „Dete, dete! mu rezhe: sakaj si nama to storil? Glej, shaloftna sva te ozhe in jes iskala!“ Jesus je pohlevno in prijasno odgovoril: „Me je bilo treba tako dolgo iskati? Niste vedli — rekel prav jaderno je to — de mi je v' hishi biti mojiga ozhéta?“

Ljubi otrozi, bõsht se nam morejo uma prijeti te besede! nar perve so, ki so nam sapisane is njegovih ùst, edíne, ki jih is njegove mladosti vémo. Naùk, ki je v' njih, jim zéno daja she vèzhi. Isgled so, ki veliko isglédov 'saléshe, poduzhí naš, koljke modrósti so vsi odgovori njegovi bili.

Pervizh tako lé njegove besede lohka oberremo: „Otrok, zhe ga per starishih ni, bi se per uzheníkih ali v' tempelnu, in nekjér drugi iskati ne smel.“ In po tem takimu bi se Jesus starisham ne bil mogel lepshi isgovoriti, nè otrók v' sholo hoditi in v' zerkuv lepshi opominjati.

Pa she lepshiga in globokéjshiga naúka so te besede. Svoje prihodno velizhastvo pervizh rasodéti hozhe tukej Jesus. Pravi zhaš je bil ravno. Vse, kakor prav nalash, je Bog bil naklònil. Ravno v' léta je pri-

fhel, ki so ga odráshenim pershtevali. Te stárosti je on sdaj pervizh v' tempelnu. Vélki prasník je. Vse je va·nj srlo uzheníki in ljudjé. Milo déla se všim, de mu je Bog dal otroku she toliko modrost. Kaj velíziga bo is tega otroka, so vfi mislili. Marija je ravno Joshefu njegov ozhe rekla. Prijel Jesus te perlóshnosti se je, svojiga ozheta hifha djál je boshjimu tempelnu. Povédal: „Boshji fin fim” je tako lè s' stranjó.

Liubi otrozi! kako lepó in ljubesnivo je od Jesusa, de prihódni uzheník všiga zhloveshkiga rodú, ki bo Boga povelízhat toljke rezhí delal, she tako sgodaj snámenja daja toljke modrosti; ljubesnivo je svoje starišhe spofhtováł, pa do ozhéta v' nebesih je vender she sdaj le vézhi zhaft in pokórfhino kasal. Oh, otrozi! kakó lepó vaš uzhí Jesus, de kmalo sazhníte biti modri in dobri, zhe kadaj modri in dobri biti hozhete! Njemu pa, ki ga je Bog shé otroka tako povelízhal, ki ga je shé fanta s' toliko modrostjo in prijétnostjo opravil, kej mu zhaft dobimò, ki mu gré?

Kaj pak de njegovi starišhi takrat všiga tega niso she na tanjko posnali. Niso jih uméli tih beséd. Pa toliko so zhutili, de imajo kaj velíziga v' sebi. Njegova mati slasti, tiha in spremíshlena per vših perlóshnostih, fi te beséde v' dno serza poríne — in zhaft, de jih je pregledala, ji gotovo ni odsfel.

De bi saj tudi ví, ljubi otrozi! Jesufove besede, ki jih kaj prezej no uméste, v' serzu ohranili, in na tihim jih premíshluj-

te. Róshizi enako, ki is savítiga pópika lepa in vesela perbòde, raspózhile se vam bodo na enkrat.

16. Nazarenfka fvetá dershína.

Is Jerusalema, kjer je bilo toljko zhusdénja nad njim, je Jesuf nasaj shel v' Nazaret, na svojih starishov dom. Vsim nesnán je mladénizh tukaj léta preshivel — in prav tukaj, ljubi otrozi! vam je on lep prelep isglèd. Pa prèden se nad njim rasglédamo, s' kakim ozhécam she njegove ljube starishe poglejmo. Né le Jesuf namrezh mladénzhov; Jesuf, Marija in Joshef vli trije fveté dershíne so lepa podóba — in né le kar v' mladosti potrebujete, ampak uzhíti, vi ljubesnivi! se vam je is te sgodbe, kar bote vse svoje shivlénje potrebovali.

Torej, ljubesnivi moji otrozi! s' veliko zhaftjó v' mislih pójmo pod pertlízhno strého tréh toljkih sverníkov, ki jim nikolj enazih na semlji ni bilo. Nizh posebniga, nizh blishézhiga ne najdemo v' ti híshizi. Oblazhílo je vbóshno, pohíshstvo fskopá. Joshefa najdemo téfati, Marijo per shenskih opravkih, Jesufa krúshinimu ozhétu per délu pomagati. Nobenib perhúlenih fvetóft in pokór ni tukaj. Ne delajo zhudeshov. Nobeni sharki jim glave ne obsejvajo. Pa oba Joshef in Marija, Jesufova starishta, v' boshji zhafti vsa sta.

Boga posnata, ljubita ga, pokorna sta mu. Njuno veselje je Bog. Njuno djanje, vse njune besede in misli so po njegovi sveti volji. V' tempel hodita ob odmenjenih zhanjih. V' Boga rada mislita. Per vsakimu she tolzhkimu veseljzu — per vsakimu she tolzhkimu boshjimu daru, per vsakimu grishleju kruha, ki ga jesta, kmalo sta s' ozhesam per Bógu. Tudi per delu ga is misel ne spuflita. Roka je per delu — ferze per Bógu. Marfikako uro oblubim sta svézher po oprávkih frezhna in vesela od Boga prekramlala.

Joshef je isgléd pravizhniga mosha niskim stanóvam. Dober, pokorn, voljin podlóshnik je bil. Ajdovsek zesar je njegova gospóška. Veliko svetohlínzov je zhes njegove vkási godernalo. Joshef je voljno pokorn. Bil je dober deshelan. Tih, pameten, míren mosh je. She toljke milosti, ki mu jih je Bog skasal, ga bitve ne poofhábijó. Nikomur ne storí shaliga. Vsmílen in persaneslív tudi do takshnih je, ki so ga gerdo golfali in shaljili. Priden rokodél je bil, poterpeshlív, poshtén. Svoj kruh jedel v' pòtnimu obrasu, bres godernánja se je s' délam vpéral. Ktirim je kaj délal, jih ne pertíška. Kakshin dober mosh je v' sakónu bil, she is tega vidimo, de je Marijo vsel. Mikalo per shenítvi ga ni né slato né bogastvo, né sizer kaj posvétniga; nedólshne, sveté, bogabojézhe je iskal. Njó nabóljko si je sbral. De je dobro gospodá-

ril — de ni pijánz, sapravlíviz, togòtnesh
 bil — she v' misel ni tréba jemati!

Marija je tudi per gospo-
 dínjstvu vsih shenških zhédnost
 ljubesniva podoba. Gòla pohlév-
 nost, krotkòst in dobròta jo je.
 Nikolj ji ni nespodòbne besede is úst. Jèsa
 ali kaka druga gerda strášt ji nikolj ne kaljí
 veseliga obrása. Prijasna, všmílena persa-
 nèšna je do vsaziga zhloveka. S' prid-
 nostjo in skerbjó je opravila svoje
 majhino gospodínjstvo. She toljzhkinih dé-
 liz se ne framuje. S' sapóredjo, snásh-
 nostjo in svestóštjo jih je she toljzh-
 kine poblájshala; s' ozhéšam v' Bo-
 gá, ali, kakor pravimo, s' dobrimi
 obúdi, s' lepo naménjo jih je vse
 posvetíla. Se líshpati ji ni mar. Njé líshep
 je bila framoshlívost, bogabojézh-
 nost, pámetnost, nè pa slato, igle in
 shkerlát. De Marija ni nizh samopáshniga,
 bábovskiga, blebetávskiga, opravlíviga, lju-
 dí rasnalháviga na sebi imela, ni treba pra-
 viti she le.

O ba, Joshef in Marija, v' ljubi edí-
 nosti sta shivela. Nikolj ni gerde besede
 med njima; she gerdiga pogléda nè. Dom
 mirú je njuni dom, torej tudi vréden, de
 va-nj angelzi sahajajo. Boshje milo okó je
 igralo nad njima. Otroka prav rediti
 je obójih nar vézhi skerb. K' vlimu dobrimu
 ga ljúbzhika navájata. Zhe grešta v' tem-
 pel, postavim — she jihi je bilo lepo vidi-

ti! — je Jēsus v' sredi med njima. Na semlji je on vse njuno veselje. Zhe tudi v bôga, le sado vóljna sta vender. Bogabojēzhnost in dovoljno serze je vse njuno bogastvo. Tudi terplenje jih ne sgrésha. Kmalo moreta, ob nar huji hóji na daljno pot iti. — Kmalo v hlévu nozhíti — kmalo is dóma pobégniti — in kmalo, kar imata nar ljubshiga na svétu, sin se jima sgubí. Pa upala Bogú sta, in s' poterpeshlívostjo, serzhno, in stanovitno preneseta to terplenje. Védla sta, de svòjzov ne sapustí Bog. In skasal to tudi nad njima je, otel jih je is sleherne file.

Shé bi bilo dobro, ko bi híshta vsaka bila taka! In le ljudjé so krivi, zhe ni. Sakaj prav nad to sveto dershíno nam Bog isgled daja, doklej v' dobrimu de jo zhlovek lohka perprávi, in kako dobro bi ljudjé lohka imeli, de bi jim le resniza biti hotla.

17. Jēsus fant in mladénizh - isglèd fantam in mladénzham.

Ljubi otrozi! veliko dobrih otrók smo do sih mál she imeli v' míslíh. Ali Jēsus — oh dvakrat bol poslušajte, od njega nar lepshiga vashiga isgleda govòrimo — on Jēsus je vse preségel. Pobóshen, véstin vsdersh'n je bil Daniel, pa she bol on, in njegova dúshaje she lepshih daróv, in njegovo lize she lépsheje nedólshnosti. Perferzhno

in sveto veselje je blagi pastir David, pa she vezhiga je on imel nad lepoto boshjih stvarí, nad sozhnim is-hodam, nad osvésdenim nebam, nad berhko spomládjo. Pobósh'n, vbógliv, odkritoserzh'n je bil Sam velzhik, pa she bol on. In takó ljubesnív ko je bil pastirzhji mladénizh Joshef, ki so se mu v' sanjah svesde spod neba in po tleh snòpi vklanjali — le neisrezhèno ljubesnivfhi je bil she Jesus, on nebesfki mladénizh; she per rojstvu — in tega nè le v' sanjah — so se mu angeli is nebés in semlje knési perklanjali!

Sgodovina njegove mladósti — in tako je prav, de jo lohka obdershitè — je sfer le v'te lé besédize skrajshana: „Rafel je, kakor v' starosti, tudi v' modrosti in milosti per Bogu in ljudéh.“ In: „Pokorn svojim starisham je bil.“ Pa s' sonzhnimi sharki saflushijo biti pisane te besede. Uk, ki ga ví potrebujete, imajo v' sebi. Torej, ví Ljubi! prav jih premíslimo.

Rafel v' modrosti je. Kaj veliziga, kaj nebesfkiga je modrost, ki je tukaj od njé beseda. Veliko je rezhí, ki jih je korístno ali snati saj prijetno, postavim: Pisati, brati, rajtati, malati i. t. d. Ali tega kaj snati ni she modrost. She veliko drugih potrebnih ukov in umélnost je, ki se jih, de sver obfhojí, more vèzh ali manj ljudí uzbiti, postavim: kmetovati, rokodélstvati, uzhenóstvati. Pa tudi to she sdavnaj ni modrost. Prava modrost

je véditi, kar more vsaki vediti. Vse kar je
dobriga, lepiga in imenitniga to
preféshe, in Boga posnati, svoj zíl
in konez posnati, svoje dolshnó-
sti posnati je to. Kdor tega ne vé, ali
vediti nózhe, she táki rokodél, she takó
prebrísani vméliz, she takó uzhen naj bo, —
trapa je. Kdor to vé, — kdor vé, od
koga sta nebo in semlja, kdor vé, zhi-
mú je zhlovek na semlji, kaj naj dela
na - nji, de svoj zil in konez doséshe — on
je moder. Ta modrost je obéma potrebna,
kralju na sédeshu, in kmétu per plugu. Kar
je vediti zhloveku rezhí danih, modrost is
vsih nar potrebnishi in nar vézhi je ta, in
torej nar perva modrost, ki se je otrók úzhi.
V'taki le modrosti je rafel Jesus. V'takih
rezheh moder perhajati je bila njegova nar
perva. Torej per uzheníkih je bil rad — rad
poslúshal — vprashal jih je. Tudi ví, lju-
bi otrozi! hrepeníte po taki modrósti. Radi
hodíte k'uzheníkam, radi jih poslúshajte,
in ne bójte se jih vprashati, zhe kaj práv
ne uméste. In ravno sa to poslúshajte tudi
Jesusa radi, velikrat govoril v'tih bukvah
bo s'vami. On, she fant toljke modrósti,
je bil potlej všimu svetu njén vélki uzhe-
ník. Le per njemu se shéja po modrósti
ogafí.

Rafel je v' mílosti — v' ljubes-
nívofti — per Bógu. Ljubesnivo je per
Bogu le, kar je res dobro in lepó — ob
kratkim — le kar je svétiga. V' sleherni
svetósti tedaj je rafel. Ni mu bilo dosti ve-

líko dobriga vediti — kar vé, je tudi storil. Kar je hudó, škodljivo, gerdo — ob kratkim — vse nesvéto je ostudno per Bógu. V' Jesusu tedaj ni bilo nizh hudiga nagnenja, nobeniga gréha. Bog, ki mu je v' serze gledal, ni nikolj nè mislize, de bi prav ne bila, v' njemu vidil. Slasti pa ga je bilo polno prezhiste, vse perferzhne brúmnosti in poboshnosti. Vef je bil v' Bógu, v' svojimu nebeshkimu ozhetu. Is prílike bote nar loshej to rasuméli. — Ktiriga otroka — in to po vfi pravizi — imajo nar raji starishi? Jelite, otroka, ki jih sposhtuje, ljubi, vbóga, ktiri vse stori, nad zhemur imajo veselje, ktiri jim je is serza hvalessen, in ki saupa va-nje, de v' nikogar takó? Kakorshin dober otrok do starishov, prav taki do nebeshkiga ozheta je Jesus bil. Polno zhashti, ljubésni, polno pokórhine, saupanja, hvalessnosti ga je bilo do Bogá. In práv takim obzhútlejam v' Bogá se ob kratkim brumnost ali poboshnost pravi. Ta le prava poboshnost, ki je le kaj lepiga, shlahtniga in svetiga, ona je mladenzha Jesusa takó ljubesniviga delala v' boshjih ozheh. Oh, ví Ljubesnivi! de bi tudi ví taki poboshni bili! Kdo ne bo rad ljubesnív v' boshjih ozheh!

Rafel je v' mílosti — v' ljubesnivosti — per ljudéh. Kaj zhé to rézhi, she zlo lohka uméste, ljubi Moji! Le pomíslite nekoljko: ktiriga otroka imajo dobri ljudjé radi? Bo pázh kdo rad imel otroka, ki se per ti prizhi od togóte na vse

gerlo dère, ki láshe, krade, ki vse potáre, ki mu ne gre nikolj pridna is úst, ki druge ljudi shálji, ki se mu ne smilijo nè shivina nè ljudjé, ki gerde gerdóbe vgánja? Poreznete mi, de nè! Vite! nihzher ne bo vesel taziga otroka. Sjokal bi se nad njim, de ga le vidi. In lohka fkljénete is tega, sakaj je fant Jesus taki ljubesnív bil. Do vsih ljudi namrezh ga je bilo polno ljubeshi in dobrote. Ljubeshen do ljudi, ki je v' serzu jo nófil, mu je vsa bila v' obrásu. Nebeshka prijasnost mu je is njega sjala. Nizh jése, nobeno nerodno nagnenje mu ni obrasa tamúlo. Is njegovih úst ni bilo nè lshí, nè shal beséde. Zhe je mogel kako veselje komu storiti, komu kaj postrézhi, is serza rad je storil. S' velikim veseljam bi bil vbóshzam rad podal lastni kóshzhik kruba, práv sam naj bi bil stradal! Nikolj ni nikogar shaljil. Shè zhervízhku bi ne bil mogel shaliga storiti. Nikolj ni nikomur she toljzhkine shkóde nagnal. Si bote upali kaj misliti od njega, de bi bil is góle preshérnosti tudi le trávizo pomándral, de bi bil tudi le peréshize od dervésha odtergal? — Vite, ljubi otrozi! tudi ví ste taki lohka! Tudi ví bi mogli tako ljubeshívi biti! Ljubeshívi otrozi bote mende sej raji, kakor gerdi in svérshkasti otrozi?

Rafel v' modrosti, v' milosti, kakor v' starosti, je per Bógu in ljudéh. Starshi ko je perhajal, pamernishi, prijetnishi, ljubeshíviishi je bil Bogú in ljudém. Vézhi úma vsaki dan je bil — perflúshoval

s' novimi svetósti mi si je vsaki dan vezhi boshje dopadajenje — raji in raji so ga ljudje imeti perfíleni. In ravno taka, ljubi otrozi! bi mogla tudi per vas biti. Zhudno je, jelite, po nevédama, dokler ne dorafete, vézhi in vézhi perhajate vsaki dan? Zhudno je, jelite, refnizo sposnávat vafh um je vsaki dan terdnéji? v' vafhimu serzu je veselja do dobriga, lepiga in pridniga vsaki dan vezh in vezh? dobro, kar sposnavate in ljubite, imate tudi storiti vsaki dan vézhi mózh v' sebi? Kónzhano bi bilo tedaj shalofno, ako bi otrok te smóshke v' hudó obrazhal in nè v' dobro, v' kar mu jih Bog daja; ako bi se per vfi ti lepi boshji obrétnívi vender le od kakshniga otroka rézhi moglo: „Starfhi ko je, hujfhi je.“ Jelite, otrozi! rajfhi fantu Jesufu, kakor takim objóka vrednimu otroku bote enaki?

Bil fvojim starifham je pokorn. Shé famó se vé, toljko dober fant, toljko lepi mladénizh, kar je starifham v' ozhéh vidil, vse jim je storil, nikolj jih ni shaljil, veselje jim je le delal. Ker je starifham pokorn biti smed vfih dolshnóft, prva otrofhka dolshnóft, moremo koljkor je slafsti sa vaf lepiga in podúzhniga fhé posebej v' misli vseti. Metère rezhi ta lépi, podúzhni Jesufov isgléd fhe lepshiga déljajo. Joshef je bil le krushni ozhe, ví bi rekli Jesufov ózhum, in vender, kakor njéj pravi materi, mu je pokorn. Kaj vézhiga, nè fténar ali zimperman biti, mu je odméneniga, in vender mu réjnemu ozhetu per délu pomága, pre-

vsdigne mu ga nekoliko, de krúhik perdo-
blujeta. Jesuf je she v'dvanajstmu létu star-
rishe s' umam preségel — in vender do tri-
desetiga leta, dokler ni fhel is doma, jih je
vbógal. De bi si to k'ferzu vseli vsi otro-
zi — slasti ktiri s' ozhmam ali mázhaho radi
gerdo délajo; ktiri, samí nizh saflushiti,
s' nemárno sapravlívostjo starisham pót pije-
jo; ktiri, nekoliko tlam odrásshí, jih fhè
hozhejo strahovati, in pokorshino, kakor
tishezh jarm, snad sebe otrésajo.

She kakshina opómba sa metér-
shi mladénshstvo bi vtegnila biti práv
tukaj.

Jesuf se je Joshefoviga ro-
kodéltva uzhil. Rokodélski stan takó
rekózh je povsdígnil. De mu gré zhasť, je
pokasal. Kdo se bo fhè rokodél biti sramo-
val, ko je bradlo v'rokah sam boshji sin
nóil? — Zhasťitlivshi fhè tóljzhkini, she
tako sverkani najémnik bres mére je od ime-
nítniga postopázha. Kdo bi rad ne délal,
bodi s' umam ali roko, kadar Jesuf, in pazh
ne saštonj, delo s' lastnim isglédam tako lepó
on sam perporózh? Tri gerde sovrashnike
nam délo od hishe odvrázha. — Dolgzhasť,
vbóshstvo, pregrého. Dushí in telésh
je sdravo. Postopázh pa je ledíni enaki, ki
ternje in osát, plevél in strúp ná-nji rase,
drujiga nè.

Vse polno pameti ga je bilo
mladénzha Jesufa. Velíki darovi so
bili v'njemu, zhe ga tudi le zhlovéka pre-
mislímo. Pa ni jih skasoval, ni bahal, ni

sametoval drugih. Na kaj boljshiga jih obrázha. Stenár, — koga ne gíjne toľka poníshnost! — se ni branil v' drugih ljudí mišlih biri. Modrejshi od vsih Nazaretskih uzheníkov je bil, se vé. Vidil je velíko nepotrébnihi, neúmnihi shég — zhutil mozh v' sebi, in odménjen svét na boljshi prenoviti je bil — in vender mladénizh tega she nizh ne pozhné. Bil je tih, ne graja, ne oponásha, ne prizha, ne postavlja se. V' íé stíšne sposnanje, ki ga ima, dokler mu Bog, ki je bil trideset lét star, ni rekel na dan. Pazh lep náuk mladenzham, in marsikakim páglovzam, ktiri se svét prenaréjati slobé, ki she perzhétkov práv kaziga uka ne vedó; sakaj tudi v' páglovze rópi she ta kuga. Oh, shalofno je takih ofhabnih otrók viditi! She to pokasí ofhabnost, kar imajo dóbriga in lepiga nad seboj. Kakor shamoshlívost nar lepshi igla v' deklízha pórtiku, tako je tiha spamet nar lepshi zvét sa mladénzhovim klobúkam.

Perprava k' Jesufovimu ozhitnimu shivlénju.

18. Janes v' pufhavi.

Zhaf Jesufu na ljuzh iti, in zhloveshki rod odreshhovati se je perblishal. Janes — kar je shé pred njegovim rojstvam

angel povedal — je mogel ljudi perpravlati.

Tudi Janes je mlade léta v' samòti pre-shivel. Od shúma in od nápak svéta v' pufhavi je shivel, perpravlal k' svojimu toljkimu opravilu se je, tarel, sdershoval se je, mòtil, premishloval je. Sdaj dobí, de naj sazgne, povelje od Bogá. Pfishel tedaj bol is pufhave je v' kraje ob Jordanu ob réki, ki so ljudjé she bol va-nje sahajali.

Judje tistikrat so bili sprideni národ. Terdiga, ojstriga uzheníka, de jih omajuje, so potrebovali. Prav taki je bil Janes. Baháshka in mehkúshna nósha, nesméra in sa-pravlivost per jédi in pijázhi, so bile perva mati spáke. Le viditi torej tega vrédniga uzheníka, she to jih je moglo trésovati. Po nóshi nekajnih prerókov Janes je ojstro oblazhilo is velblódjih dlák nósil, in usnat paš okolj lédja. Jédel le take jedí je, ki jih pufhava obrodí, slasti pa hóstini méd, in nekake vézhi kobílize, ki so per nač nesnána jéd, per vbosih ljudéh pa tistih krajov she sdaj navadna, desiravno né vélka. Po pijazho si je h' studénzu hodil. Nikolj si ni s' vinam úst smòzhil, né s' drugo pijano rezhjó. Prebival v' kaki sténi je bleso v' pufhavi.

Ljubi otrozi! ojstro, jelite, se vam sdí tako shiveti? Pa zhe koljkaj premislite, samí porezheté: Le kaj velíziga je vender si tako vse perkratiti. Le lepo je, kar Janes nad sabo pokashe, de zhlovek ob málimu sdrav in vesel lohka shiví, zhe si méro vé.

Pa tudi Janesov stan je tako shiveti pernefel. Le pogléjte! ogibal sa to se je ta sveti mosh preobilne jedi, in varoval strézhi shivòru se je, de je dusha bol nebeska bila; de mu ni bilo tréba daróv od nikogar jemáti, de je resnizo na ravnost in bres ovinkov vsakimu lohka povédal: shínilo v' ozhí je vsakimu, de mu ni sa posvetni dobízhih, de ljudém k' frézhi se le shéne. De bi tolziga uzheníka, ki si toljko savolo Bogá perterga, saj toljakaj vóljnishi tudi mí poslušhali!

Janes je sdaj per Jordanu ozhitno pridgovat sazhel. „Pokóro delajte — boshje kraljéstvo se blisha.” V' vsih pridgah ste bile te dve. Slisshali tega lihkar bomo vézh. Ker shoval jih je, ktiri so ga poslušhali, in ki se poboljšhajo. Omivánje s' vodo od svunaj jim je snotraaj od gréhov biti zhistim velevalo.

Kar je Janesovim besédam she vézbi mózh dajalo, so bili starih prerókov isréki. Taziga le ga je she Isaja napovedával. Djal je v' lepi podobi: „Glas klizávza se glasi v' pufhavi: Pot perpravljajte Gospódu, gladko stesó mu nadélajte. Vsaka doljina safuta, vsaki hrib in grizh bodi poravnán. Krivíne naj bodo saravnáne, grámpe naj bodo políkana zésta. Vef shivòt potlej bo vidil boshje svelizhanje.”

Shé je moglo Judam serze kipéti, ko so te beséde v' svojih s-hodíshih v' sebóto brati slisshali, sraven pa vidili, de se ta glas v' pufhavi ref oglasuje? V' ozhí shví-

gati jim je moglo, de je od Bogá Janesova, in de bo obljubo ozhákam délano Bog skorej skorej spolnoval.

Ljubi otrozi! glaf is pufhave ni le Judam véljal tistih zhafov; rasléga se is véka v' vék. Slifhite to berózh tudi ví ga. Oh, de bi ga saj poslušali! Sakaj she dan danafhni je ref: „Kdor se ref in is ferza poboljšhati sheljí, njemu in pa le njemu je bliso boshje kraljestvo!”

19. Janes uzhi pokoro.

Janesova perkásen je vélík shum vsdignila. Né le Objórdanzi — is Jerusalema, kaj, is zele Judéje skorej vse je vrélo k' njemu v' pufhavo. Vse gre h' kerstu, in na glaf se gréhov ispovdujejo.

Tudi Fariséji in Saduzéji so hodili. Nekaj brátovshini enakiga Fariséji, nekaki Orden, so imeli med seboj. Tudi Saduzéji so bili v' nekaki sklémbi. Fariséji so bili vsi polni vrásh, svetohlinzi. Terdili namest boshjih sapóved so en kúp pustih, nizh vrédnih shég, ki so si jih samí ismislili, in svetóft so temu rekli. Saduzéji so bili nejevérzi — in ker se nejevéra in lohkoshívstvo rada strínata — sraven lohkoshívzi.

Fariséji in Saduzéji niso praviga duhá imeli, ki ga je k' spokóre kerstu bilo potreba. Fariseji, v' svunajne shège so vso véro stavili, so menili, zhe le gredo in se dajo s' vodo omíti, berfh je vse dobro. Pokora,

poboljšanje jim na misel ne pride. Boshje kraljestvo, so mislili, je tako nashe, Abrahamovi otrozi smo, tolziga, taziga svétiga moshá. Saduzéji, per njih je le savolo zhašniga dobízhka véra in svetóšt veljala, so bleso is méšne modrósti h' kerstu hodili. Mislili so, spreberniti vse per Israelzih bi se sdaj vtegnilo — shkódova nam lohka, ko bi se po ti shegi ne ravnali.

Janes, ki jih vidi se perhljíniti, velkíni so bili vmés, jim rezhe s' preróka ojštrósti jo tim spákam:

„Gadja rodovína! kdo vas je naužhil ogíbatí tako se boshje prihodne jése? Vrédni sad pokóre dajte od sebe!”

Svetóšt, ki je le v' obrasu, v' shegah in v' sladkih besédah, ali, is gòliga dobízhka, le v' savíhkah in v' potuhi, ona in pa opisani kazhji méh, smert in strup je pod njim! Taki ljudjé morejo vse svoje misli predélati, in de so jih, s' djanjam pokasati.

„Le nikar ne rezíte oshabno sámí per sebi: Abrahama imamo ozhéta! sakaj vam povém, de tudi is tih kamenov lé Bog Abrahamu otrók lohka nabudí.”

„Ne potrebuje vas Bog, in pa, kakorshini ste, she zlo kam Bog s' vami ne vé v' svoje kraljestvo. Kakor v' tem kamenju tù, tako malo je she Abrahamoviga duhá v' vas, toljko vam she mánjka, préden bote Abrahamovi otrozi. Ne more vas Bog sprejéti v' svoje kraljestvo — loshej bi te skale lé s' shivlenjam navdal.”

„Skjira je she drevéšam v' koreníno pomérjena. Dervo, ki ne roduje dobriga sadú, bo posékano in v' ognj bo versheno.”

Pogublénje, nizh drujiga ne zhaka ne-poboljšhaniga gréšhnika. Kakor prekùz per nerodovítnimu drevéšu, ki se mu she skjira pomérja; boshja strašna sòdba ravno tako bliso je nizh prida zhloveku. Nobeno uro ni varn.

Ljubi otrozi! Ví vidite, po navádi starih prerokov je Janes uzhlil: kratko, terdo, in vézhi dél v' prílikah. Prílike od rezhi je jemal, ki so poslušhavze v' ozhi drégale. Skale, jálove drevéša, kakšhin gád je bil viditi v' pušhavi, kaj drujiga? Takó lé vsa natora je ljudém okolj in okolj pokoro osna-novala. Oh, otrozi! ko bi vtegnil vaf kdo she nevoshlíva in hljinška kazha biti; ko bi vtegnil terd kamen biti, ki se ga nizh dobriga ne prime; ko bi vtegnil med drév-jam fushíza biti, ki ni sadú na nji — sdaj kmalo se poboljšhuj. Le v' pravi in hi-tri pokori je sa takšhiniga otroka, in pa splòh sa gréšhnike pomózh, v' nezhemur dru-gimu né.

20. Janes uzhi, kaka bodi pokóra.

Spazhénja pervá korenína med Israelzmi je bil lastni dobízhik, in nevsmílenje is nje-ga. Bogatínz je na kupih blagá sedel, v' tmo

ga saklépal, ali pa ga trátil, in si mére ne vé. Vbóshiz se je v' zunje savijal, jemal je od lakote konez. Janes je tedaj v' pravi kraj ségel po naúk. Per koreníni jo je prijel.

Rekel torej, kadar so njegove pride ljudi gínile, jim je, ko so ga, vsi v' she-liah poboljšhati se, kaj naj stórimo, vprašhali: „Kdor ima dve súknji, naj da tístimu eno, ki je nima nobene. Kdor ima shi-vesha odvézh, naj ravno to stórí.” Velíko ljudi je délalo po tih naúkih — in kaj dobra po vsi desheli se je sdaj is te lé pu-shave rasšhiraló, kakšhino veselje je med vbogimi bilo, ki so sad tih naukov oku-shali, kako so se dobrótníkam hvalili, tega pazh ni treba she le v' misli jemati.

Ljubi otrozi! stískávzam, kamnítim ljudém bi se vtegnilo, kar Janes veléva, morebíti preterdo sdéti. Pa glejte! prav sa to nektirim ljudém vezh, nektirim mánj kakor potrebujejo, je Bog dal, in v' serze zhlovéku je dobrótlivost in hvaléshnost vzépil, de bi te obé zhédnosti per ljudéh bile. In pa je kaj lepshiga in górsghiga ali kalj, in more kaj bol v' ozhí shíniti, kakor kdor ima prevézh, naj tístimu da, ki pre malo ima? Se pa tudi kaj bol spodóbi, kakor de dobre vbogi prejéviz dobroto sposná, in de se dobrótníku, koljkor vé in sná, hvaléshniga skashe?

Nè le splòh nápak, tudi stanóve je napáke Janes, ki so stánu in stánu lastne, popraviti opomínjal. S' svojimi uki je

vše po konzu spravil. Is vseh stanov vrèjo h' kerstu ljudje k' njemu. Zlo zestovinarji in vojaki ali soldatje so pertifikali, ki so bili povsot savolo krivize in file rasvpiti. Zestovinarji, velikrat prevèzh od ljudi so jemali, ga vprashajo: „Uzheník! kaj pa je nam storiti?“ Janes jim je odgovarjal: „Ne jemlite, kar vam ni postavleniga.“ Vojaki, saróbleni so bili, radi so toshili, nikolj jim ni bilo sadofti, ga vprashajo: „Kaj pa je nam storiti?“ Janes jim pravi: „Nikomur ne délajte file, ne toshíte nikogar po krivim, in dovóljni s' plazhílam bodite, kar vam je sposnániga,

Is tega lohka posnámemo, kaj bi bil postavim Janes lenétam rekel, kaj pijanzam, kaj lótornikam, kaj togòtnikam, in pa tudi, kaj nepokornim in lenim otrokam. Ravno tako lohka previdimo, de prava pokora je zlo kaj priproftiga — namrezh: „Pobóljshati se, in nar préj koreníno gréham poruvati, to je prava pokora.“

Ljubi otrozi! sam Bog je bil poslal Janesa, de je ljudi Jesusa odresheníka sposnavati perpravlal. Tudi nam h' nauku je Bog te uke sapifati rekel. Kdor se po njih ne ravna, kdor si ne persadéva koreníne svojih gréhov sposnati, né pobóljshati se, taki she ni prav Jesufov uzheniz. Kaj, tudi kershen naj bo, stokrat naj Jesusu Gospod rezhe, she na stòpni ni do njegoviga uzheniza. K' Janesu she le v'shlo naj hódí, in bólji zhlovek biti she le uzhí naj se. In — Bog hotel, de bi se! Le resnízhno pobóljshovanje je sárja svelízhanja. Komur she ta ni persve-

tila, mu tudi svelszhanja sonze, Jesus Kristuf, nikolj ne bo sjalo.

21. Janes Kristusa napoveduje.

Dosdaj she ni Janes beséde „Kristuf“ isgovoril. Vedel namrezh on vélki, rasfverleni uzheník je: Zbigar ferze ni od pregréh zhisto, de tudi she njegov um v' resúzo ne vidi. Kdor si ni nikolj persadjal se is grehov smotáti, de taki nikolj práv odresheníkove potrebe ne verjáme, in ni mu sa nj mar. Torej le od pokore je is kónza Janes govoril, od drugiga né.

Sdaj, ko se njegovi uzhenzi shé poboljšujejo, sdaj se shélje po Kristufu samé v' njih glafé. In ker so v' toljki zhafti Janesa imeli, mislili so zlo, in zhutflo se jim je, vse lohka, on Janes bo Kristuf.

Sdaj she le Janes rezhe: „On, ki po meni pride sdaj kmalo, vézhi od mene je on. Vrédién nositi jes zhévlov mu nisim.“ To nosho namrezh so nekadaj vbógi fushni opravljali.

Is tega vidimo, v' kaki zhafti je Janes Kristusa imel, in koljko si je, tudi Israelze s' njo navdati, persadjal. Shé so si mogli misli sdaj Israelzi od letistiga delati, ki je Janes, taki mosh, tako od njega govoril? De bi se tudi nam v' ferze toljka zhaft do njega vkorenínila!

„Jes, rezhe Janes, le s' vodo kerfshujem, de vas h' pokori perpravlam. Ker-

fil on s' ognjam — s' svetim Duham, vaš bo."

Voda le svunajne madeshe pobère. Nizh drujiga s' všimi svojimi duhá she tako pólnimi pridgam ni Janes perpridgoval. Ognj do shiviga ozhišhuje, pretopí, prenovluje — vse prešhíne ognj, shív je, de nobena rézh nè tako. Shè filnišhi je boshja mózh k' dobrimu, ki jo Kristuf v' naš daja. In kako potrebni, de po Janesu govorimò, smo mlázbni, mersli ljudjé tega dobrotliviga ognja is nebés!

„Vévnizo ima v' rokah, pravi shé Janes, in pozhédil bo gumno. Pshenízo bo v' škedne pospravil, in pléve s' nevgašlívim ognjam shgal."

De Janes v' ti lepi kmézški prilíki s' pshenizo práve, dobre ljudi méní, s' plévami, ki se psheníza sdé, in ni serna v' nših, pa svetohlínze, she bol pa hudobne ljudi, jélite, ljubi ví! ni vam treba praviti tega? Pa vprašajte se: Šte ví okljéno pshenízhno serno? Bosht bi bilo strašno, ako bi le pléve bili, in zhe bi se vam po plévje enkrat godilo!

Vezh od Kristusa ni sdaj Janes povédal. Pa zhe se s' njegovimi poslušavzi vred sdaj le toljko nauzhimò: „Vša she taka perferzhna in she toljka zhašt gré Kristusu; ves vélik nebéshek dar on nam pernése: in ljudjé le, ktiri res po dobrimu hrepené, bodo tega darú deléshni — zhe se le toljko pravim, nauzhimò, dosti je sdaj to. Beséde: „Po-

koro delajte!" je na dolgo she préd lé Janes rasloshil. Is tega, kar tukaj od Kristusa, od blishniga boshjiga kralja pové, se tudi besede: „Nebeshko kraljéstvo se blisha" she dovól sjasné. Potlejshine sгодbe nam jih bodo she she rasdaníle.

22. Jesufov kerst.

Desiravno ga s' tako svéstijo osnаноval, ni ga she Janes po obrasu prihodniga odrešénika posnal. Pa Bog, ki ga je s' vodo kersthovat, in ljudi h' pokóri pošlal omajovat, mu je bil rekel: „Tisti, ki bosh svetiga Duha vidil na nj priti, in nad njim ostati, on je tist, ktiri s' svetim Duham kersthuje (ki se ljudém ref pobóljshati mózh daja)."

Tako je Bog Janesu povedal, in tako se je tudi sгодilo. H' kerstu so ljudjé hodili, kar pride is Nazareta, de naj ga kersti, tudi Jesuf k' Janesu na Jordan. Janesov kerst namrezh, ki je ljudi h' pokori savražoval, in v' boshje kraljéstvo ravnal, je mogel tudi Jesusa spokornih gresnikov odrešénika, in de je kralj boshjiga kraljéstva, ljudém sasnámovati.

Nebeshka milost, in boshja lepota je mogla is Jesufoviga oblizhja iti. Sakaj le viditi ga, je she Janes samáknen. Misel prezej se vtréne v' njemu: „Ta je Kristus, in nihzher drugi!" Brani torej Janes mu v' réko, s' velíko zhasstjo mu je rekel: „Jes

potrebujem tvojiga kersta — in ti hodiš k' meni?"

Pa kersthovati na ravnost od Boga povelje je imel Janes, boshja volja je bila, da Jesus h' kerstu pride. Jesus torej je odgovoril: „Naj bo sa sdaj; sakaj vso pravizo spolniti, vsm boshjim sklépam podvrézhi se nam spodóbi." Janes je odjénjal, in ga je kerstil.

Jesus je po kerstu is réke shel, in móli, kar se nebésa na enkrat nad njim odpró. Sveti Duh is vishkiga v' podobi golóba je na nj perplaval, in nad njim ostane. Sraven se glaf is néba saflishti: „Ta je moj ljubesnivi sin, vse svoje dopadajenje (vse veselje) imam nad njim."

Ljubi otrozi! velíko, lepo je vse per ti perkasni is nebés. Nizh ni od vézh per nji, vse kaj poméni.

Od perte nebésa — jelite, lepó snámenje, da je Jesus nebéshek dar — da je is nebés pershel, in nebésa na semljo pernesel, da je ljudém nebeshke misli dájat, da jim je nebésa prishel odklépat, saklenívshim si jih s' grehi?

Nebeshki ozhe sam odkashe ljudém Jesusa, da je njegov preljubi sin, ki ima vse svoje dapadajenje nad njim. Kdo ne bo v' zhashti imel, in ljubil boshjiga sinú? Kdo ne bo nad takim veselja imel, ki ima Bog vse veselje in dopadajenje nad njim?

Jesus, boshji sin je beršh, ko v' pervizh na luzh pride, kmalo lepa podóba ljudém. S' voljno pokorshi-

no se v' vse vdá, kar Bog oberne — spolnil je vsako s'he toljko došhnoštizo. Ljubísk je ozhetov, pa tudi pokorn je ozhetu. On, ki mu ga ni enaziga zhloveka, se ves poníshen stori nar manjšhimu enaziga — h' kerstu gre, kakor drugi, in se zlo od gres'hnika v' nizhemur ne lózhi. Ves v' otrozhjim saupanju sazhe s'molitujo svoje ozhitno shivlénje — in njegovi saupni molitvi so se nebésa odperle.

Boshji Duh je is nebés na Jesufa perplaval. Kralji in vélki duhovni nekadaš so s' oljam masílo prejemali — Jesuf on Israelski kralj in vélki duhoven, ki mu nikolj ni bilo enaziga, préden je na toljko opravílo s'hel, on ga je s' svetim Duhom prejél. Koljko torej je imé, de se mu Kristuf, to je, boshji Masílenz pravi!

De je golobja podoba perplavalá, to perkasen moremo s'he posebej v' misli vseti. Boshjiga duha bi zhloveshko okó ne bilo moglo viditi. Svunajniga snamenja je bilo treba, de pride. In lepši in perprávníshi podobe kakor golobova podoba, ki pohlévno is víshkiga perpláva, pazh na zelimu svetu ni. Zhíft po golóbje, mil, priprošt, bres ovínkov nedolshen, pohléven, bres terme je zhlovek, ki je Duh boshji v' njemu. Taki je bil Jesuf. Taki po svetimu Duhu, ki ga v' naš daja, hozhe on, de bodimo tudi mí.

Shè kaj drujiga pa bi vtegnila ta ljuba perkášen poméniti. Kar je golob s' oljkino zhes'húlizo v' kljunu sveta ohrámbo Noetu

osnanil, je golob do danasnjiga dné ljudém upanja lepa podoba, jim je osnanliviz mirú in veselja. Ob zhasu Jesusa, ki je pohlévna golobja perkasen na - nj perplavala, je ljudém upanje, de nikolj lepšhiga, napozhilo — upanje jim je sajalo, de bo she vse drugázh od pogublénja Bog svet otél, kakor ga je ob Noetovimu zhasu, in de bo nòv boljši zhloveshek ród Bog vstavil na semljo. Bog dal, de bi se tudi nad nami to lepo upanje spolnilo!

23. Jesuf fkúfhan.

Ljubi otrozi! de se bomo bol svédli v' veliko in lepo, pa zhudno pergodbo, ktira pride, nekoljko v' Raj se osrímo. Shé véste, Adam prvi zhlovek je, de bi tak nè! tudi prvi gresnik, in gresniga odróda ozhe bil. V' sebi greh imeli smo vsi njegovi mlajshi. Jesuf Kristuf je prenovit prishel gresne ljudi, — perviz je prenovleniga zhloveshkiga rodú. Adam tedaj, prvi gresnik, nam je podoba, ki se, kakshini smo, v' nji vidimo — ravno tako nam je Kristuf podóba noviga zhlovéka, zhistiga, ki je bres madesha in vel popolnoma, podoba nam je, ktira veléva, kakshini de bomo.

Jesuf Kristuf je bil tudi pravi zhlovek. Zhloveshka krepósti ali zhédnosti se le s' skushnjavami doskúfi, vterdi in dokonzhá. Kakor tedaj Adam v' Raju, je tudi Jesuf Kristuf

Drugi del.

F

zhlovek shivé na semlji bil fkuſhan, ſlaſti ſdaj le v' puſhavi. Nad pervimi ſtarifhmi ob fkuſhnjavi v' Raju ſmo vidili, kako v' greh zhlovek ſabrède. Nad Jeſuſam ob njegovi fkuſhnjavi vidimo, kako ſe ſvéta krepóſt ali zhednoſt doſéga.

Jeſuſ na ſvoje vélko délo kerſhen je kmalo od Jordana po nagíbu ſvetiga Duha v' puſhavo v' kraj nar odlóſhnifhi v' nji ſhel. Divij, in ſtraſhen ſtraſhen bojà je bil. Pezhí reſhále, in gole goré ſo okolj in okolj kipéle. Shiviga zhloveka ni va·nj bilo. Svéri le prebivajo v' njemu. V' ti terdi ſamóti je ſhtirdeſet dní Jeſuſ in ſhtirdeſet nozhí. Prebíl je vſo gróſo, vſe teſháve puſhòbniga kraja — molil je — premifhloval — pòſtil ſe — na vélki ſvoj oprávik ſe je perpravlal.

Ko ſe je Jeſuſ ſhe bliſo ſhtirdeſet dní in nozhí prepòſtil, je Satan v' puſhavo k' Jeſuſu priſhel. Kmalo po ſtvarjenju je bil ta hudi duh perva zhloveka v' greh in révo pokòpal. Is greha in reve ſdaj bi ljudí rad obvaroval. Perva zhloveka je bil po kázhje ſapelal. Tudi ſdaj, obljudim, ſi je podobo dal, ki ſe mu je h'naklépu perpravna sdéla. Blèſo ſe je nebeſhkiga angela delal, in v' ſvetlobi in zhaſti je k' Jeſuſu ſtopil. Kar bi bilo, kakor je v' Raju, v' puſhavi h'grehu nagibalo, nizh taziga ni bilo v' puſhavi. Noben lepi ſad prepovédaniga drevéſa ni mótil ozhí. Pa tudi kamenje po tleh je Satanu prav priſhlo. V' Jeſuſu, préden je v' puſhavo ſhel, je bil boſhji ſin ozhitno odkáſan. Tako dolgo ſe poſtívſhiga

je sdaj lakota terla. Tl so se mu shé kaki zhéri ali kake skale pod nogami valjale. Kmalo is tega je slepár skufhnjavo naklèpal. S' hinavsko zhaštjó je pred Jusufam stal, míljava ga po angelnovo, ki pomagati hódi: „Zhe si boshji sin, tem kámenam lè rèzi, de bo kruh is njih.”

Jesuf je bil po nagíbu svetiga duha v' pulhavo shel. De se pósti, je bila ozhetova volja. Dáno le sa to mu je zhudeshe delati, de bo ljudém révo prevsdigováł, de bo is nebél ozheta rasflávlal. Tudi v' nizh drujiga jih ne obrázha. Bogú je upal, ki ga je v'ta kraj perpèlal, de ga tudi bres kruha, de ga s' besedo lohka preshiví. Jesuf tedaj rezhe: „Sapifano (v' svetimu písmu) je: Zhlovek ne shiví le ob kruhu, ampak ob vsaki besédi, ki Bogú gré is úft.” Tako lè je bila perva skufhnjáva premagana.

Pa Satan poskusi kmalo drugo po ti. Na to lè jo sida: Vidil je, de Jesuf v' Boga saupanje stavi, de se beséd svetiga písmá, in njih úka terdo dersbí. Skléne ga tedaj k' predersnimu saupanju v' Bogá napraviti, in — kako prekánjeno! — s' besédam svetiga písmá íshe skufhnjávo sraven she v' brumnost sakriti. Pelal Jesufa v' Jerusalem, in postavil verh tempelna ga je na rób. Spodej, v' globozhíni, ni bilo mesta nè konza nè kraja. Rezhe Satan v' angliski perkasni mu sdaj: „Zhe si boshji sin, skòzhi! Sakaj pífano je: Svojim angelam te je povsot rekel varvati. Na rokah te ponesó, de se s' nogo ob káki kamen ne vdarísh.” Kako

svijafhko lè ! — Ref fkorej bi zhlovek mislil: kar nad mésto spustil anglizam na rokah Jesus naj bi se bil, kakor bi is obla-kov kdo prishel; ne bil bi mogel lepshi po-kasati, de je Israelski od Boga poslani, is nebés dáni kralj.

Pa Jesus ni na sjále prishel zhudeshov delati. Nikolj mu zil in konez ne prèjde is ozhi. Zhudeshi, ki jih je on délal, so bile lepe zhlovéfhke déla, ki so kaj všmi-leniga, kaj dobrotliviga imele. Kako ne-úmna torej je ta skufhnjá vzova, mu Jesus s' drugimi besedami svetiga písma pokashe. „Pisano je, mu pravi: Ne skufhaj Gospo-da, svojiga Boga.“ De naš bodo Bog in anglizi varovali, smémo le v' nevarnostih upati, ki se jih ogniti ni, ali ki naš dolsh-nost va-nje shéne. Bres file v' smertino ne-varnost se spufhati, v' boshjo pomózh na-lafh sabávlati, to bi bila predersnost in spa-ka! Tako lè je bila tudi drugzhina skufh-njava odbíta.

Satan fhe ni pozhival. Tretje skufh-njave se lóti. Vse, kar ljudi slepi in sa-peluje — zhaft, bogastvo, oblast, de je vé-zhi ni, vse mogozhe veselje, svet in kar na svetu ljudi mika in móti, vse to je v' eno skufhnjavo povsél. Na velik hrib pelá se-boj Jesusa, bres konza delezh in lepo se je is njega vidilo. Vidilo vse kmalo se je od tod v' mnoge deshéle in kraljéstva s' vso njih lepoto; sasnájo se velíke mésta, lepe polja in polja, vóshene réke. Véra je bila tisti-krat, de velkim kraljéstvam je tudi varh

vélkih angelov kdo. Taziga se je Satan sdaj délal. Jesusu fkasuje vse te lepôte, in rezhe mu: „Lej! vse to — vse te deshele ti dam, in kar imajo. V'oblasti so mi, dam jih, komur jih hozhem. Vse bo tvoje, zhe se mi ponishash — zhe pokléknesh in me mólish.“ Isdale so ga, de je peklénsek duh, te beséde. Terdo in s' sveto nejevólje je Jesuf rekel: „Pobèri se, Satan! sakaj pifano je: Gospoda, svojiga Boga mòli, in njemu samimu flushi.“ Stréla Satanu so bile te beséde. Vsa gerdôba njegoviga naklépa se is njih pokashe. Strepetal, sbéshal je.

Ljubi otrozi! ta sgodba ima naúke, vse vashe shive dní naj bodo svésda nad vami, de se is nevarnost svéste, ki na svetu v' vashe nedólshnost preshé. Lepi Jesufov isgled nam pot pokashe, edíno do svetósti.

Pervizh vidimó nad Jesufam, de imamo fkušnjáv premagati, zhe svetí biti sheljimò. Jesuf sam je bil fkushan. Torej, zhe smo tudi mí v' fkušnjavah, ne shalujmo, ne framujmo se. Fkushan biti more vsaki zhlovek. Boshja volja je to — dokler bres vojske ni smáge, nè bres fkušnjave krepósti in zhédnosti. Jesuf je bil fkushan, ki je ravno préd odper-te nebéfa nad seboj vidil. Imamo naj tedaj tudi zhashe, ki je polno nebéf nashe serze, várimo per všimu tému se v' fkušnjáve. Le nikar si misli ne delajmo, de smo v' dobrimu tako delezh pèrgnali, de fkušnjáv ni sa nas. Jesuf je bil she

potlej skušhan, ki je bil s' svetim Duham navdán. De smágamo, nam more Bog pomagati, pa njegova pomózh nam ne prevsdigne vojske. Tudi mí moremo storiti, kar je od naše strani. Trikrat sapóred je bil Jesuf skušhan. Premagajmo jih tudi enkrat ali dvakrat, le nikar ne míslimo, de smo se skušhnjáv do konza snebíli. Shívlénje bogabojézhiga je vedna vojska zhes hudo.

Drugizh vidimo, ktire skušhnjave so nam nar huji. V' Boga premalo saupanja ima veliko ljudi. Shívesh jih sferbí, skušhnjave so is nega. Né v' Bogá, v' golíjo, tatvíno v' nesramen dobízhik stavijo pomózh. Poshténje, praviza, nedolshnost, vse se sa kruh per njih v' pródaj dóbi. Velíko ljudi ima predersno saupanje v' Bogá. Ne marajo, samí se ríjejo v' skušhnjave, in si upanje delajo, de jih ne bo Bog sapustil. Ali pa, tudi svojo pot shivé vsi pokojni v' gréhih, in se vender svelizhanja ívéstijo. Po zhlovekovo ravnajo, ktiri se v' brésen sakadí, pa si upanje dela: Bog po anglizih ga bo otél. Vézhi dél ljudi Bogú popolnoma vstópi; prasna zhasť, posémísko blago, shívótné slásti jih preslepé. Né krepósti in zhédnosti, le take rezhí zénijo; vézhi blagósti, kakor is Bogá, si is njih delajo, ki je edíni svír vse prave blagósti.

Vidimo tretjizh, kako je skušhnjave nar lóshej premagati. Váji v' dobrimu, nji

nar vézhimu oprávilu, po Jesufovo moremo svoj zhaš odlozhíti. Shtirdefet zelih dní je vef s' Bogam Jesuf konzhal. Tudi mí moremo ob svojih urah per molítvi pomózhi ískati, de naš posvetne rasláke v' pogublénje s' svojimi valóvi ne posnámejo. Bo prevèzh kalj Bogú odlózhiti kako zhetertízo ure saj dvakrat ali trikrat na dan? Jesuf ni le jedí stradal v' pufhavi, v'figa drúshiniga veselja pozgrésha. Ali bi si ne smeli semtertje kakshiniga perpushéniga veselja mí perkratiti, de bi loshej nagnenje do nedopushéniga krotíli? Prebívati v' takimu divjimu kraju je imelo velike teshave. Tudi mí se tesháv vádimo prenašhati, vojskovati zhes húdo se bomo vterdili. Lohka verjamemo, ob svoji dolgi pomudi v' pufhavi je vse sveto písmo Jesuf premíslil. Tudi mí si ob zhasu pokója odlozhujmo kaj boshje besede, ki nam v' shivo léga, v' serze na ítran jo denímo, de jo bomo ob íkusnjavi imeli, in se po nji ravnali. Jesuf per vsi svoji íkusnjavi je bil svetósti prelepa podóba, in taki po njegovi podobi bodimo tudi mí.

Berfh ko je Satan Jesufa sapustil, shé so bili anglizi sraven, in ítréshejo mu. Boshje dopadajénje, in po nebésih veselje mu pridejo pravít. Zhašt in veselje mu íkasujejo. Vli v' veselju so nad njim, ki je premagal. S' jedjó ga poshivé (vse lohka, de s' sadjam, ki se v' nektirih lepih podobah

fhè málano najduje). Bofht je blágro sdaj Jesusu, ki je fkušhnjavo premagal — shé drugàzh, kakor nekadaj Adamu, ktiri je bil pod - njo omagal. Raj v' pekel Adamu greh, Jesusu je premágana fkušhnjava pufhavo v' nebésa premenjila.

Ljubi otrozi! nedolshni ste fhè, med krepóftjo in greham po fredi se fhe lóvite. Pa ne bo se vaš fkušhnjava ognjila. Joj, na ta sgod mislite tistikrat. Sa vse grezhloveku ob zhasu fkušhnjave, med krepóftjo in pregrého, med nebésmi in peklam, med Bogam in hudízham se vólji. Bogú se fkuja, kdor pregreho isvólji, pred hudízha poklékne. Peklénska sherjavza — huda vést — tlji v' njemu. Kdor pa Bogú svest ostane, njemu se angeli perkljánjajo. V' zhafti ga imajo, defilih jih ne vidi. Anglísko veselje je v' njegovimu ferzu. Shé sdaj nekoljko nebés ima v' sebi. Kdo bi hotel vse to sa poslásti saménjati, ki jih je komej kák zbáfik? Kdo si bo fhe pomisfhloval med kom svóljiti, med Bogam ali hudízham? med nebésmi ali peklam?

24. Vélka duhóvfhina poshle do Janesa.

Ta zhas, ko je Jesus v' pufhavi bil, so ozhí vsi v' Janesu imeli. Pa enih misel niso bili vsi. Shé véste, vézhi dél jih je mislilo, de je Kristus. Drugi so menili: Elija bo. Govorjenje je bilo namrezh od njega,

de bo spet prifhel, prèden se Kristuf perkashe. Shè drugim je kàk velik prerok na misel hòdil. Vélki duhovshini, písmejam in ljudskim starashinam se je rézh vse drugazh vidila. Uzhil in kershoval je, in ni se jim sglátìl. Shé to jih je bolélo. Velíko per ljudéh je véljal — njegove pridege so vsbézh, vse vré sa njim. To jih je bòdilo. Fari-sejam, ktirih glave so bili, je Jesus hude rezhí oponáshal, de zestovínarjam in ozbitnim gresnikam nè tazih. Se vé, de jim napúhnesham to ni bilo prav, vézhna saméra je bila.

Od konza — ni bilo kaj lepo od mósh to, ki so se take svete delali — so ga ískali per ljudéh pozherníti. Po snáno svijázho merzhéshnih ljudi féshejo — Ishí so med ljudí rastrefali. Djali uno napéti so postavim, ker je v' samòti prebival, in se v' jédi od drugih ljudi lózhil: is úma je, od hudízha je obséden. Pa malo so si s' tem smògli. Janes je vse skosi vézh véljal, smiraj vézh ljudi pertiska sa njim.

Skleníli so sadnizh s' slóvesam do Janesa poslati, in vpráshati ga na ravnost: Kdo de je, in is zhigave oblasti de vse ro pozhénja? Bersh ko nè, so si upanje delali, nizh práv ne bo mogel odgovoriti, ali kar porezhe, faj skasati nè, ker Janes ni bil do sdaj she nobeniga zhudesha storil, tako se bo sam podkòpal per ljudéh.

Prifhli odvóljeni duhovni so k' Janesu na Jordan. Vse se ljudi táre, mikala jih je. Duhovni mu dajo vpráshanje: „Kdo si tí?“

Janes pové resnízo, ne tají je. Na ravnost, gladko, bres ovínka jim pravi: „Jes nisim Kristuf.“ Ga vprashajo: „Kdo pa si? Si Elija?“ Odgovoril je: „Nisim.“ Pravijo: „Si prerok morebit (kogar te délajo)?“ Odgovoril je: „Nisim.“ Rezhejo: „Kdo si she tedaj? Odgovor, ktiri so naš poslali, jim moremo pernešti. Koga se delaš sam sebe tí?“ Rezhe: „Glas v' púshavi sim, de klizhem: Perpravljajte Gospodu pot! — kar je prerok Isaija prerokoval.“

Ti pôšli so Fariseji bili — in torej svíti in potúheni. Rekó mu: „Zhe nifi né Kristuf, né Elija, né ízer kak prerok — kaj pa keršhujesh?“

Janes jim je odgovoril: „S' vodo le keršhujem. (Moj kerst le opominja, de se od grehov ozhištímo, de se k' prihódu koga víshiga perpravljamo. Je greh kalj ljudi k' poboljšhanju perganjati? To sméti, pazh ni treba preróku biti komu.) On pa, iszhakvánéz, desiravno ga ne posnate, v' fré-di val je shé. On, bivshi sdavnaj pred mano, pride kmalo sa mano. Jes pa mu she jerménov per zhévlih nisim vréden odvesováti.“

Lepshi in bol mòshko bi Janes ne bil mogel odgovoriti. Kakshina ljubesniva poníshnost! Nikolj ni do fih mál od sebe govoril. Sdaj, ko mu gospóška vkashe de more, je pámeten, de nikolj taziga, v' besédah. Shé s' lastnimi besédami ne odgovorí. Oberne jo, de prerok, sa nj govori. Kaka zhaft do Kristufa! Ni-

kogar se ne déla per ljudéh — v' Kristusa le jim ozhi saobrazhuje. Nè sebe — le nje-
ga shelji viditi zhesnèniga. Koljka mo-
drost — koljka svestòba per op-
rávlu svoje dolshnosti! Na staro pre-
rokvánje duhovne je savernil; njim, na sve-
to písmo uzhenim, je namrezh snano moglo
biti. Spolnénje tega prerokvánja, Kristu-
sov prihod napovduje jim, on mu le pot
nadeláva. S' zhem bi jim bil bol misliti
dal? Zhakati po pameti, kaj drujiga je bi-
lo storiti, zhe bo prishel ta Janesov ali kalj?
Le o prihodu se je bilo prerokvanja resnizi po-
kasati mogozhe.

Pa nizh ne gijne duhovnov, nè Jane-
sova ponishnost in nòsha, nè njegovi modri
odgóvori. Piko so imeli do Janesa, to je
bilo. Vsa njih per Janesu je bila rogláta
in révkasta. Shé vprafhanje je saróbleno in
kratko. Ko mu vezh ne véjo kaj rézhi, so
obmóknili. Kerstiti se, preroka poslusdari,
se h' Kristusovimu prihódu perpravlati, bosh!
de bi jim kaj tega na misel prishlo. Smusali
so se, she lepe beséde niso dali Janesu.
Kako vender napuh in nevoshlívoost zhlo-
veshko serze sakerkne in savdá!

Shé se ne smémo zhudne posebne boshje
vóje in prevídnosti preglédati, ki je v' ti po-
vésti. Zhlovek bi mislil, v' vélkimu méstu
v' tempelnu raii naj bi se bil Kristus osnánil,
nè pa v' odlóshni pushavi. Pa, bo Bog ta-
kim duhovnam, ali kalj, to osnanílo saupováł?
In komu drugimu, v' tempelnu naj bi bil ho-
tel uzhíti, bi se ne bili is vse mozhí v' bran

postavili? Ljuzh in resniža tedaj, ki niste prostórá v' tempelnu imele, ste se mogle v' pušhavo vmakniti. In kako lepo, tudi to se more v' misli vseti, se je prerokovo prerokvanje: „Od glasu v' pušhavi" sraven she vjelo!

Per všim tem se je Janesovo osnanvanje od odresheníkove blishe raslovélo, de bi se takó v' tempelnu ne bilo. Rojstvo odresheníka je bilo velkim duhovnam in vélkimu sbóru s' zhaštjo napovédano: s' ravno táko zhaštjó se jim, de skorej pride, pové. V' preroke se jim obakrat pokashe. Tako le so samí došti misliti dobili, in po nevéda-ma, kar samí niso mislili, so ljudí opomi-njali, de svelízhar perhaja. Le moder, in smiraj énak ti je Bog, per všimu, kar pozh-ne in déla!

25. Janes ljudém Jesufa fkasuje.

Janes je sdaj svoje opravílo dokonzhal, in osnanil je tudi vélki duhovshini prihod boshjiga kralja. In kmalo drugi dan, ravno je veliko ljudí bilo, pride Jesuf spet k' nje-mu v' pušhavo per Jordanu. Janes viditi, de pride, in kaj veljá, veselje v' ozhéh mu je igralo, je rekel s' velíko zhaštjó, in s' ro-ko kashe: „Vite ga! ta je boshje jagne, ktiri svetá grehe odjémle. Ta je, ki vam smiraj od njega pravim, de nekdo po meni pride, ktiri je višhi od mene, ki je poprej bil kakor jes. Jes sam ga nisim posnal. Pa

de ga Israelskimu polku odkáshem, fim s' vodo prishel kerfhovat." Pové jim she sraven, od kod de Jesufa tako gotovo in terdno posná. Uno nebeshko perkasen per réki Jordanu jim dopové, ki je bila v' Jesufu boshjiga finú odkasala.

Ljubi otrozi! kako lepó v' dveh besédah nam Janes popishe Jesufa, kakshin de je — kaj bo is njega — in pokaj de je na semljo prishel!

Jágnetove podobe, gòla nedólsnost, krotkóst in poterpeshlívost, je bil Jesus. Vse prebiti, na tihim terpéti, molzhé iskervavíti, s' tem je vse od njega rezhéno. Po jágnetovo, ki so ga Israelzi vsako léto v' spomín odreshénja is Egipta klali, ga je vmorjénimu biti zhakalo, de je zhloveshki ród, nè le Israelzov, is gréshine sushnosti reshil. Ni je huji sushnosti. Nam more kaj priti na misel miljshiga in vézhiga: Boshji fin — klávno jagne — v' s' gréham satopléniga svetá odreshenje!

Ljubi otrozi! tolikrat isrekujete besede: „Jagne boshje!“ Premislite jih. Naj bi si jih ljudjé k' serzu vseli, greha naj bi se odpravljali, saupsnje v' Jesufa naj bi stavili — kmalo Ráj spet perve nedólsnost bi bil svét!

26. Pervi trije Jesufovi uzhénzi.

Drugi dan je bil Janes spet per Jordanu. Imel nekoljko uzhénzov, uk jim je da-

jal, posebno moliti jih je uzhíl, tudi k' pòstu jih pergánja. Ravno jih je bilo dvoje sraven njega, nar boljshi dva sta bila. Jesus gré memo. Janes bi bil svoje uzhénze rad Jesusu perdóbil. Po vzhérajshnje je rekel: „Vite ga jagne boshje!

Tudi uzhénza sta hrepenéla Jesusa viditi in prav ga posnati. Pa is zhasí do njega si ne upata prav. Pozhasi gresta sa njim, in bojtà se. Serze jima vtripa, ko bliso prideta; ne upata si ga ogovoriti. Jesus se osrè, in vef boshji in prijasen ju ogovorí: „Kaj bi rada.“ Nekaj míliga, ki se mu is ozhéfa in besede kashe, jima serze da. Rezhetà: „Uzheník! kej stanujesh?“ Tako lé mu framoshlíva ga obískat besedo nametujeta.

Jesus daja, koljkor sheljéti si nihzher ne upa. Dobrotno jima je rekel: „Vidila bota, pojta!“ Vsa vesela sta s' njim shla, in vef vezher sta per njemu.

Enimu tih Janesovih uzhénzov je bilo po Janesovo Janes imé. Janes ta lé je she v' sivih letih Jesusovo sgodovíno, ter tudi to pergodbo popisal, in sraven she v' misel vsame: „Okolj desetih je bilo!“ — po nashí shtétvi popoldne ob shtirih. Tako lé mu nikolj is misli ne vjíde ta vézher!

Uni drugi uzhéniz, Andrej, je brata imel, Simona po imenu. Vesel kmalo mu gre povédar: „Kristusa sva nashla.“ Simon ga berfsh viditi sasheljí. Pelal Andrej k' Jesusu je brata. Jesus je v' Simona pogledal. Kashe mu, de ga posná in vsíga pregléda,

desiravno ga ni nikolj vidil, rezhe mu: „Jonov Simon si. Pa po fih mál se ti Peter porezhe!” To je: „Skalnik.”

Jesuf, boshji kralj, je s' temi besedami Petra v' svoje kraljestvo prevsel — gospodár tistikrat namrezh, ktiri si je flushabnika omislil, mu je novo imé dajal. Jesuf je posnal, in ogíbatí je védel vsako v' zhloveku skrito mozh, she rekel od straní je Petru, v' kaj ga bo obernil. Peter je bil po fih mal védni Jesufov uzhéniz.

Ljubi otrozi! kako prijasno is teh mósh, desiravno vbosih ribzhov, je Jesuf uzhénze postavil! Kako ljubesnivo prezej nad pervimi zhlovékmi, ki se mu perblishajo, je pokasal, vsaka sa-nj, in is ljubesni do refnize in pravize storjena stopínja bo poverena. Ne moremo szer v' obras ga sdaj viditi. Pa prav ga is njegove sgodovíne sposnavajte, she to vam bo zhasé delalo, de nikolj frezhnifhíh na svetú.

27. Filip in Natanael.

Drugi dan se je Jesuf spet na Galiléjko napravil. Mej potam frézha Filipa. Kakor mí na dnù zhistiga potóka vsaki kámpnizhik, mu je v' dushi vse mífli in sheljé vidil. — Vidil je lepo dusho v' Filipu, prida uzhéniz bo. Rekel tedaj mu je: „S'mennoj hòdi!”

Jesufa je bila gòla, zhistá ljubesnívošt. Nekaj boshjiga, dobrotliviga se je is njega

kasalo. Koljkaj naj je uma imel kdo do boshjih rezhi, she beseda, she Jesufovo oko ga je na Jesusa naklenilo. Na golo besedo: „S' meno! hodi!“ je kmalo Filip Jesufov na sleda in uzhéniz! De je od boshje perkási per Jordanu préd shé, in marfikaj drugiga she préd od Jesusa védel, se vé.

Filip je prijatla imel, ki se mu je Natanael reklo. Bogabojézh in pravizhen je bil. Mosefa in preroke sta oba rada brala. Obojih serze je svelizharja sheljelo. Velikrat, kaj pak de, sta se pogovarjala od njega. Filip je védel, kako bo serzhika Natanaela veseljilo, zhe mu kaj od njega pové. Kar tékel je s' veseljam k' njemu, kakor bi bil vef svet najdel.

Ljubi otrozi! le kaj lepiga je prijasnost is enakih v' nebesihke rezhi samáknenih serz, né is dobízhka ali is nagnenja k' posvetnimu veselju! Le lepo je prijatla imeti, de se mu serza she taki sveti obzhutleji smejo povedati, in de mu je tudi na! svelizhati v' misli, in nakloniti tudi nam nebeshkiga veselja! Kdor je jak po Filipovo, po Filipovo tudi Natanaela bo lohka dobil.

Natanael je bil ravno tisti dan nekoliko pod figovim drevesam. To zhasa je moglo sa - nj kaj velikiga biti. Sakaj ravno? — tega ne pové sveto pismo. Pa gotova bo, ob ljubimu tihimu jutru, un sam, pod golim milim Bogam, molil je pod drevesam — sheljé po svelizharju, ki jih je poln bil, so ga prehajale.

Kmalo vstavšhiga spod drevéša ga frézha Filip. Vef v' veselju ga sakljizhe: „Najdli smo ga, ki ga Mosef in preroki popisujejo. Joshefov Jesuf is Nazareta je.”

Nazaret je bilo majhino, pušto méstize. V' nobeni zhafti ni bilo. V' sgodovni Isrælskiga polka se nekjer njegovo imé ne bère. Nobeniga mosha, de bi ga bilo kaj, ni moglo odkasati. Shé le flishali bomo lihkar, de je velíko sódrege v' njemu prebivalo. Natanael, ki mu je serze vedno na konzu jesíka tizhálo, torej je rekel: „Bosh! she bo is Nazareta kaj prída hodilo!”

Natanael se je léru prenáglil v' sodbi. Majhina stvar, ki je ali je ni, ga je nad velíko smotíla. Filipu je serze od veselja odkakoválo, ni si bil svést taziga mersliga odgovora. S' lépo ga, rezhe mu: „Pojdi, in poglej!” Vbogat je Natanael Filipa in pamet, prezej gre s' njim, sam bo vidil.

Ljubi otrozi! kogar ne posnate, ne sodíte ga nikolj. Nè hvaliti ga nè grajati le sa to, de je tega ali uniga stanú. Lohka bi szer krivizo komu storili. In potlej: zhe ste se prenaglili v' sodbi, ne bodite termasti. Dajte si od pámetniga prijatla dopovedati. Ob velíko frézho bi se bil Natanael perpravil, ko bi bil she le svojo tíshal.

Jesuf, ki je toljko veselja imel nad dobrimi ljudmi, viditi Natanaela priti, je rekel: „Vite ga praviga Israelza, ni je spake v' njemu!”

Zhudil se je Natanael timu govorjenju. Sdélo se mu je, pameten je bil, de ne sa-

flushi take hvale. Morebíti mu je zlo misel hodila, posésti s' hvalo ga ishe. In pa — kar je shè zhudnisthi — shè nikolj préd ga Jësuf ni vidil. Torej, kar v' serzu, to na jesiku, kmalo je djal: „Od kod me tí posnásh?“

Jësuf je s' prezhudno modrostjo vselej per pravi strani prijel, kakor nalásh je is njegovih ust bila vřaka beseda. Okó mu je dal Natanael, in rekel mu je: „Préden te je Filip klizal, ko si she pod figo bil, sim te she vidil.“

Natanael ostermí. Vse jasno mu je na enkrat. Vidil je, pred komur stoji, je vřigavedózh. Vef gínen, in s' svetim strahom je savpil: „Uzheník! boshji sin si! Israel'ski kralj si!“

Jësuf je djal: „Rékshimu ti, de sim te pod figovim drevesam vidil, mi vérjesh. She vézhi rezhí od tega bosh vidil. Gotovo, gotovo vam povém, djal Jësuf, in v' une je pogledal — nebesa bote od sdaj vidili odpérane, in boshje angele góri in dòli hoditi nad zhlovekovim sínám.

She per njegovimu rojstvu, per njegovimu kerstu, in po skushnjavi v' púshavi se je godilo, kar ima tukaj od angelov in od odpéranih nebéf v' misli. Pa kdaj so tudi potlej k' njemu angeli sahajali, kako so se mu nebesa odperale, bomo is prihodnih pergódeb she vidili.

Zhlovekoviga sínú se je Jësuf naraji imenoval, kar je zhlovek — in pa shè vbog, nísek zhlovek. Med mnogimi lepimi

iméni, ki so mu jih preroki dajali, je tudi to imé. In komu se ne vshálji, de si Jesuf is vsih primkov sa - se nar manjšhiga isvólji?

Ljubi otrozi! is ze le te povésti se uzbímo, komu le je mogózhe Jesufov prijatel biti. Poshténim, poboshnim dufham, ktire spazhene niso, je on le po njih mislih. Kdor refnizo ljubi, najde jo tudi.

Nad Natanaelam vidimo, kako lepiga kaj je poshténje, in rávna dufha. Le dobro je biti per poshtenimu zhloveku! Le lepo je, de se lohka od zhloveka rezhe: „Nikar kaplje ni v' njemu napzhine kerví.“ Saflushujmo si tudi mí to lepo prizho is ust vezhne refnize!

Jesuf je serzovíd. Kaj se poma-ga hinávzhiti, se boljshiga, kakor smo, de-lati? Nekdo je le vónder, ki v' nas vidi, ki mu ne moremo nè mislize skriti. Komur se ni tréba njegoviga ozhéfa ogibati, in se nima zhéfa nè bati nè framovati, le dober je taki!

Shé naj povéjmo, de je Natanaelu tudi Jernej ime bilo, domá is Kane je bil.

28. Shenitnána v' Kani.

Tri dní potlej je v' Kani, v' méstizu na Galilejskim, shenitnána bila. Jesufova mati je bila tudi per - nji, v' ròdu s' shéninam ali nevésto, ali szer so si bili snánzi. Ravno ta dan je Jesuf v' Kano prishel. Svatje to flishavshi ga njega in uzhéenze povabijo. Je-

suf, vef prijasen, nikolj ni nikomur proshnje odrekel, se da pogovoriti, shli so.

Ljubi otrozi! bôshť je svátovshina ljubesni do Jesufa imela, de so ji Jêsus in njegovzi toljko bili per ferzi! Shê je mogla njih dobrovólja zhísta in nedolshna biti, de si upajo nebészhana vabiti. Kaj ko bi tudi nashe veselja vse take bile, de bi Jêsus per njih biti smel!

Javalne sta bila shénin in nevêsta bogata. Drúshina, koljkorshine se nísta sanêšla, je naredíla, de je prevréd vino posblô. Teshko djało je dobrima dúshama. Tudi nekáko fram bi ju bilo svátovshini rêzhi: „Vino je poteklo.“ Mati Jêsusova, po gospodinje je povsot ozhí imela, de ne gré na róbe kaj, je kmalo zhutíla. Marfiktira morebiti bi se bila shê lepó posmehovala — ona skerbí per ti prizhi potrebi véntati. Rešla je Jêsu: „Vina nimajo.“

Ljubi otrozi! koljko saupanje ima lé Marija v' Jesufa! Shê prav prošila ga ni. Saj je vedla: Sadošti mu je povedati, bo she káko véntal. Kako polno jo je ljubesni do ljudí! Nad drujih she toljzhkino potrebizo se ji vmíljí — in zhe pomagati s' djanjam ne vterpí, saj s' besedo pomore. Tudi mí bodimo po njéno taziga saupanja v' Jesufa, take ljubesni do ljudí!

Jêsus, kaj vézhiga je she míslil, njegova nar manjši skerb je bilo vino, ji je rekel: „Shena! kaj nama sa to? Moje ure she ni (sdaj she ni tega zhať).“ To, in pa odrêzhi, je enako skorej svonélo. Pa to

rekózh tako ljubo in prijasno, obljubim, jo je poglédal, de je kmalo vedla. Zhutila je, de zhaka, pa bo. Vsa skerbna mati je prezej stréshetam rekla: „Vse storíte, kar vam porézhé.”

Ljubi otrozi! ne bo nápzhina, zhe besede, ki jih je Marija stréshetam rekla, tudi na-se oberremo. Terdno verjéla je Marija, de je modro, dobro in prav, kar Jesuf vka-she. Bres pomíflíka ga rezhe vbogati. Njé lepe besede to pokashejo: „Vse storíte, kar vam porezhe.” Te besede saflushijo s' slatimi zherkami pípane biti, sapíflhimo saj v' serze si jih. Kar njé sin rezhe, storímo, boljšhi ne moremo njegove matere zhafliti.

V' obédnizi je bilo shéšt kamnítih verz-hov. Judje namrezh so bili grošno snáshni per obédih. Pred jedjó in po jedi so si ro-ke vmivali. Sklede, zhaflhke, in vsa po-misna posoda se je mogla svetiti, vsa zhišta je bila. Navada lepshi per obédu, kakor vse rasviránje in vsa potrátá, in torej povsot perporozhici, ker se pogréflha. Dershal vsaki tih shéstih verz-hov, ki so bili, je dva ali tri bokále.

Rekel je stréshetam Jesuf: „Naljíte verzhe s' vodo.” Shé se jim je zhudno sdélo. Vina ni bilo — in Jesuf veléva vode natákati. Pa vbógali so na mestu. Naljili so jih sverhane. Jesuf rezhe: „Natozhíte, staríflhínu nesíte.” Shé bol se pogledujejo. Pa, savolo njega in njegove matere natózhi-jo in nesejo.

Starafhína pokusi vodo, kar je vino bila, de nikolj boljfhiga. Ni vedel, kaj se je zgodilo, savsáme se, poklizar je shénina, in rezhe mu, blèso de sméhama, de ga nekoliko od strani pohváli: „Vfaki daja dobro vino pervizh na miso, in potlej, ki se gostí napijejo, shè le vrédnifhiga ali shibkéjfhiga; tí pa si dobriga do sadniga hranil.”

De so strésheti, ki so nar prvi védli, is zhesa je to vino, osterméli nad tem le pervim Jesufovím zhudesham, in vse omisje sdajzi potlej — tega ni treba praviti.

Ljubi otrozi! toljko mila Jesufova nófha je per ti shenitníni, toljko boshje modrosti in dobrote je v' nji, de se je ne moremo namifliti!

Shé to je bilo prijasno in perljudno, de se Jesuf priti ne brani. Uzheník ves domazh in perljúden je bil. Véra, ki jo uzhi, ne prepoveduje nedolshniga veselja. Nad njegovo svetóftjo ni nizh tútaftiga, né pláfhniga. Kdo bi taziga uzheníka rad ne poslušal?

Kako lepa in premetèna je hvala, ki se sahvali s' njó shéninu in nevésti! Kako nizh nozhe saftónj! Kako lepó vdal se je njegov svatovfki dar! kako vé ljudém veselje nastáviti, ki si ga nihzher ni vfvést! Kdo bi rad po njegovo ne sahvaloval, ne dajal, ne obveseloval?

Kakfhina ljubésen do ljudí, kako lepa, in dobrotna! Véntati si lakoto ni hotel v' kruh kamenja sprebrazhati, de druge rasveseljí, je vodo v' vino spreménil.

Koljka spamet! — Per taki mōzhi: Naljíte verzhe — sajmite — starašhínu nēšíte! ne rēzhe besedize, nē kaj misli storíti, nē kaj je storil. Kako pohlévno — kako nizh bahátiga! Shē toljziga kaj je njemu, kakor nam kaj vsakdánjiga.

Kako lepi nauk dá shéninu in nevésti prezej od konza njuniga gospodárstva. V'saupanju poterjena v' Bogá štá ší pazh mogla misliti: „Kdor obilstvo tako daja, ne bo kalj mogel in dati hotel tudi potrebniga!“ S' lohkéjšhim ferzam štá shla na prihodne škerbí in teshave.

Kako maršikaj tudi njegovi materi odlézhí je moglo per ti zhudni pomózhi; ravno je njé bajtizo sapušhal, in v' švét stopal! Sa odhódno tako rekózh ji pokashe, de potrebniga ji ne bo nikolj permanjkovalo.

Potrēbí Jesuf vina le véntati naj bi bil hotel, drujiga nē, in dobrim ljudém nikoljko veselja napraviti, prevedríti jim zhašne škerbí: se dá kaj lepšhiga in bol ob pravimu zhašu misliti, kakor med prijatli ta zhudesh, ki je domazhe shivljenje s' njim šklenil?

Pa šhe kaj vezhiga je bilo v'timu zhudeshu. V' švét ob timu zhudeshu je prestopil. Sazhel je svoje velizhaštvo rasodevati.

Rasodel pervizh je Jesuf, de je kdo vezhi, kakor Mosef in Elija, per misi; boshja pošla, ki jima ni bilo enazih. De v' prizho je ozhetov edínez. Mosef je lju-

dém po boshjimu povelju vodo is skale perterkal — s' molitujo sedemkrat premóleno je Elija desh is neba perpròsil. Ob strafhni shéji, o goréli sufhi sta pomagala. Jesuf le migne, in voda je vino — in to is velike, sgol obilne dobrote. Bi bil mogel per bogaboježhizh ljudi misi lepshi pokasati, ki so ravno Boga, stvarnika vina, zhahtili, de fin je tistiga, ki is léta v' léto is rose in deshja vino po tertah sadeluje?

Jesuf je v' drugizh rasodel, de je Boga povelizhovat, de je boshjo ljubesen raskásat, de je ljudi na svet poboljšhat in svelizhat prishel. She zhlovéka prijasnost jih je gjínila, kako jim more she le serze kipéti, ko jim boshja prijasnost, in boshje velizhaftvo sdaj is njega sablishí — sposnáli so, de je boshji Edínez sa miso per njih — na enkrat se Bogá sraven sebe savedó! V' Bógu in v' molitvi, obljubim, je bila na enkrat vsa obédniza. Kako lepo she sdaj sanásha Jesuf véro med ljudi in v' domóve, ki je v' tempelnu, in pa shé v' tempelnu ni bilo! Sam boshji fin se je do njih ponishal, in s' njimi poprijátlil, in prav per she-nitníni je svoj pervi zhudesh storil. Pázh samé od sebe k' ti mili ljubésni so se ljube prerokove besede mogle pertakníti: „Kakor s' divízo mladénizh, se bo tvoj vsmíle s' teboj sarozhil — in kakor shénin neveste, se te bo tvoj Bog veseljil.” Le lepa podoba Jesusovih dobrót je v' vino spreménena voda, spreverneno posemliško veselje v' nebeshkiga. Pokasuje nam, de po Jesufu bo-

do slabi ljudjé terdni, de suhi bodo polni duhá, de is zhloveshkiga se bo na boshje obrnilo.

Ljubi otrozi! koga ni zhudo te mo-
drósti? — ob kratkim naf toljko poduzhi;
te ljubesni? — le toljko mirú in veselja
je v' nji; te mozhi? — bres trúdiza so ji
storjene vse she toljke rezhí! Kdo ne bo
she sdaj Jesufa ljubil, zhaftíl in molil, she
préden v' svét stópi!

Pervo léto Jesufa med svétam.

29. Jesuf v' tempelnu.

Ljubi moji! velikonòzhni prasník je bil
vélki Judovski prasník, ví véste. V' vél-
kimu méstu, v' Jerusalemu, s' velíkim sló-
vesam se je obhajal. Boga v' tempel molit
je sto in sto jésarov ljudi se s- hajalo — né
le Israelzi is zele deshele, tudi velíko boga-
bojézhnih ajdov is vsih narodov je hodilo.
Ta god se je perblishoval, Jesuf je vsako
lepo shègo v' zhafti imel in spofhtoval: tu-
di gré.

Sidóvje je bil tempel, de nikolj taziga.
Trije velíki dvóri so bili va- nj. V' prvi-
ga, ki se je va- nj shlo, so narodi is vse
semlje sméli. Pa is tega s- hajálsha, v' kti-
riga so se vsi narodi k' boshji zhafti sbe-

rali — kdo bo verjel? — je shivínsko semíshe sdaj bilo. Tako je to prishlo: Bogáti so vole in ovce, vbogi golobe v' tempelnu v' dar opravljali. Tudi v' dnarjih marfikaj drobisha je shlo opravljati. Ljudém torej od dáljnih krajev je prav hodilo, de shivali kmalo sraven tempelna lohka nakúpijo, in de slato in frebro lohka preménijo. V' ajde napíhnjeni, sraven pa vovzhji duhovni torej so dávik postavili, in so ta dvor semávzam in menázham v' semíshe prepustili.

Stopil Jesus je v' tempelna predvór. Vse se tare. Toljko ljudi in shivíne — vòli, dróbniza, golobárji, dnárine mise, vse kmalo mu v' ozhí shíne. Sabolélo v' dusho ga je, de so dobri ajdje táko dáljo prishli, in she vtakniti se kám nimajo, de bi per pokóju Bogá molili. Rasferdil se je, viditi boshji tempel takò fkrúnti s' odertijo in dobízkam. S' déšno roko je motósov sgrabil, is kakshniga kramarskiga vódra bòja, in je s' vòlimi semázhe in s' óvzami vréd is tempelna sakrópil, s' lévo roko je mise prebrázhal, vse prek se dnarji terklájo, in golobárjam je djal: „V' kraj s' tem!“ In na glaf in terdo je savpil: „Ne delajte semíshta is hishe mojiga ozheta!“

Naj bi bil kdo drugi kaj tega pozhél, po vikshi gosposki nè poslán, in nè ostóplen s' vojákmi, postavil bi se bil v' smertino nevarnost. Vsi po konzu srojili bi bili semovávzi in menovávzi, kúpleno pravizo tukaj tergovati so imeli. Nizh loshejiga per lákomnih ljudéh! — Pa Jesusu se nihzher ne vstavla. Strah jih je opadel. Groza je v' njé

fhínila. Gredózh sprásnen je bil toljki pròstor, spet je sveta tihòta. Toljko mozh lé je v' ljudí Jesuf imel, in v' serza she take! Nekaj kraljeviga, nekaj boshjiga je is njegoviga oblizhja fhlo!

Ljubi moji ví! De je to storil, s' nobeno drugo rezhjó bol bi takimu polku, in per taki perloshnosti ne bil Jesuf mogel pokasati, kdo de je, in zhimú de je prishel. Boshjiga finú je v' sebi pokasal. V' pervizh je bil sdaj Jesuf v' tempelnu, kar je v' njemu boshjiga finú Janes osnanil in polku odkasal — je torej zhudo, de po svoji lastíni gospoduje, de ga hisho svojiga ozheta imenuje? Jesuf je pokasal, de je zhlovefhko spazhenje ovrét, in ljudí k' Bógu ravnat prishel. Shé Janes je od njega pravil, de bo svoje gumno ozhishoval. Sdaj vidi tempel ofkrúnovati — je torej zhudo, de nesvete ljudí is tempelna trébi, de sdaj kmalo isgléd naredí, kako se mu hudiga gnufi, in de bo vse hudobne is svojiga kraljestva odvrazhal? Sraven da Jesuf nasnánje she, de je v' nebésíh ozheta prishel med všimi narodi na semlji povelízhát. V' predvóru, ki je bil Israelzam in ajdam lasten, se je v' pervizh obnéfel, né v' tempelnu, ki so Israelzi le va-nj sméli. Zhudo po pravizi nať je te njegove oblasti. Pa ravno tako je njegova modrost zhudna, de je toljko pomémbe in náúka v' to svoje ravnánje djál!

Ko je Jezus semázhe in tergovze is tempelna ispókal, in namešt hrupa vef boshji ondi stal, potlej stópijo duhovni k' njemu, in drugi Judovski velkíni. Lepe, gòle resnize niso mogli tajíti, de v' boshji vèshi ne gré imeti semísha. Pa — muhasto sadoští! — ógnejo molzhé se te resnize. Tega le nozhejo, de bi si on to braniti pravizo svojil. Torej vprashajo ga: „S' kakšhinim snamenjam bosh fkasal, de imash to delati oblast?“ Tako domíshlivávi ko so bili, tako bébasto je bilo to vprashanje. Prav s' to jim je pokasal Jezus, de ima oblast od Boga delati, kar drugi nihzher né. „Samí obljudim so se savséli, in né malo, de mu je kaj taziga obveljalo. Per všimu temu jim je Jezus odgovoril. Mogožno besedo jim rezhe: „Poderíte ta tempel — na se pokashe — in postavil v' treh dnéh ga bom.“

Teh besedí s'he niso sdaj uméli. Misli-li so, de od ref tempelna govórí. Pa toljko le previdijo, Jezus terdi, de bo s'he vèzhi rezhí delal. De je kúpze in prodajávze pregnal, jih je na fkrivnim s' straham navdalo. Ne upajo si s'he tíshati va-nj. Nejevérno ga le pogledali, in rekli so mu spazhenó: „Shešt in shtirdefet lét se je ta tempel délal, in tí se ga slobísh v' treh dneih postaviti?“ — in nejevóljni s' temi besedami gredo spred njega.

Ljubi moji! Ta Jezusov prvi odgovor pokashe, de je bilo vse polno modrosti, kar je govoril. Duhovnam je shel, ki so mu v' pra-

vizo po tempelnu vkasováti segali, in da jim sazhititi nekoljko svojiga boshjiga rodú. Od rezhi ravno ljudém pred ozhmí je vselej rad prílike jemál. Sdaj je v' tempelnu bil. Kaj lepshiga bi se bilo dalo rézhi? tempel — boshje prebivalšhe — imenuje svoj shivòt. De je od Bogá poslán, jim bo njegovo vstajenje skasalo. To, pravi, jim bo ob svojimu zhasu prizhalo. Tempel poderati poméni njegovo smert, staviti ga spet njegovo vstajenje od smerti. Shé goli perštávik, ki ga je perštávil, v' treh dne h, rasjálni vse, ne da se vèzh súmiti in zvizblati, kaj de je ménil. Koljko torej je povedal Jესuf s' príliko tako rekózh spred sebe pobráno! Kdo jo bóljshi najde, in bol sadéto? Jესusove besede, kakor préd boshje, so globòke pripróstoiti in pomémbe, in vsaka je, kjer ji gre biti. Komu ne bo v' zhašti vsaka beseda is Jესusovih úst?

Uzhimò is te sgodbe se shè, kako Jესusa shálji, zhe boshji hifhi nezhašt s' nespodóbnostjo delamo. On, taki mil in kroták, tako ojstro jih je s'krúneshe tempelna! Torej kakor gré in se spodóbi, taki bodite v' zirkvi in v' boshji vèshi. S' svetoštjo zhaštíte v' nji svetiga Boga! Ne nakopavajte si Jესusoviga ferda! Shé bi bilo shaloftno, ko bi napzhino v' boshji vèshi delali, de bi roka, naš shegnováti vóljna v' nji, shibo jemáti mogla?

30. Jesuf in Samarijanka per Jakopovimu vodnáku.

Jesuf se spet v' Nazaret is Jerusalema vernuje. Po Samariškemu je shla pot. Po Samariji, Israelskiga kraljestva nekajmimu velkemu mestu, ki je letu bilo, se je kraj tako imenoval. Do mesta Sihara, nekadaš se mu je Sihem reklo, je prišel. Polno ga je v' Israelski zgodovini. Bliso njega se je shé pristáva vidila, ktiro je bil Jakop dal Joshefu, svojimu sinu. Tudi vodnák ali shirna je she bila, ktiro je Jakop kopal. Jakopov vodnák se mu je reklo. Taki vodnáki so bili takrat vézhi dél s' goshatimi dervémi obfajeni, in sraven so bile klopi. Opoldne je bilo. Jesuf je spótan bil. Vféde se per vodnáku. Njegovi uzhénzi so v' mesto shli shívesha kupovat.

Ko je Jesuf tako un sam per vodnáku sedel, je is mesta Samarijanka po vode prišla. Judje so staro vrášeno sovrashtvo do Samarijanov imeli, ví veste. Le posdraviti Samarijana se Jùd ni vredniga storil. S' njim is ene skléde jésti, piti is ene posóde, is tega bi si bili velik velik greh delali. Jesuf ni poterdil tega sovrashtva, defiravno so bili Samarijane ref v' maršiktirih smótah. Le greh in smotnjave je sovrashil, nè ljudi. Kmaló tedaj veš prijasen rezhe shéni: „Daj mi piti!“

Savséla nad tem prijasnim ogovorom se je shena. Ni ga mogla skriti sazjudenja.

„Od kod to, mu rezhe, de me tí piti profísh? Jùd sí, in jes sím, Samarijanka!”

Jesuf je pogovor kmalo na kaj lepshiga obernal. Ljudí on poduzhiti ni nobene perloshnosti is rók spustil. Voda, ki jo shena sajéma, mu je perloshnost, de jo pa le v' príliki poduzhí. Rekel je: „Ako bi dar boshji posnala, in kdo de je, kdor ti pravi: Daj mi piti! — tí bi njega profíla, in dal bi ti shive vodé.”

Shena she ni uméla, kam gre vse to. Vsa sterma mu rezhe: „Saj nimašh s' zhem sajéti, in vodnák je le vender globòk. Od kod bosh neki jemal shive vode? Si vezhi kalj od nashiga ozháka Jakopa, ta vodnak nam skopavshiga, ki je is njega pil s' otrozi in zhédami?”

Jesuf oftane per príliki: „Kdor to vodo pije, shéja ga spet. Kdor pa vodo pije, ki mu jo jes míšlim dati, vekomaj vezh ne bo shéjin. Voda, ktiro mu jes dam, bo študeniz vode v' njemu, tekózhe v' vezhno shivlènje.”

Ljubi moji! morebíti se vam godí, kakor ti shèni. Nekoljko temne morebíti se vam sdé te besede, tako ozhitne ki so. Toljko lé hozhejo rezhi: Shéjaviz hrepení po mersli vodi — ravno taká shelja, zhe she ves ni samujen, je v' zhloveku, de ga modrimu, dobrimu in svelizhanimu biti shène. In to dúshino shéjo Jesuf obéta vga-fíti. Kar je komu mersel študeniz, ktiri od shéje o opoldánshini vrozhíni séva, to je nevédnim, spokórnim in shaloštnim ljudém

Jesufov nauk, Jesufov duh. Resnize, svetosti in blagosti nepotekliv studeniz v' namu lastnemu serzu nam obeta oshiveti. Kaj si bomo boljshiga voshili?

Pa tako visoko se she duh ne vsdigne te shene. Smiraj she meni, od ref vode, pa od zhudne, je govorjenje. Djala je: „Gospod, daj mi te vode, de si shejo na vselej ogasim! Lese po vode smiram hodit mi saj ne bo treba.“

Jesuf je, ne bila bi mislila, pogovor na nekaj obernil, kar ji na enkrat ljuzh da. Rekel je: „Idi, svojiga mosha pokliži, in pridi!“ Shena odgovori: „Ga nimam mosha.“ Jesuf rezhe: „Prav si odgovorila, de nimaš mosha! Pet si jih imela, in ktiriga sdaj imaš, ni tvoj. Resnizo si govorila.“

Stréla ji je bila ta beséda. Vstrashila se je, de nesnani uzhenik, ki ga nikolj she ni vidila, vse njeno shivljenje in vse njé skrivne napake vé. Rudézhá, in s' ozhmí po sebi — kakor pred sòdbo vsigavedózhiga Boga — obljubim je stala pred njim. Od framóte in kása je le te besede isrèzhi samogla, drujiga nè: „Gospod! vidim, tí si prerok — svet mosh, boshji prijatel.“ Nè le Jesufu zhasť dala, tudi sposnala framoshlivo in na ravnost je s' tem, de ima prav Jesuf, gréshniza je.

Jesuf ji je v' serze vidil. Vidil je, de se kľa in framuje, de se poboljšhati shelji, in nikar hude besédize ji ne rezhe. Sakaž do spokornih gréshnikov ga je gòla ljubesa

in milost. Is vřiga se mu vidi, de je greřh-
nike svelizhovat priřhel, nē řódit.

Pa dobri sheni je sdaj řhe druga per
ferzi — řézh jo tiřhí, in ta nē majhina. She
velíko vékov lét je bil řa kraj med Judmi in
Samarijani prepír, kej Boga móliti. Sama-
rijane řo bili na hribu, řhe véřte, sraven te-
ga meřta pořebej tempel pořtavili. Judje řo
pa terdili, le v' Jerusalemu ře Bog řmé mo-
liti, in poderli řo bili ta tempel. Hrib
ř'rasdertiga tempelna ř- řípino ře je od
tod pred řabo imel. řtari kávf ře je smi-
ram huj vnémal. Polna řavupanja je řhena
do nesnániga preroka, de je prerok je me-
nila. Miřlila je, on, ki vře tako vé, řo
nar řol vedel povedati. Od konza řazhne:
„Nařhi ozhérje řo na ti gori Boga molili.
Ví Judje pa pravite, de ga v' Jerusalemu
gré moliti. (Kdó tedaj ima práv)?”

Jesuf řezhe: „řhena verjami mi! zhař
pride, de ne bote ozheta molili nē na ti
gori, nē v' Jerusalemu. Ví mólite kar ne
véřte, (ne pořnate řhe práv nē Boga, nē
njegovih obljub). Mí molimo kar vémo,
(nam Judam řo boshje řpořnanje in njegove
obljube řavúpane). řakaj řmed Judov je
svelizhanje — svelizhar řvetá — (řmed Ju-
dov pojde navuk po řemlji Boga práv řpořna-
vati in móliti). řride ta zhař, in sdaj je
řhé, ki bodo pravi mólzi v' duhu ozheta
molili, in v' řeřnizi. In tudi ozhe hózhe,
de řo taki tiřti, ktiri ga molijo. Duh je
Bog, in ktiri ga molijo, ga morejo v' duhu
in v' řeřnizi moliti.”

Drugi řěl,

H

Vite, ljubi moji! Kako Jesus besedo dershi. Ref sdaj ji daja shive vode. De jih nebeske navuke le! V' duhu v sim ljudjem nam Boga veléva moliti. V sim ljudi — Samarijanov in Judov — ozhe je Bog. Bog je duh — nevid'n, vfigapri-zheózh. Zhloveshki duh je boshji pravi tempel. V' duhu in globòko is duhá moremo Boga moliti. In to mi lohka povsot. Molituv, ki Boga s' njó molimo, more resnizhna biti. Um more sposnati, serze obzhutiti, djanje sprizhati, kar ufta govoré. Kdor Boga svojiga ozheta imenuje — pa ga nima v' zhasi, in ga ne ljubi, in ne savupa va-nj, in mu ni, njemu dobrimu ozhetu, po otrókovo pokorn, ne móli ga taki po resnizi. Smóta, ali pa zlo lash in hinávshina je njegova molituv.

Vsa uhó je bila Samarjanka na vfléherno Jesufovo besedo. Vsa gínena si tisti frézhni zhas misli, ko bo Kristuf prishel, in pravo boshje zhesheenje rasshiril. „Vém, je djala, skorej Mesija bo prishel. Prishevshi nas bo vse podúzhil.“ Dobra shena ni védla, kako bliso je bila per frezhi, ktira ji je v' misli!

Jesus ji rezhe: „Jes sim on, ki s' tebej govorim.“

Vézhni veselje ima dobra shena, kakor bi bila she toljki saklád slatá in frebrá nashla. Beseda se ji terga, ne more se ga dosti nasposhtváti in nazhudíti. Shelje jo shenó to berfh mestnizhanam povedati. Verzh od veselja per vodnaku popustila, v' mesto je

tekla, in rezhe: „Pòjte, in moshá poglejte, vse mi je povedal, kar sim storila — poglejte samí, zhe je Mesija, ali kdólj?“

Ljubi otrózi! takó s' golimi besedami, kakortí vbógi sheni, in pa sraven she krivovérki in gréshnizi, do sih mál Jesuf she nikomur ni povedal, de je Mesija. Lohka si mislite, sakaj je njó frezha sadela, nè pa vélke duhóvshine, vuzhénih in imenítreshov, to nar perva is njegovih úst saflíshati? She dosti modri namrezh, sveti in frezhni so si bili v' svojih mislih. Napuh jim je vse serze sakerkníl, nizh se jih ne prime, nè vuk ne pobólishanje. Shena pa je per vfi svoji nevédnosti po boljimu navuku hrepenéla. Tako nápzhina ki je bila, pa sposnala je svoje grehe, povédala jih je, sheljí se pobólishati. Resniza ji je bila, odkritiga serza je bila, nizh ni potúhneniga, nizh hinavskiga v' nji. Svoje desheláne je ljubila. Vupala in veseljíla se je, verovala je, de Kristuf pride. Bogá prav moliti ji smiraj na dushi tizhí. Rada poslusha resnizo, k' serzu ji gré. Torej she takrat je bila taka — gotovo vas ne bo to v' zhásti do Jesufa motílo — velíko imenítnih ljudí ni maralo nè sa Jesufa, nè sa resnizo od njega; ljudjé mánji stanú, pa boljshiga serza so pa is serza va nj verovali, so svojo frezho v' njemu najdováli. Mí, ljubi otrozi! hozhemo tih boljshih ljudí biti, pametni bomo, jelite, poshtèni, in vuka sheljui, in ref se bomo poboljšhovali, kaj nè? Tihi vum, dobra sveta volja nar préd do resnize prederéta.

31. Jesuf in Samarijane.

Shè je s' Samarijanko Jesuf govoril, kar njegovi vuzhénzi is mésta pridejo s' jédmi, ki so jih nakupili. Sazhudijo se, de ga s' Samarijanko kramljati najdejo. Desiravno dobri moshjé namrezh, nekoljko studa do Samarijanov so se bili le tudi navséli, menilo se je, de to je praviga Israelza nar potrebníhi lastnóft. Míkalo jih je svéditi, kaj je s' njo govoril? Lih toljko de jim vprašhanje is jesika ne sderzhí. Pa prevelíko zhaft so imeli do Jesufa, nobeden si ga ne vupa poprašhati. Molzhé postavijo jéd pred - nj.

Dufho najti, ktire se je rada resniza prijemala, vezhi veselja ni imel Jesuf. Tudi previdil je, kaj dobriga vse bo dal ta pogovor s' Samarijanko. Ozheta povelizhovati in toljko ljudi svelízhati, le tega je bil poln. Maral je sdaj sa jéd! Šit she je bil nebeshkih obzhútlejov.

Vuzhénzi niso védli, kaj se je sgodilo, nè kaj hódi po Jesufovimu serzu. Va - nj torej pertískali in djali so mu: „Vuzheník, de ga! jéj no!“ Jesuf rezhe: „Jésti jedílo imam jes, ki ga ví ne véfte. Godilo se je vuzhénzam, kakor Samarijanki préd. Niso vuméli tega. Med seboj so djali: „Mu je kdo jést pernesel, ali kokólj?“ Sdaj she le jim Jesuf na ravnoft pové: „Moja jéd je, de voljo poslavshiga me délam, in njegovo délo dokonzhám.“ Veseli nad islago se sazhudijo, ki si je nihzher ni domíshloval. S' veseljam so vidili sdaj: Volja

boshja je Jesusu, de jéd in pijázha nè toljko; svojo dolshnóšt spolniti mu je shivesh od dné do dné, vshítik od ure do ure.

Ljubi moji! tako po ljudéh, jelite, so Jesufove prílike posnéte, tako lohke, in tako shinejo v' ozhí, de jih vláki otrok lohko vamé? Jelite, jésti in piti nikólj ne posábite? Ravno tako boshje volje storiti ne posablujte. Zhe ste uno lazhni, in klizhe se k' jédi, she je veselje, jelite? Ljuba, kakor lazhnimu jéd, vam bodi boshja volja. Tudi véste, dobro dé jéd in pijázha zhlovéku, pokrepzhá in poshiví ga. Ravno tako nam boshjo voljo spolnívshim dé dobro per ferzu, in vézh in vézh mozhí k' dobrimu dobívamo v' sé. Krajnzov prigovor je: „Hléb déla obras lép.“ Tako tudi pravo podóbo dufhi shè le shivlénje po boshji volji daja.

Sagledal sdaj Samarijane je Jesuf, ki so is mesta po shénini besedi do njega shli. Svoje vuzhénze, vli v' posvétnih skerbéh so she bili, per délu mu na roke iti je hotel spodbósti, in de lepo naj Samarjane sprimejo. Polje s' shitam preprésheno spet mu da perlóshnost, de navuk od polja vsame. V' príliki po navadi jim rezhe prijasno: „Ví pravite, she shtiri méfze, in shétva bo. Pogledjte, povém vam, ozhí vsdígnete, in polje pogledjte — Samarjane iti jim kashe — povém vam, shétuv rumèna so she. In kdor shánje, svoje plazhilo dobí. Sad vezhniga shivlénja pospravla — in sijáviz in on shánjiz oba se bota veseljila.“ —

Ljubi moji! velíko, lepo opravílo,

ljudi modriti, poboljšhovati, in k' svelizhanju, ravnati, perméri Jesuf poljskimu delu. Ví veste, lepo je viditi obdelano, bogato njívo, ki ni stvárize plevéla na nji, ki vsa v' sernu in klasu pláva. Práv tako polje, pravi Jesuf, je Jesufu in njegovim vuzhénzam veí svet, od njih truda ga bo vsíga dobro prezvedlo, ter bo v' vézhnost persorílo. Shé bi bilo to lepo! — Vezhkrat, jelite, tudi ljudi na polju ste she vidili, ob shétvi postavim; na preterganje delajo, vse tézhe po njih. Shé bol Jesuf in njegovi vuzhénzi so se trudili in toljko drugih svetih mósh, nashéli tudi od nas zhédnosti in svelizhanja bi rádi. Bo saftónj, ljubi moji, veí ta njih trud nad nami?

Samarijane so sdaj do Jesusa prishli. S' veliko zhaštjó se ga osípajo. Le viditi ga, kmalo so se ga vsih serza prijele. Profili so ga per njih ostati. Vse predober je bil, de bi komu proshujo odrekel, dva dní ostane per njih. Vuzhil jih je. Do dushe njegov navuk jim je shel. Judje so jih sverkali in sanizhvali, in poterjalo le v' njih smótah jih je to. Jesufova perljúdnost jim je ozhí odperla, sposnavali so. Veliko jih je va - nj vérovalo. Tudi vuzhénzi in Samarijane se bol szhafama podomázhijo. Smer-slína, ki je do sdaj med Judmi in Samarijani bila, je szhafam sginila. Véra v' Jesusa je njih krishim serza do terdiga skleníla.

Tako lè pokashe Jesuf kmalo od konza svojiga vuka, de je dobre ljudi smed vsih

naródoſov sbérat priſhel, de je ſovraſhtvo ſa-
dúſhit priſhel, nè podſhígat. Kdo ne bo
njemu raji enak, vſímu boſhjimu in ljubesni
polnemu do ljudi, kakor prevſétnim in ſo-
vrashnim Judam?

Per konzú ſo Samarijane ſhe od Jeſufa
lepó ſpoſnanje od ſebe dali. Rekli ſo ſhe-
ni, ki jim je perſva od njega povedala:
„Ne verjámemo ſhe le, kar ſi djala, ſamí
ſmo ga ſliſhali, ſamí vidimo: Reſ je ſvelí-
zhar ſvetá.”

Lepó nam te beſéde pokashe-
jo, po zhem ſe v' Kriſtuſa h' pra-
vi véri pride. Sdaj v' Jeſufa ſhè le
vérjete, ker vam dobri, ſvéſti ljudjé, po-
ſtavim, ſtaríſhi in vuzheníki ſprizhujejo, de
per Jeſufu ſrézho najdujejo. Pa ſazhétik
ſhè lé vére je to. Ali zhe vaſ take pri-
zhe njemu k' ljubú nekoljko dalej ſhenó,
zhe ſi ga bol in bol ſpoſnati perſadévate,
zhe radi njegov navuk beréte in poſluſhate,
le tiho, ſhe sdaj bote velíko zhaſt in ljubé-
ſen do njega dobili. Dalej v' vero pomí-
kati ſe pravi timu. Zhe pa njegov navuk tudi
vaſhe ſhivlénje ravná — zhe tudi ſhivité po
njemu, ſhe vſe drugázh is ſhiviga kmalo
bote va·nj verovali. Spolnile njegove oblju-
be ſe bodo nad vami. Is ſkuſhnje bote védli,
de je zhiſta reſniza njegov navuk, in on
ſvelízhar ſvetá. In dokonzhána vera,
ſléme vére je to.

32. Jesuf, in kraljév flushabnik is Kafarnavma.

Zhes dva dní je Jesuf Sihar pustil, in prishel je na Galilejsko. Rasveseljili Galilejzi so se ga. V' Jerusalemu per prásniku bivshi so dela vidili, ki jih je v' Jerusalemu délal. Po vsmu kraju se je per ti prizhi njegov prihod rasglatil.

Prebíval je takrat v' Kafarnavmu kraljév flushabnik, metéro in shivó mesto na Galilejskimu je bilo. Veliko je véljal ta mosh. Zlo kralj so mu rekli, kraljev naméstnik, ali mali kralj morebiti je bil. Pa she taki primik naf ne obvárje od terplénja. Njegov fin je bil na smertini posteli, vgasnoval je she.

Njegov skerbni ozhe sdaj své, de je iz Judéjskiga Jesuf spet na Galilejskimu, in de je v' Kani. En dan hoda je bila Kana od Kafarnavma. Per ti prizhi torej hici va njo. Ob eni popóldne je v' nji, in dodéval je Jesufu s' njim iti v' Kafarnavm, de mu bo finú osdravil, vmíra she.

Vse glédalo je v' Jesufa, kaj bo storil. Berfh ko nè, so si nektiri mislili: Bosfh de! to naj Jesuf pomaga, koga vézhiga ga bomo delali. Drugi so bili terdno preprizhani, sa to ni vézh nobene pomózhi. Tudi on, ozhe bolníka, je ménil Jesuf, de bo pomagal, more na ravnost v' Kafarnavm iti. In pa, naj bi ga ne bila fila pergnala, she bi ga nikolj ne bil hodil tako dáljo poslushtat. Jesuf je

tedaj rekel: „Ako snámenj ne vidite in zhudeshov, ne vérjete!”

Lih toljko, de se je opárjeni in pobíti ozhe savédel, de ga Jeshuf krega. Vef v' finú je bil samíshlen, ki ga je na smertini posteli popustil, otéti od gròba ga, le to mu je v' misli. Torej ponòvil prošnjo je le: „Gospod, pridi faj, préden moj fin vmerje!”

Jeshuf mu je krotko in ljubesnivo odgovoril: „Idi, shiví ti fin!” Ta beséda, po boshje, s' ljubesnívoštjo in svéštjo rezhèna, je glas is nebés bila ozhetu. Véroval besedi Jeshufu je, domú težhe vef vesel, in vupal je, in she na poti se mu njegovi flushabniki naproti perveselé: „Shiví vash fin! Sdrav je!”

Po uri vprasha prezej ozhe, ob ktiri mu je odleglo. Rekli so: „Vzhérej, ob eni popoldne ga je mersliza pustila. Ko bi trénil, ga je minjila.” Vidil, in od veselja ostermel je ozhe, ravno tista ura, prav tisti zhasik je bil, ko je bil Jeshuf rekel: „Shiví ti fin!” S' ravno téljkim zhudam so vsi per hishi saflis'hali: Po Jeshufu je ta nedomis'hlována, ta vsa zhudna pomózh! In on, in vsa njegova hisha so va - nj vérovali.

Ljubesnívi moji! besedo vérovati tukaj gré rasloshíti nekoljko.

Vérovati hozhe toljko tukaj rézhi: Previdili so sdaj: Vfigamogozhen je Jeshuf! Kar besedo je isrekel, kakor Bog per stvarjénju svetá: Tvoj fin shiví! — in shivel je. Previdili so sdaj: Jeshuf je vfigaprizhijózh! Velíko míl je bil od

bolníkove hišhe — in po duhu je le vender per njegovi smertini pósteli — njegova mozh se per nji glási. Sposnali sdaj so: Ljubesnív, vsmilen pomozhník je Jesus — gòla boshja milost in persanáshnost ga je; in de ga ginuje shalost pobítiga ozheta, de tudi premaloverza ne isshène spred sebe.

Ga ne vidimo tudi mí Bogá vfigamogozhniga, vfigaprizheózhiga in dobrotniga v'njemu!

Pa vérovati imá tukaj she vézh kaj v' sebi. Vse drugázh je bilo sdaj per ti hišhi. — Pázh le sa kratki zhaš se je per misi préd od Jesusa govorilo, de je toljke rezhi v' Jerusalemu delal. Ali sdaj ga bol posnati sklénejo, bol ga poslušhati, in vfi po njegovimu vuku se ravnati. Bol pogosto se je sdaj od boshjih rezhi govorilo, bol obrazhal se je zhaš, dobrótlivshi so bili do vbosih. Per ti velíki, bogati hišhi se je pazh marfikaj napzhniga sdaj odpravilo — postavim — sanizhlívo napenánje v' vbóge, prevelíka potrátá, marlikaka naróbe navada. Né le boshji oblastník jim je Jesus, vse njegove besede so jim sdaj boshje povélje, v'zhašti jih imajo, in podvershejo se jim.

Ne bomo, ljubi moji! tudi mí tega storili?

33. Perva Jesufova pridiga v' Nazaretu.

Is pota v' Jerusalem nasaj gredé, je Jesuf spet v' Nazaret, na svoje domóvje, prishel. Kmalo prihodno sebóto je po navadi v' f. hodnizo shel. Kraju se je tako reklo, v' ktiriga, kakor se ob nedélih mí v' zerkuv, so se Judje v' sebóto sberali. Ko jih je bilo polno, je vstal, pomenilo je, de ga je brati misel. Shé do Nazareta je njegovo djanje flovélo. Kmalo torej mu bukve podajo, ki so se ravno brale. Bile so prerok Isaija. Odpershi jih — Bog je takonaklònil — je v' mesto sadél, de bi ne bil mogel navúka s' zhem lepšim in perprávnishim sazhéti. Bral s' prijetno besédo in na glaf ga je: „Gospodov Duh je nad mano. Pomasal in poslal me je vbogim vesel navuk osnanovat, osdravlat ránene serza, osnanovat jetníkam odpúshnjo in flépzam pogléd, ispushtat satéranze, in oklízovat mило Gospodovo léto.“ Potlej je bukve sape-rel, podal jih ftréshetu, in séde. Vsih ozhi se va-nj obernejo. Sdaj sazhne: „Danši se spolnuje to svetiga písmo, kar ste ravno saflishali!“ in na dolgo to jim je fkasal.

To Jesufovo govorjénje pa se ni sapifalo, in torej ni prishlo do naf. Ali vsaki lohka vumé to ljubesnivo prílíko, ki nam prérók odresheníka s' njó popisuje. S' nobeno rezhjo takó, le s' to lè bi se flépzú

nar bol vſtréglo: Sonza poglej! Hladézhe, sdravo masílo, boljſhiga darú bi ſe ne moglo dati ránenzu. Iſpuſhèn ſi — odprè ſe ti jézha! veſela napóved Jetníku bi bila to, ki ni vidil velíko lét nè ſonza nè svésde, in ki je veſ od ſhelésja otíhàn. In poglejte! Kríſtuſ, on boſhji masílenz, on boſhji pòſel, je priſhel, de ljudí, ki ſo flépe pameti, nevédni in trapaſti bili, raſſvétluje; de jih, v' greh, v' hude nagnenja in navade ſakováne, raſklepa; de njih piſhkávo duſho, njih rámeno véſt oſdravla — odpuſhenje grehov, miloſt in ſvelizhanje jim nêſe. De je taka, je s' beſedo in djanjam Jeſuſ pokasal. Njegovo vſe ſhivlénje je prerokove beſede ſpolnoválo.

Shé je mogel ljubesnívo Jeſuſ govoriti, de noben zhlovek nè takó. Tako ſpázheni ko ſo bili njegovi poſluſhavzi, tako ſovraſhko ſo mu bili, vſi ſo mu prav dali, in nikolj ſe ne morejo prijérnih in blagih beſedí nazbuditi, ki ſo mu is úſt ſhle. Pa komej terpi to, dokler govori. Njih huda terma — napuh in nevoſhlívoſt — jih je ſpet poſílila. V' kózhi rokodéla vbóshza ſo ga raſti vidili. Sploh bogátſhi in imenítniſhi od njega ſo bili. Zhaſt in ſládnoſt, drujiga niſo poſnali. Miſlili torej ſamí per ſebi ſo: „Kaj? zheſ naſ ſe povſdiguje? Vboſhtvo, drujiga ni per njegovih ljudéh — in kaj tóljziga ſe déla? Kaj pak de, veliko ſe sòve od njega in njegovih dél — pa reſ vſe naj bi bilo, ſam ſebi in ſvojim bi narpréd pomagal, in tudi lét bi ſtoril kaj tega!“

Jesuf je v' njih misli vidil. Is stare Israelske sgodovine jih podvuzhi, kaj je, de med njimi ne more kaj taziga. Djal je: „Kaj pa, po prigóvoru mi porezhet: Vrázh (sdravíviz) sam sebe sdrávi! Kaj vse si v' Kafarnavmu storil, smo slis'hali, tudi na domóvju stori kaj taziga. Pa gotovo vam povém, noben prerok ni vs'hézh na domóvju. In po vsi resnízi vam povém — ob Elijovimu zhasu, ko je tri leta in shest mészov nebo saperto bilo, velika lakota je vso deshelo tarla, na Israelskimu je bilo veliko vdov, in k' vdovi v' Sarepto na Sidonsko, k' nobeni njih ni bil prerok Elija poslán. In ob Elisejovimu zhasu je bilo veliko gobovih na Israelskimu, in Siriz Naaman le, nobeden njih ni bil osdrávlén.“ —

To slis'hati, vsi po sberals'hu obdivjajo. Nevo'shlívo'st in os'habno'st jih kuha, vse vré po njih. „Kaj? Eliju, si mislijo, in Eliseju se bo permérjal. Naš pravovérze bo sád sa ajde, sa Sidonze in Sirze déval?“ Nizh vezh ga niso v' besédo pustili. Sa véro se je tréba poné'sti, v' to so svoj napùh in svojo nevo'shlívo'st fkrili. Vse po s' - hodnízi se je s' velíkim hrupam va - nj fkví'shkilo, phá - jo is s' - hodníze, in shenéjo ga is mesta; verh stermiga hriba, ki je mesto bilo pod njim, so ga pelali, vrézhi ga hozhejo. Stal shé na kraju brésna je Jesuf — pa kar obernil se je. Od straha so okamnéli, nihzher se ne gáne, mogózhen in per míru gre po sredi med njimi, vse terde jih je na róbu skale popustil.

Pa le vidite, ljubi moji! kako gerde strasti zhloveshki vum oflepé! Jesusa, njega preljubesniviga, so ti gerdeshi moríti hotli, in domishlujejo si, de so boljshi od Sarepshke vdove in od Sirza Naamana, ker so pravóvni Judje bili, onadva pa ajda. Koljka flepòra!

Vuzhíte se! she takó sa véro ponáfhati se, nizh tega ni is Bogá, zhe se na sovrashitvo, na preganjanje, na rasbóto, na hrup in morítuv obrázha; ofhabnost, terma, hinavshina je. Zhe kádaj doshivité, de se bodo ljudje s'hrúmam po puntarsko kakshinimu povelju, postavim, duhovske ali deshélske gosposke vstavlali: nikar se vméf ne vtikájte, in ne bodite nevédni divjáshki derháli, Nazareszhzhanam, enaki.

Pa vuzhíte se she, de hudi zhlovek sam sebi nar bol shkódije. Rad blàgre, ki jih je Israelzam in pa všimu svétu pernésel, Nazareszhzhanam nar préd bi bil Jesus pervóshil, domázhi so si bili. Ali krivi sami so bili, de so prishli ob toljko frézhó. Samí sebi, Jesusu shkodovati sheljé, nikomur drugimu niso toljko shkodovali.

34. Obilni ríbjí lòv.

Jesus is Nazareta dalej gredé je prišel k' Genesarškimu jeséru. Galilejsko morje, velik je bil, se mu je reklo. Ta kraj okólj jesera, in pa raj! Vse je zvedlo in gnalo ob jeséru, in vse je bilo s' méstmi in

tergmi natakneno. Ljudí zele trume kmalo je bilo per Jesufu. Vse rílo se je do njega. Boshje beséde so shéljni.

Jesuf je vsaki rézhi zéno védel. Dva zholnízhka sta bila per kraju. Jeden je Petrov in Andrejov, Petroviga brata, bil. Jeden Janesov in Jakopov, tudi sta bila brata. Ravno so vstavili, mréshe trébijo. Jesuf je v' Petrov zhòln stopil, prosi prijasno ga, odríniti nekoljko. Peter, defiravno per opravku, mu prezej postréshe. Jesuf je sédel. Ljudjé so ob kraju pozépalí. Velik prerív je bil — pa sdaj vse je tiho, vse v' lépi rédi. Tako na lépimu je vse s' dvéma besedama Jesuf opravil!

Is zhòlna sdaj je Jesuf ljudí vuzhil. Isgovorívshi je Petru djál: „V' globóki jéser strújajta, mrésho pometájta!“ Peter odgovorí: „Joj, vuzheník! Vso nózh dela la, pa nizh nísva vjéla. Pa, ker tí rezhesi, she enkrat bom mrésho pométal.“

Ljubi moji! dve rezhi fosebno nam morejo tukaj Petra perkupiti. Peter je bil zel nevtrúdenz per délu. Vso nozh delati, nè ozhéfa satísiniti, osébovati in na mòkrimu biti, v' povòdine nevarnosti se spufhati, in pa saftonj — hudó je to! In vender ga ni nejevólja obfhla. Petrovo savupanje v' Jesufa bres mére je bilo. Védel je, per támni nozhi je boljshi lòv, kakor po dnévi. Po njegovimu vúmu se po nozhi ni dalo nizh vjéti, she mànjsdaj per bélimu dnévi. Pa le she poskusil je na Jesusovo besédo. Posnemaj-

mo Petra v' obójiu — v' pridu per opraviilih svojiga štanú, in per savupanju v' Jesufa.

Peter je v' globóki jéser s' bratam veflál, mrésho pomézhe. Toljko ríb šta sajéla, de se mrésha terga. Janesu in Jakopu mígneta pomágat, ki šta bila v' unimu zhòlnu. Beršh pervefláta. Oba zhòlna napólnijo, de se potoplujeta. Peter, to viditi, je zhutil, de šhe nikolj takó nè: Nè zhlovek, kaj vezhiga more biti, komur je mozh toljko Bog dal. Gròsa ga preletuje. Vefgínen od Jesufove velikòte in od svoje nevrédnosti mu k' nogam pade, savpil je: „Gospod! od mene beshi — jes fim gréshen zhlovek!”

Ljubi moji! koga ne bo gínila Petrova shiva ponishnost! Nevrédi zhlovek fim, de se Jesuf s' mano pezhá, de me toljko odobrótí! kadar vgleda zhuda polni dar — njegova perva misel je to. Tako bi mogla tudi naš k' poboljšhanju vsaka boshja dobrota perganjati. Vsaki boshji dar nam právi, vsaka njiva v' ruménimu klafju, vsaka šnošét v' travi in zvétu, vsako dervo, ki se fhibí od sadja, nam právi: „Zhlovek! taki dober ti je Bog — ne delaj se nevrédi-ga s' grehmi njegove dobrote!”

Jesuf rezhe Petru, vef presúnen mu je leshal per nogah: „Nikar se ne bóji! ljudí bosh po fih mal lovil — ljudí zele trume v' boshje kraljestvo nabéral!” Tudi unim, ravno tako prestrašhenim in štermézhim je prijasno rekel: Sa mano hodíte! imenitni-

ſhi ribzhe, ljudolòve vaſ bom naredil! Zhòlna v' ſúho porínili, mrèſhe in vſe ſo ſapuſtili, in ſhli ſa njim ſo.

Kdo ne bo Jeſufa tudi per ti ſgodbi molil in ljubil? S' koliko mozhjó, vite! napravi veſelje réveſham in terpínzam! Kako obilno poverne ſhe toljzhikino poſtréſhbo, ſhe toljzhikino ſamúdo ſavolo njega! Spokorjénza kako prijaſno ga táſhi in mirí. V' koljki zhaſti mu je ponishnoſt! Zhéſa maliga ſe nevredne ſhtejejo, in odlózhi jih v' kaj vézhiga! Kakó vélik ravná na tihim! Shé v' miſli tudi tukaj ne vsame prezhudne dobróte, ki jo ſkaſhe tem ribzham. Po dobrotah ſkaſuje is natore Bog ſvoje velizhaſtvo, ravno takó Jeſuf ſvoje is dobrih dél.

Pa né le zhaſne dobrote ribzham ſkaſati, ſhe vézhi miſel je imel Jeſuf. Le ena je bila vſe njegovo opravílo — in ta je bila boſhje kraljeſtvo na ſemlji vterditi. Vu-zhénzov je okolj ſebe nabéral, vedno bodo per njemu, njegov navuk bodo ſkosi ſliſhali, njegov iſgled ſkosi vidili, raſſvetlivál in vnél jih bo, s' njimi vred bodo delali nad ljudmí: to miſel je imel. Treba je bilo torej ribſhtvo popuſtiti. To de ſdaj ſhe bi ſe bili vſtraſhili, ko bi jim ga popuſhhati veleval. Polájſhal jim je. Pregnatijim poſemliſke ſkerbí, jim pokaſhe, de mu jih preſhivéti ne manjka mozhí, zhudesh per délu jim gré iſvóljit, na ktirimu ſo ſhiveli, gjiniti ribzhe je mogel, ſe vé. Kaj, ravno tako ſdalo v' boſhjim kraljeſtvu bo njih délo, to tudi v' po-

dóbi jim je hotel od délezh s' toljkim lõ-
vam pokasati, ki si ga nišo bili svesti. De
jo modrost in mozh Jesufovo! she je védel
ferze ljudém! Boshja in zhlovefhka is vliga
se kashe, kar pozhné!

35. Jesuf gré v' Kafarnavm prebívát.

Jesuf je po tim v' Kafarnavfhko mesto
shel, per Jeseru je stalo, in Peter in An-
drej sta v' njemu domá bila, in v' temu
mesto, nè v' sovrašnimu Nazaretu, si je
prebivati isbral. Kmalo tudi v' njemu je
v' s-hodnízo shel, in je navuk v' nji dajal.
Navuk njegov sdaj od konza je ta fosebno
bil: „Pokoro delajte, kraljestvo
boshje se blisha!“ Vse se njego-
vimu vuku zhudi; toljko mozhí, in tako
nekaj shiviga je v' njegovih besedah bilo.

Ljubi moji! kaj posébniga je; kakor
Janes, ravno tako je tudi Jesuf svoj navuk
s' nagláf perganjanjam h' pokori
sazhél. Pézhat tako rekózh, de so ref, je
s' tem na Janesove besede pertisnil, in po-
kasal je, de zhlovefhko svelizhanje le is
praviga in pobóljshaniga ferza isvíra.

Beséde nebesfhko ali boshje kra-
ljestvo imajo vézh poménov. Kmalo po-
ménijo Jesufovo naprávo, ljudi, ki so se Bo-
gú spridili, k' Bógu spet saverniti; kmalo
vših tistih trumo, ki terdno v' Jesufa verje,

jo, ki se Bogú v' rešnizo in v' krepost ali zhednost vdájo; kmalo pa tudi velizhastvo ali nebésa na unimu svétu, ki jih zhakajo. De se tisti, ki se poboljšhati ne hrepené, sámí is tega kraljestva saklépajo — zhísto sonze je to.

Po f- hódú je na dom Jesus Petra in Andreja shel. Janes in Jakop ga sprémita: Petrova tasha je ravno merslizo imela. Komej je v' hísbi, kmalo mu Peter in Andrej povésta, prósta ga, de bi ji pomagal. Jesus grá k' nji, per roki jo prime — od njé rezhe merslizi, per ti prizbi jo je popustila. Kar vstala je, Jesusu in vuzhénzam stréshe na miso.

Koljko lepiga in vsahniga se vjame per ljubi ti povésti! Pa le vidimo Jesusa, smiraj je tisti pomozhník, vef mogozhen, vef ljubeshív. Vefelje in frezha gre sa njim, kàmor stópi. Nad Petram in Andrejam imamo otrozhje ljubeshni isgléd do tashe, in savupanja isgléd v' Jesusa. Nad staro tashe — she jo je bilo lepo viditi, ki je una prijasna, in veféla na miso stregla — imamo lepe hvaleshnosti isgléd!

Pa tudi per ti dobroti je bilo Jesusu she kaj vézhiga, kaj lepshiga na misli. Petra je prezhudni ribji lòv napravil, tovarsh Jesusov biti. Kaj veljá, tudi tashe in njé hzhér je to zhudno sdravje nagnílo, rade ga oddaste. Kdo bi ne bil s' vefelijam rad Jesusov vuzhéniz, ki nam vé dobrost tako posláditi in polájshati!

Kmalo je to od Jesusa po všimu mestu

saflavélo. Komej sonze sakernílo je svezher — po navuku Farisejov se ob sebotih ni smelo poprej — od vsih strani hité k' Jesusu s' bolníki. Vše mesto se pred Petrove vrata f-haja. Roke na nje od bolníka do bolníka je Jesuf pokladal, in, ko bi trènil, vsaki per ti prizhi je osdravil, imej bolésen, ktiro si bodi. Mili zhlovek ima svoje veselje, de s' lastno roko vbóshze obdaruje — prav s' toljko lohkoto je Jesusova ròka sdravje in shivljenje deljila.

Tudi to malo brásdz besedí, pred ozhi veliko lepiga nam smalajo: Jesuf od trúm réveshov obdájan! Komu se ne vshálji! In pa v fim pomaga — nobeniga ne góni. De jo ljubesen! de jo mozh! Kdo bi va-nj ne vupal! Kar ne nave-lízhá se dobriga délati. Njegova dobrotliva ljubésen in pa sonze, ki veš dan neprenehama na ljudi lije dobroto! kaj, sdavnaj sa goro je she sonze, in on she le dobro storiti ne prenehá! Kdo bi se po njegovo ljudém k' dobrimu trúdití ne shéljel!

36. Pot Jesusova fkosi Galiléjo.

V' terdo nozh vzhéraj je Jesuf dobro delal. Daní se je komej sarja napózhila, she sapustí mesto. Vsa tempelnu enaka, slasti sjutraj, je natóra. Kakor kadílo dihté diháve is rósh in zvetlíz. Enako lámpi

pred altarjam miglá daníza na nébu. Serze vtrípa zhloveku od nekake svete tihòte. — Bogú Jesuf je dajal te sjutrajne ure svojiga pridniga shivlénja. Tudi sdaj pojíshe tih, samòten kraj svunaj mesta — mòlil je.

Ljubi moji! tudi mí dnéva pervíno, slate jutrajne ure, Bogú posvezhujmo! Is molitve in premisshlovanja, ki je sjutraj, pride mózh v' zhloveka sa vse opravila zeliga dnéva. Shé bi bila sguba, ko bi dnéva nar lepshi ure — ure ki je toljko blasiga v' njih — nemárno saspavali!

Pozhasi sazhéna tudi po mestu shivó biti. Vsim dajo Jesusove toljke déla oprá-viti. Vse préd po konzu je danši. Zelo mesto se gíba, vse je v' njegovi hvali. Dokler, toljko in toljzih zhudeshov, in tako dobrotlivih, she noben prerok ni delal. Vse jishe Jesusa, vse bi ga rado vidilo, vse se zhudi, vse stermí. Pa ravno ti zhudbi se je Jesuf vmíkal. Tudi savolo tega je mesto tako sgodaj sapustil.

Ljubi ví! kako malo jishe Jesuf hvale per ljudéh? Njih svelizhanje je shéljel, né njih hvale. Kaj ko bi obzhutili dúha tihih in milih Jesusovih misel! kaj ko bi po njegovo tudi mí bili pametni, ponishni, tihi in pohlévni, in per dobroóti in dobrimu le s' mislimi! Bodimo, bodimo tudi taki!

Peter, in korúshel ljudí s' njim so na kònzú vender le nashli Jesusa. Bersh mu savpijejo: „Vse te jishe!“ Va·nj pertifikajo, de naj v' mesto nasaj gre. Nikolj ni Jesuf svojiga vélziga opravka is misel ispu-

Ni ga dneva ne noči,
Deb' ti ne bil pred mojimi očmi.

stíl, vse ljudi je enako ljubil, rezhe jim : „Tudi she drugim méstam morem boshjiga kraljestva veselje osnanovati — v' to sim poslán.“ In to dobrotno hójo je Jesus sdaj nastópil. Pazh lepa in dobrotliva hója, kar svét stóji, je ni bilo take !

Od mesta do mesta, od terga do terga, od vasi do vasi je hodil. Povsot, kakor v' Kafarnavmu, je ravnal. Po s' hodnizah vuzhil je, in veselo boshje kraljestvo je osnanoval. Bolésni med ljudmi in betéshe je révesham osdravloval. Nebeshka modrost, ki mu je od vust kapala, ljubesen, in neskonzhina mozh, ki se s' njó réveshov podstopleje, ki jim pomaga, je vse potegnila sa njim. Is Galilejskiga, is Judejskiga, is une strani Jordana, is Jerusalema, vse je derlo sa njim. Po Siriji in po vsih mejézhih deshelah je flóvel.

Bolníke mu vodijo is zele deshele, vse betèshne in s' bolezhinami obloshène — flépeze, glufhze, krúlove, mútize, obsédenze, méfzhine, mertvúde ali od shlaka vdárjene — osdravil jih je. Sdravje in shivljenje od njega je sulo. Kamor je stopil — vezh ni bilo né sdíhlejov, né stóka. Toláshleje in veselje povsot je s'jal. Zréli od nóg tako rekózh so mu blágri. Neisrezhenó veliko otrók je préd bólné ozhete ali matere spet sdrave dobivalo. Neisrezhenó veliko starishov je otroke, ki jih je smert she dershala, spet shive in sdrave prejemálo — in po ozhéh in ozhéh so véféle solse od hvaléshnosti igrále.

Oh, moji ljubi! zhe si Bogá v' zhlo-
véshki podobí po svétu hoditi mislimo,
v' Jesusu Kristusu se je taki perkasal, in
rezhe naj kdo, de bi se bil lepshiga in pri-
jasnshiga mogel perkasati!

37. Na gori Jesufova pridiga.

Enkrat je Jesus veliko ljudi pred sabo
imel, na vishavo gré. Sédel je. Vuzhénzi
so ga po obeh stranéh ostopili. Ljudí tru-
me so spodej bile. Vsi so va-nj gledali.
Vse vtihne, vse poslusha, in vuzhíti je
sazhél.

Ljubi ví! Shé tega je lepo viditi. Boshji
sin — pod gòlim boshjim nébesam, in v' fré-
di boshjih stvarí — ljudi vuzhí, boshje otro-
ke! — Velik, tolziga vuzheníka vredni
tempel nebo in semlja sta.

Od kónza je nekoliko kratkih prigó-
vorov vuzhil. Ti prigóvori in pa drage
igle, ki ne blishé, pa toljkaj vézhi zéna je
v' njih.

Blàger po duhu vbogim, je
djal; dokler, nebeshko kraljestvo
je njih.

S' vbogimi po duhu, po volji, méni
Jesus pervizh tiste vboge, ktiri voljno
vbóshtvo, ki jim ga Bog poshle, prevsa-
mejo, ki si ne vóshijo vézhi bogastva, shè
le veselé se, de imajo malo zhasniga — dru-
gizh tiste bogate, ki ne tvésijo serza
na bogastvo, le perpomózh dobro delati

jim je, in sgrabiti, zhe Bog tako oherne, vsaki zhaš so ga perpravleni — tretjizh vse tiste ljudi, ktiri se is vézhi zil in kónza, sa boshje kraljéstvo, všimu zhašnimu odpovéjo — taki so bili Apostelni, vse so sapustili in prijéli so se Jesufa. De ima v' boshjimu kraljéstvu le tisti zhlovek délesh, ki nebesške daróve od posemliskih bol zéni, ni tréba she le v' misli jemati.

Drugih misli so, de vbogi v' duhu Jesus poníshnim pravi, takim, ki previdijo, de jim modrosti in krepósti ali zhednosti, tih boljshih daróv, permanjkuje. Tudi ta islága vuzbí. Svojo nepopolnamost sposnáti je perva stópnja v' popolnamost. Ljína je ponishnost, ki se skos·njo v' boshje kraljéstvo gre, gola refniza in krepóst ga je.

Bláger shaloštnim; odsháleni bodo.

Všim szer veljá ta Jesufova beseda, koljkor jih voljno terpí — pa slasti tistim dobrim dušham, ki jih grehi sklé, de nobena zhašna sgruba, nobena teléšna bolezhína, nobena nesfrézha takó. Taka shalošt je veselja napovedvávka, ktiro sadej gre. Sjutraj obilna rosa po roshah lep dan napoveduje, ravno takó bo v'okó, v'folsah nad grehmi, kmalo milošt boshja posjala, in jasna, lepa vezhnost se mu sadeluje.

„Bláger krotkim; semljo bodo posédli.“

Nihzher jih ne bo drashil, ktiri jéso gospodárijó, ki se v' napake ne spuščajo, she manj pa v' punte méščajo; mirni bodo domá

v' bájtzí, in v' fénzi pod svojo lipo prebivali, tiho, nedólshno veselje bodo na semlji vshiváli, vojshák, ki veš svet vshuguje, ne bo taziga. Shé vezh: tudi uno bólji deshelo sa gróbam bodo prejéli.

„Bláger pravize lazhnim in shéjnim; nasítení bodo.”

Nobenih golufnih nagíbov nam ni v' serze Bog djál. Vstvaril je lakoto in shejo v' nas; pa tudi jéd in pijazho je vstvaril. Ker je tedaj she lepshi lakoto in shejo do refnize in do dobrósti v' nas djál, ji ne bo hotel véntovati? Bog hotel le, de bi serzhno in ref po pravizi, po zhednosti in krepošti hrepeneli, kakor po kruhu, kdor v' opáleni in divji puhavi omaguje, in po studenzu hrepení!

Bláger milostivim; milost bodo doségli.

Milostive serza bo sam v' fili najdoval, zhigar serze se vbozim odpíra, najdoval bo postréshne roke. Kaj, Bog, ktiri vsakimu po saflushenju povrazhuje, bo s'njim, kakor on s' drugimi, ravnal, in vsmilenje enkrat tudi njemu bo fkasal. Potrebni vsi vsi smo ga.

Bláger jim, ktiri so zhistiga serza; Boga bodo gledali.

Zhisto né le od gerdiš sheljá, ampak od vse oshábnosti, od vse nevošhlívoſti in nápszhnosti, in od vsíga hudiga nagneſja je nashe serze, zhe nebészhane in posémližhane, zhe dobri ljudjé in duhovi vanj smejo pogledati, in krí nam ne stópa v' lize.

Kann Dich treue Liebe rühren
Mich zum schönen Ziel zu führen!

Kdor je takiga zhiſtiga ſerza, na ſemlji ſhe védno bol Boga ſpoſnáva, in gledal enkrat od oblizhja do oblizhja ga bo. Le zhiſtimu ſtudénzu ſe na dno vidi, le v' njemu ſe oblizhje ſonza perkashe. Zhiſta duſha le je ſhpégel ali ſerzalo, ki ſe Bog is njega vidi.

„Blager mirnim: otrozi boſhji bodo (po pravizi) imenovani.“

Mir. Pokoj ſam ſeboj — s' ljudmi — s' Bogam — blagó nar vézhi je to na ſemlji. Kdor ima ta mir v' ſebi, in ga drugim naklánya in ohráni, angel on je boſhji na ſemlji, Bogá réſ je otrok, ki ſe mu Bog mirú pravi, in le ſa to je njegov Edinez na ſvet priſhel, de je mir ta ljudém peruſel. Taki Ozhetovi otrozi mu bodo tudi v' njegovi nebeſhki hiſhi enkrat ljubí.

„Blager jim, ktiri preganjanje terpé ſavolo pravíze: nebeſhko kraljéſtvo je njih.“

Vſi réſ dobri ljudjé ſo bili preganjani od hudòbnih. Pa, kdor zhé réſ dober biti, per vſimu preganjanju more ſveti krepóſti biti ſvéſt, perpravlen more biti vánati ſe ſavolo njé zhaſti per ljudéh, vánati ſe vſe ſvoje zhaſne frézhe. To de taki ſveti krepóſti, ki je ne kaljí ne ſamopríd nè ſamozhaſt, ſe pa tudi lep vénez pléde v' nebéſih.

Ker je previdil, de bodo hudòbni njegove vuzhénze ſlaſti preganjováli, ravno ſo ſtali okolj njega, je Jeſuſ ſhe rekel: „Blager vam, zhe vaſ preklínjajo ljudjé ſavolo mene, preganjajo, in vſiga hudiga po kri-

vimu obrekujejo. Veseljíte se, in poskakuj-
te, dokler vaše plazhílo je velíko v' ne-
bésih. Ravno takó gerdó so delali pred va-
mi she s' preroki, s' moshmí she tako modri-
mi in svetimi."

Ljubi moji! she enkrat povsamímo
Jesufove vse te lepe navuke.

Káko lépo podóbo prave svetósti
nam Jesuf s' malo besední tukaj soobrási!
Kaki obílni studéniz zhiste blagósti nam od-
pré v' našimu lastnimu serzu! Taki naj bo
kdo — tako odtvésen od posémliškiga — ta-
ko is serza poníshen — tako tih in poter-
peshlív o terplénju — tako pohléven in kro-
tak — tako le v' dobro savérvan — tako mil
in vsmílen — tako nedólshen bres ovínkov
in svijázh — tako mirn — tako vdán savolo
dobriga vse preterpéti, jelite, she bi bil
ljubesni in zhasťi taki vrédén? Ka-
kó dobro on sam bi imel — kako poko-
jin, sadovóljn, in vesel bi bil!

Torej porínite si te lepe, kratke isréke
delezh v' spómín — in spómnite se jih o
pravimu zhasu. Zhe vaš lakomnost,
postavim, jésa, sládnost k' hudimu vlézhejo,
mislite si: „Bláger vbogim po duhu, blá-
ger krotkim, bláger jim, ktiri so zhistiga ser-
za! —" in pa storíte takó! Velíka do-
brota vam bo sa mali ta trúdiz. Vsi tisti
velíki in lepi obéti se bodo nad vami spol-
nili, ki njim jih Jesuf sa to in sa uno shiv-
lenje déla, ktiri se po timu navúku ravná-
jo. Bol in bol bote Boga sposnavali, smi-
ram bólji bote, smiraj mirníshi in pokojni-

fhi, na uni strani pa bote do konza sposnali, veselja do sitiga bote najdli, svelizhanje bote vshivali, ki ga ni féenza vse zhasno she toljko veselje.

38. Islaga boshjih sapóved.

„She pómnite, ljubi moji, jelite, kako je bil v' pufhavi Bog Israelzam na Sinajski gori deset sapoved dal! S' strasnhimi rezhmí sapoved, slast nektirimi, jih je perpravlal. Po strasnhih pergodbah, o blisku, gromu in potréfu so se jim sapovdi oklizale, in le take rezhí so bile sa njih termaste glave.

Ravno te sapovdi boshji sin njih mlajsham, kar jih je boljshih, sdaj na drugi gori raslaga, v' lepi, seleni obljubljeni desheli. Brés shtevíla velíko dobrotlivih zhudeshov navdá njih serza s' ljubésenjo in savupanjem do njega, perpravleni te sapovdi so do zhistiga spolniti. Nizh ni strasnhiga okolj Jesufa, le gola dobrota, milost in prijasnost ga je, drujiga ga ni.

„Ne mislite, napzhni písmejí tístiga zhása so mu to tikali, ne mislite, je djál, de sim pastavo in preroke satérat prishel! Ne satérat, dognat sim jih prishel. Gotovo vam povém! Nebo in semlja préd bota préshla, prédén bi se le zherka ali pízhiza postave ne spolnila. Kdor tedaj nar manjshih postáv ktiro overshe, in vuzhí ljudí tako, on in pa nihzher v' boshjimu kraljestvu: kdor jih pa vuzhí, in de takó storí, on

bo velik v' boshjimu kraljestvu. Dokler povém vam, zhe vašha praviza od Farisejſke in piſméjſke vézhi ne bo, de ne pojdete v' nebeſhko kraljestvo."

„Slifhali ſte, ſprédnikam je bilo rezhèno: ne vbijaj, kdor pa vbije, gré ſodbi v' roko. Jes pa vam rezhem: Kdor kolj ſe nad ſvojim bratom rasjesí, kar je vſaki bliſhen, pred ſòdbo ga gré djati, po vbi-jávzhovo je kriv, ki jih praviza k' ſmerti obſojuje. Kdor pa ſvojiga brata ſmirja, de mu poſtavim merzhèſ pravi, ſójenimu biti od vélkiga sbòra mu gré; ſhe vézhi krivizo ſtori, ki jo vélki sbòr ſódi, nè kaka mánji goſpoſka, on, ki oſtréji ſmert perſojuje in obſójenze kamenjati veléva. Kdor pa brata zlo pogubljuje, ki ga klámo, ſhamlo imenuje (le bogatájam ſe je to imé dajalo takrat) on ognj ſaſluſhi, ſhtraſingo de je ni groſnejſhi."

„Zhe tedaj ſvoj dar na altar pernèſeſh, in pride ti na miſel, de ima tvoj brat kaj do tebe, na altarju puſti dar, pojdi, in s' ſvojim bratom ſe ſpravi — in potlej pridi in dar opravi."

„Prezej ſe ſpravi s' ſvojim sópernikam, dokler ſta ſhe na poti, ſodníku bi te ſzer iſdati vtegnil, ſodník pa rábelnu, in ta v' jé-zho te vrézhi. Gotovo ti povém, ne bo te iſ njé, dokler do ſadniga vinarja ne popla-zhaſh."

„Ktiri vam krivizo delajo, ne vſtavljajte ſe jim (ne maſhujte, ne kregajte, ne prepirajte ſe.) Ampak zhe te kdo po déſ-

nimu lizu vdári, pomòli mu raji she léviga; in zhe se kdo sa tvojo sukňjo s' teboj vlézhe, she plajsh mu rajshi pufti, in zhe te kdo eno mljjo s' njim iti fili, dve pojdi raji s' njim."

„Ljubite svoje sovrashnike; dobro, ktiri vas prekljinjajo, jim voshíte; dobro, ktiri vas sovrashijo, jim storíte; molíte sa nje, ktiri vas shalijo in preganjajo; potlej bote pravi otrozi svojiga ozheta v'nebéfih, ktiri svoje sonze dobrim in hudobnim poshila, in pravizhnim in krivízhnim s' deshjam pomózhi."

„Zhe le tiste ljubite, ki vas ljubijo, kakshino saflushenje imate? Ne storé tudi zestovínarji tega (ki jim téľko terdo serze dajate)? In zhe ste do bratov (do blishne rodovine) le prijasni in ljubesnivi, kaj je to posébniga? Ne storé tega tudi ajdje (ktiri od Bogá pazh malo vedó)? Bodite torej popolnoma, kakor je vash ozhe v'nebefih."

Ljubi moji ví! Koljko vse nam pové sapoved, ki nam jo tukej Jesuf rasloshí! Nè le mashvavsko so-rashtvo, ki vbija, de jo pregrého! tudi sovrash misel v'ti sapovdi je she prepovédana, in ravno tako huda je per Bógu. Prav rézhi ona le déla taziga zhlovéka, le ona napravi vbijávza. Nè le vbijati, she jesíti se ne smémo, kar she koga prekljínjati ali pogublováti. Nashe serze more bres jése in sovrashtva biti — nobene saróblene in shali besede na jesik nam ne smé. Toljko dobriga ljudém storímo, de si

ſhe taki kdo vezh od naſ imeti ne bo vu-
 poval. Is velike, zheſnémzhine dobrote,
 zhe je komu poſtréſheno, zele milje pòjmo
 s' njim, nè le nekoljko ſtopínj, zhe ſe kreg
 in prepír s' tem odverne. Kakor ſuknja
 ſhivòta, bol ſe móre lepo dèlo naſhe duſhe
 tiſhati. Prepíra in beſédenja s' puſtimi, to-
 gòtnimi glavami naſ more bol ſram biti, ka-
 kor berlúsge v' obras. Nikolj ne ſaſpímo
 per miru, zhe nam kdo kako ſhal ſtorí,
 dokler mu je s' kako dobroto ne povernemo.
 In tako naj bi ti kdo ſhiveti perſadel, jeli-
 te, de ni zhlovek, bi mu djali, ſterméli bi
 nad njim, v' velíki zhaſti bi ga imeli? In
 gerdi in nevſmileni ljudjé naj tudi zlo nje-
 govo dobroto prelomlujejo, ſuknjo naj mu
 jemló, mu ne bo ſerze, táko lepo? in do-
 bra véſt, prav fim ſtoril? plazhíla dovòl ſa
 kako ſuknjo?

Kako lepo, de to ſapoved
 ſpolnímo, nam Jeſuf na duſho
 govori. Taka ljubéſen da le boſhjo
 podobó. Ljubéſen de je vézhi ni, ljube-
 ſen boſhjo nam pred ozhí Jeſuf piſhe, in
 povſot, po vſi natori, v' bélimu ſonzu, in
 v' roſéni kaplizi nam pravi, de jo gléjmo.
 Sónzhni ſhárk, ki ſadje od njega rumení,
 nam boſhjo prijaſnoſt oſnanuje, vſaka kaplja
 ròſe ali dèshja nam jo po zvetju in roſhah —
 vſe naſ k' ljubéſni pergánja. Mili, dobrot-
 livi, obveſeljivi, kakor ſonze; poſhivlí-
 vi in dobrotni, kakor ſpomladánski deſh,
 bi mogli mí in vſe biti, kar delamo, vſe,
 kar pozhnémo. Popolnoma bodimo, nam

pravi Jēsus, po boshje. Kej more kaj vēzhiga zhloveku na misel priti? Ta ljubesen do ljudi — tudi do sovrašnikov — na Bogu dela enake, s' njo ga s'he le prav zhaftimò. S' takimi svetimi misli se Bog s'he le prav zhafti, bol kakor s'he s' takimi darmi. Kdor takih milih in boshjih misel ni, saftonj se s' prikasmi in darmi Bogu jishe perkupiti. Gnusoba Bogu je vsa svunajna boshja flushba, zhe ni ljubesni polniga serza do vsih ljudi, koljkor jih je pod sonzam miliga Boga. Nobena prikas, noben dar ne smé na boshji altar, zhe je is serza, de sprave nòzhe. Vēsha mīru more biti boshja vēsha, ljudjé, ki se prerivajo, in na svetu tako lohka sderējo, v' nji v' prizho Boga per altarju se morejo spet spraviti in pobrātiti!

Raslaga te lè sapovdi, ki je na dolgo dal jo Jēsus, je raslaga vsih drujih. Kar je od te sapovdi Jēsus rekel, veljá ad vsih drujih. Pa tudi do drujih sapóved nam da lepiga navúka.

Po Jēsusovimu navuku ni dofti, le nezhištofti nè vganjati. Tudi nefrámní pogléd, tudi nezhište shelje, ki so v'serzu, prepové Jēsus ravno tako, nè le gerdiga djanja.

Ni dofti, le krafti nè, in drujih nè ob kaj perpravlati. Jēsus gladko sapovduje: „Daj mu, kdor te prósi, in kdor ne pòfodo jishe, se mu nikar ne odvrázhaj.“ Se vé, de nè vsakimu golofu ali vlahžugarju!

Ni dofti, le krivo per sodbi nè pri-zhati, ali zlo perfégati po krivimu; s'he

bi bila strašna pregreha nad svestobo, in véro, v' Bogá in v' ljudi! Pa Jusuť pravi: „Vafhe govorjenje bodi: De, de! Né, né! Gola refniza more biti vsaka befeda, ki nam gré is uť. Kadar more ferze de rezhi, naj tudi uťa de rezhějo. Zhe je v' ferzu nak'a, naj bo tudi nak'a na jesiku. Serze in jesik moreta stěrnena biti. Toljka more biti nafha praviza, de bo gola befeda perfěgo veljála.

Kaj ko bi vfi ljudjé take vse boshje, lepe in dobrotne navúke prav fposhtvali! Kaj ko bi jih deršhali! Shé bi bili slati zhať! Mir in pokoj bi po hiťhah in besnizah prebival — bres fhtevíla ljudi bi nove préd nesnáne svelizhlejje vshiválo, tako pa fi shivlenje s' fovrashtvam grené! Vefólni svéc le ena hiťha bi bil, ki eniga ozheta, otrozi nebefhkiga ozheta, v' nji prebivajo. Shiviga, nedólshniga liza bi bili vfi mladěnzhi in deklizhi, nobena folsa nad sapelivzmi bi se ne preljlá. Pohlěvni popótnik bi bres straha pred televáji v' miru in vesel svojo pot hòdil, ne delale bi nam obefilnize grose ob zěstah. Nekdájna svestóť in praviza, toljka zhať nafhih deshél je bila ona nekadaj, bi vřim narodam na semlji frezho nagníla, njih nar lepřhi lepóta bi bila. Bodimo faj taki!

39. Tri prelépe krepósti ali zhédnosti.

Moliti, postiti se, in vbógajme dajati, te so bile od nekadaj tri lepe vúrbe v'dolshnósti do Bogá, do ljudi in do samiga sebe. Pa tudi lepe res se. Boshji daróvi, ki jih dajamo, naš vedno mile do ljudi vbóshzov ohranijo. Póst hudimu nagnenju podshíglej odjémle, in pregreshne sheljé v'naš morí. Molítuv, to je, vedna misel v'Bogá, vedna družina s' Bogam, naš posvezhuje, navdája naš s'svetim vumam. Jesuf je tedaj, vúriti se v'teh treh rezheh, terdó perporózhál. Pa opominjal je, de tega nè delati is prasne zhasí ali hinávshine, to dobrimu vso zéno odvsame.

„Varite se, je djál, vprizho ljudi delati svojih dobrih dél, zhésh! de bi vas vidili. Szer ne bote nizh saflushenja per Bogu, svojimu nebeshkimu ozhetu, imeli.”

„Kadar vbogajme deljís, ne tróbi pred sabo po s-hodís, in ulzah — hinavzi delajo to, de jih ljudjé hvalijo. Gotovo vam povém, to je pa tudi vse, kar imajo od tega. Ampak, zhe vbogajme deljís, levíza naj ne vé, kar desíza da, de skrit ostane tvoji dar, in tvoj ozhe, ki na skrivni mu vidi, ti ga bo enkrat na glaf povernil.

Ljubi moji! she je perferzhen tá Jesufov navuk! Tako skrivaj drugim dobro delati nam veléva, de she léva roka ne bo

védla, zhe si ravno déšne tovaršhiza, ako bi práv ozhi in vřhěsa imela. Tako skrivaj dobro delati várije v' naš nezhe mer-no sti, in drugim prevsdigne framòto. Kaj, taka pohlěvna dájba slasti skrivnim ré-vesham bol dé, kakor dar, ki se jim da. Kdor s' svojimi darmí báha, kdor jih réve-sham oponášha, in hozhe velike hvale od njih sa - nje imeti, taki she ne misli lepo in milo, kakor je Jeshuf.

„Kadar se póstite, je djal Jeshuf, ne hodíte kláverni kakor hinavzi hodijo, ktiri obras krémshijo, de se jim post vidi. Gotovo vam povém, vse njih plazhilo je to. Ti pa, kadar se póstish, máshi glavo (po navadi, ki je per gostéh) in obras si vmí, de ne bo nihzher, ampak ozhe samo, ki na skrivnimu vidi, védel sa tvoj post. In tvoj ozhe, ki skrivaj vidi, ti ga bo na glaf povernil.“

Pa se le is tega vidi, ljudi hozhe Jeshuf védriga obraza, ki veselí Boga ljubijo. Kdor bi mislil, pobít morem hoditi, glavo obé-shati, vse, kar perljudnost naněse, morem opustiti, she bi se mótil. Jeshuf sam jih imenuje hinavze take ljudi. Vsa persilena shalošt, vse kishlo tútanje, vse sóperno potúhnenje se mu gnusi. Perljudnost, snáshnost, vesel obras nam perporozhuje — pa glédati is njega more zhislo in lepo vrváná-no, serze.

„Kadar molíte, je she djal Jeshuf, ne ravnájte po hinávzhovřko, ktiri se slasti po s-hodnizah radi in po vòglih nastavla-

jo, ter molijo, de jih ljudje vidijo. Gotovo vam povém, to je pa tudi vse njih povražilo. Tí, kadar móliš, idi v' stanízo, in duri saklenívši sa seboj móli svojiga ozhesta, ki je fkrivaj v' prizho, in tvoj ozhe, ktiri fkrivaj vidi, ti bo na glaf povernil."

Kako neisrezheno dobrótliv sa naf je tudi ta Jesufov navuk! Kashe nam, kam pred svetá vihármí v'savétje beshímo; v' tihe, molzhézho stanízo, k' Bogu v' samóto nam veléva. Bog hotel de bi smed posvétniga rastrésenja prav pogósto k' Bógu v' to samóto spet míšli sbérat; de bi mu o stískah in teshavah serza va-njo odkrivat; de bi se ob zhasu fkušhnjáv k' dobrimu in k' vojski zhes greh va-njo pogósto vterjat hodili! — Shé bi imeli dobriga is tega! Shé bi se nad zhlovekam, ki takó na tihimu móli, angli-zam in ozhetu v' nebesih dobro sdélo!

Le tistim s'he eno besedo, ktiri, namest dobriga, na tihimu hudó delajo: Poverneno na glaf bo, kar se na tihimu dobriga v' stanízi sgodí — pa tudi na glaf strahováno; kar se v' nji hudiga pozhné!

40. Nar lepši molituv.

She navuka je dal Jesuf od molitve, kratek je szer, pa le toljko lepiga in nebeshkiga ima v' sebi! Vuzhil je: Bogú, stvarniku nebes in semlje, imé dajati, de ga ni ljubesnívshiga, ozhe, je djal, mu rezi-

mo, kakor otrok s' ozhetam, tako perferzhno in po domázhe s' njim govorímo. Otrozi tega ediniga ozheta vsi ljudjé naj nam bodo na semlji, naši bratje naj in naše sestere naj nam bodo; ljubímo vse tako jih, de bomo le sa-se she nerádi kaj profíli, ampak isferza sheljéli: Kar bi mí radi dobili, v si m naj da Bog. Tudi zhášnih rezhí sfer smémo profíti, pa sešebno nebesške darove ga profímo Bogá. Váditi v' boshji ljubeshni, vaditi v' ljubeshni do vsih ljudi, hozhe Jesus, naš more vsaka molituv, naša poboljšhvávka in ozhíshhvávka, hozhe on, de naj bo.

„Kadar mólite, je rekel, ne delajte velíko besedí po ajdovsko, ktiri ménijo, savolo velíko besedí bodo vflíshani. Ne ravnájte se po-njih! Dokler, sej vé she vaš ozhe, préden ga próšite, zhesa potrebujete.”

„Tako lé mólite: Ozhe naš, kir si v' nebesih. Posvezhèno bodi tvoje imé. Pri-di k' nam tvoje kraljestvo. Sgòdi se tvoja volja, kakor v' nebesih, tako na semlji. Daj nam dànsi naš vsakdánji kruh. In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mí odpushamo svojim dolshníkam. In ne vpélaj naš v' skushnjávo, temozh réšhi naš od sléga. Amen — sgòdi se!”

„Zhe ví, je djal Jesus, ljudém njih spotíke odpustité, bo nebesški ozhe tudi vam odpustil vaše spotíke. Zhe pa ljudém njih spotík ne odpustité, vam tudi vaš ozhe v' nebesih vaših gréhov ne bo odpustil!

Ljubi moji! ta molítuv, lepa je kakor nebéla, se vam je pazh she velikrac rasloshíla, miljónov in miljónov ljudi po vsih krajih svetá she skorej dva jesera lét jo vsaki dan móli. Torej tukaj le dvójni perstávik:

Jesuf je vsaki dan s'to molítujo lepe sheljé do svetósti v' ljudéh hotel obudovati. Ali samozhast, nadléshne strasti, k' hudimu nagnena volja naf ovérajó svetó in bogabojézhe shiveti. Torej veléva vfléherni dan nam Jesuf prav is serza moliti:

„Tvoje imé, o Bog! bodi posvezhováno; tebi le bodi zhast! Pridi tvoje kraljéstvo; tí le nad nami kraljuj, o Bog! kakor svojimu kralju podlóshniki, pokorno tako naj ti bo vse nafhe nagnenje. Le tvoja volja naj se godí! le ona je vezhna modrost in dobrotá!” Ljubi moji! resníza vřim ljudém naj bi bila per te molívi, anglíska svetóst bi jih bila kmalo, semlja bi bila drugo nebó!

Jesuf je vsaki dan s'to molítujo vupanje svelizhanja v' ljudéh hotel oshívlati. Ali sémlíske skerbí, véřtini nepokoj nad storjénimi grehi, s' skushnjávaní védni premét, in potlej she druge nadlóge nam ne dajo mirú, nam smiraj shívlénje kaljé. Torej Jesuf vuzhí: Nè skerbéti, kaj bo sajtro, nè po bogastvu in velikih kúpih na dolgo lét kopernéti, ampak dovóljni bodimo s' vřakdánjim kruham, in terdo tega vupajmo od Ozheta v' nebesih. Vsaki dan s' spokórnim serzam nam veléva sa odpufhanje profiti, pa tudi snámenje vsaki

dan poboljšanja dajati, in pa še med molitujo ga dati; veléva všim is serza nam odpustiti, kar se jih nad nam pregresí, kakor si vsaki vóšhi, de bi njemu Bog odpustil. Savúpno, pravi, in terdó vupajmo; gotovo vse fkušnjáve bomo s' boshjo pomozhjó premagali, le resníza naj nam bo. Tudi od drugiga terplenja, od stísek in nadlóg, pravi, bomo resheni, zhe na semlji né vselej, na unimu svétu sej. Shé bi nam bilo blagro, še bi bili pokójni per taki molítvi per všimu, kar nam zhes dan doletí, le gré naj nam is serza, le is savupanja do ozheta v'nebesih naj nam pride!

Prava molítuv tedaj po Jesufovi misli je nebeshka shélja, Boga, njega zhísto svetost, s' svetóstjo zhaštiti — lepa shélja je, de bi révi vši ljudjé odshli, in vši pravo frézho doségli. Vši prasni, nespámetni vúpi odleté! In kako bo ozhe v'nebesih tako molítuv preslíhal, ki je sa take dobre in veséle, né pa sa prasne rezhí, sa rezhí, ki jih potrebújemo, in bres ktiririh ne moremo né svetí biti né svelízhani!

41. Edína zhlovekova fkerb.

Kraji, ki je Jესuf po njih vuzhil, so lepi bili in vši so kipéli. Is vsiga je boshja darovítnost bódila. Vfsaki grízh in breg — tudi tísti obljubim, ki je Jესuf na njemu vuzhil — je bil s' selénimi drévjam prepréshen, in zéle vershéle tizhov je spod véj v'gochávi prepeválo. Berhki ljímbar, ki je per

naš le vertov lepòta, ondi po polju zvede, toljko ga je, de vkúrijo s' njegovimi rézelni. Obljubim, kmalo per nogah se mu je sibálo teh lepih rósh nekoljko. In per vřimu temu v'ti lepi in bogati desheli je mogel Jesuř vse polno nejevóljzov viditi, vse te lepote se ne savedó, ki je kipéla is boshjih dél, krúřhne řkerbí jim le is obrása preshé, ali pa slato le na kup spravlati, nobene vézhi řkerbí niso imeli, ki jim sadnizh ni nizh pomagalo, řmert jim ga je le řpet pobrala. Kar jih je kaj boljřhkih bilo, řo lákomni in bogabojézhi oboje hotli biti.

Jesuř tedaj jim pravi: „Ne spravljajte ři sakládov na semlji, ki jih rja in mólji jedó, ki tatjé do njih slómijo, in jih pokradejo. Devajte raji salógo v' nebéřa na řtran, ki je ne řnedó né rja né mólji, ki je ne iskopavajo in ne vkradejo tatóvi.“

„Dokler, kjer je vaš saklád, ondi je vaše řerzé. Kdor řvojo řrezho le v' pořvetnemu blágu řiřhe, tudi v' řvét vse řvoje miřli vtakne. Kdor v' Bógu řvojo řrezho řiřhe, ře nad řvéřde řprávi — v' nebéřřkimu in boshjimu ima řvoje miřli!“

„Nihzher ne more dvema řořpodama řlúřhiti: sakaj eniga řovršail, eniga bo ľjubil, ali řej na eniga ře bol nakľjénil, in eniga bo v' némar puřhal. Bógu in bogařřřřkimu maliku, obéma, ne morete řlúřšiti.“

„Torej řézhem vam: Ne řkerbí naj vaš (zlo toljko) řhivlenje, kaj bote řédli

in pili, nè shivòt, kaj bote na·nj devali. Ni shivlenje bólji od jedí, in shivòt bólji od obléke? (Bog, ktiri vam je vézbeje dal, vam bo Bog kaj mánjshiga odrekováł?)”

„Tize pod nebam poglejte! ne séjejo, ne shánjejo, ne spravljajo v' fkedne, in vašh ozhe v' nebesih jih vonder preshiví! Niste ví veliko boljji od njih kalj?”

„Poglejte ljímbarjov na polju! ne delajo in ne prédejo. In vonder vam povém: „Shé Salomon v' toljki svoji zhafti ni bil kakor njih ktiri oblézhen. Zhe tedaj Bog poljsko travo, ktira daní stoji, in jutri se v' pézh vershe, takó lepó oblazhi, ne bo vam she raji tega storil, ví malovérzi!”

„Ne belíte li tedaj toljkaj glave, in ne goníte smiraj: kaj bomo jedli, kaj pili? s' zhem se oblazhíli? Taka fkerb je nefrezhna ajdovska fkerb. Vašh nebeshki ozhe vé, in pa gotovo, de vsiga tega potrebujete. (Dovòl vam bodi to!)”

„Vaš more kdo s' vřim svojim túhtanjam perdjati kako péd k' svojimu telésu? Zhe tedaj she tako kaj maliga ne morete, zhe lasú na glavi v' belo ali zherno predelati ne morete, kaj se zhète she sa kaj vezhiga toljkaj gnati?”

„Torej narprej jishíte boshje kraljestvo in njega pravizo, to je, Bogá, in Bogú ljubo resnízo in řvetóřt — in vse drugo bo permézhič. — Tudi sájrínřhini dan on naj vaš ne fkerbí. „Sam sa - se bo fkerbel. Vřakimu dnévi je njegove lastne teshave dovòl.”

Ljubi moji! zhišti in bistri so vsi ti lepi in veseli Jesusovi navuki, kakor rosa in nje kaplja. Le vuméti jo moremo resnízo: Biti svetimu je edina zhloveku spodóbna skerbi — vse druge pretanjke skerbí po sgol posémliskih rezhéh so nepotrébne, ki le moré zhloveka, so dusni nevarne, so nevrédne zhloveka.

Pa, memo te toljke resnize naš Jesus vuzhí she: kako boshje dela premíshlujmo, in koljko lepiga se is njih vuzhímo.

Boshje déla naj nam sgledálo serkalo ali shpégel bodo, Boga v' njemu sposnavajmo. Shé vsaka she toljzhkina róshiza ali trávizá per nogah, né le lepo s' svédami natrófeno nebó; né le neismérne trume shivih stvarí, shé vsaki tizhik je boshje vsi gamogózhnosti in njegove modrósti osnanováviz; nobeno she tako zhloveško delo se ne more s' njim mériti. Povsot, po vsimu stvarjénju se ljube boshje dobrote sledóvi beréjo. Vlaki tizhik svoje sernize, vsaka róshiza najduje svojo rofízo. Nobene she toljzhkine stvarize ne posabi Bog. Le shkerjáns naj nakvíshko sletí, kmalo bi se moglo, tako rekózh, naše serze v' nebó sa njim spustiti; molituv, hvala in vupanje bi naš moglo v' nebo sa njim nésti. Spomín v' fleherni róshizi na Boga bi mogli sagledati, vsaka bi naš mogla boshje prijasnosti opómni.

Boshje déla naš h' krepósti in zhédnosti pergaujajo. Vuzhé naš, koljki de je zhlovek, in koljka njegova

imenitnost! Šhé so lepe, in lepo pisa-
ne zvetlize in roshe, lepe duhóve is sebe
shenejo; prezhudna je tizhja perúrnost se
shiveti, varvati, gnesda snafhati, ki jo na
svet pernesó, nikolj ne mine pétje njih ger-
la: pa njé in vse stvarí preséshe zhlo-
vek s' svojo lépo v' nebó sravnáno postavo,
šhe bol pa s' dušhnimi daróvi, s' svojo pa-
metjo; sazhímen je vliga, kar je veliziga,
lepiga in dobriga, svojiga stvarnika sposnati
ima mózh. Kdo se ne bo veselíjíl, kdo ne
bo Boga is serza hvalil, de lepi zhloveški
obras, de mu je pamet in pozhutke dal!
Boshč bi bilo shaloftno, ako bi zhlovek per
vših dušbinih darovih shivíni enak bil, ako
bi pizhe jískati, drugiga ne vedel! Boshč
bi bilo shaloftno, ako bi se ljudjé lepo ob-
lazhiti, pa drugiga ne tuhtali in ne védli,
v' zhemur jih vsaka rosha vřtavi, ki je na
polju!

Boshje déla nam veliko ne-
dólsšniga veselja ponujajo. Okolj
pertlízhne vbóshzhove kózhe na kmétih je
lepót, de v' kraljevih dvórih ne takih, le
jáblano v' zvéjju, le gosbávkó, robído v'
zvéjju vam v' misel vsamem. Kar bogatínz
s' terdimi dnarji kupuje, de sebe in hišo
lřshpa, je komej sénza kaj lepřhiga in góř-
řhiga, kar šhe taki vbóshiz is boshje roke
vsaki dan prejéma. Pa, se vé, te lepóte le
v' marno okó řhinejo, le zhitte serza
se jih veseljé. Zele řkrinje slatá ga ne da-
jo, toljko veselja ima, kdor ima táko
serze.

42. Jesufov navuk, kakó s' drugimi ravnájmo.

Vse navuke, kako s' drugimi ljudmi ravnájmo, je Jesuf ob kratkim isrekel: „Kar kolj hozhete, de bi vam ljudjé storili, storíte jim tudi vi.“ „Sapopádik postáve in prerókov je to“, je she Jesuf perstávil.

Ljubi moji! ta toljki isrek gre bol v' tanjko rasloshiti. Sapopádik v' si h dolshnóšt v' si h ljudi do v' si h ljudi je.

Is tega Jesufoviga vuka se pervizh v' si ljudjé vuzhímo, kaj smo do drugih dolshni. Shé tako majhino dete, ki je pregovorílo komej, ga she lohka vuméva, in lohka svoje dolshnóštize is njega sposnáva. Le otroka vprašhajmo, ki ima sklédizo mléka pred seboj, ali rósh polno roko: „Ljubo moje dete! glej! ako bi tí un lé otrok bil ali bila, ki nima sdaj nè mléka, nè rósh, kaj bi si vóshil ali vóshíla?“ Kaj nè, kmalo porezhe: „S' njim jésti, tudi ne- koljko lepíh rósh bi si vóshil, vóshíla!“ In pa zhe je dobriga serza, vmíljilo, obljubim, se mu bo per timu vprašhanju, dal mu bo mléka in rósh.

Vuzhímo se drugizh, kaj smo do v' si h drugih ljudi dolshni. Otrok, ktiri starísham marílkaj shaliga storí, naj se vprašha: „Ko bi jes bil na ozhetovímu méstu, vsaki grishlej kruha, ki se od mladiga s' njim ogreshím, je njih dobrota; njih vsaka nit

je na meni; s' pòtnim obrasam tako terdo delali, in mnogo veselje so si perkratili, de me lepo redé, in shaljim jih sdaj. — Ko bi jes bil na maternimu méstu, toljko so sa-me prebéli, toljko nozhí so prezhuli, toljko gríshlejov lastnim vuftam pertergali, in meni so jih dali, in sólse jim sdaj pijem — ko bi jes bil na njih mestu, naj se otrok vpraša, bi si ne bil kaj drugiga vřvést, nè pa nehvaléshnosti, nepokórfhine, sanizhvánja?" — Ti odgóvori so takó lohki, de jih pažh ni treba v' misli jemati. — Vsaki otrok najde lohka is teh Jesufovih beséd, kaj gréštarísham od njega, kaj déřzhiku in bábizi, kaj vuzheníkam, kaj bratam in sestram, kaj shlahti, pòslam, sòfédam, ptujzam, kaj révesham, kaj berázhu pred pragam.

V se vtrétjizh, kar smo drugim dolshni, se vuzhímo is teh Jesufovih besédí. Kdor ravno sdaj lé to bèresh, si ne vóřhířh kalj, de bi ti ljudjé dobri bili, prijasni, vřmileni, de bi poshteno s' teboj ravnali, de bi se ti prav obnařhali? Bolj te, jeli, zhe so saróbleni, zhe te pířano gledajo, zhe gerdo s' teboj delajo, zhe te okradejo, obrekujejo, káj, le kaj hudiga natolzujete naj od tebe? — Lej, kar od drugih ho-zheřh, řtori jim tudi tí. Vite, lé nekake Jesufove besede so she toljke vuzheníze! dobrota, prijasnost, krotkóřt, dobrodéljnost, praviza, do ljudi vse dolshnóřti so v' teh besédah.

Ljubi ví! Prímite se tega lepiga Jesu-foviga isřéka, de bote smiraj va-nj mislili

in gledali — le toliko navúka ima v' sebi, in lóhek je, she otrozi ga previdijo, she oni se lohka va nj svéjo. Lep je, in lohka ga na se obrnete: De ste na koga drujiga mestu, si mislite, in v' lastnimu serzu sapifano bote vidili, kaj mu gré od vas. „Storili s' veseljam bote to, jelite? — She bote prijetni in perljudni, she bote dobri, she bote lepa dusha!

43. Spodbádik, ravnati se po Jesufovimu vuku.

Navuke, ki jih je per drujih perloshnostih, vzhasi she bol na tanjko Jesus ponóvlat, bote, ljubi moji! she szhasama slishali. To pot naj vam she sklep povém, ki nas per konzu svojiga govorjenja s' njim tudi shiveti po njegovih vukih perganja. Lep je, v' shivo séga. Kaj namrezn bi nam she taki lepi navuki pomagali, ki jih je on, boshji sin, is nebé pernesel, zhe jih ne dopólnimo?

Sosebno se nam Jesus hudih isglédov varovati veléva, ki se slasli mladi ljudjé dajo s' njimi radi sapelovati, de greh delajo, in sraven si mislijo: Drugi so tudi taki. Torej rekel je: „Skosi vóske duri si persadeníte iti. Sakaj shiroke so vrata in prostórna je zesta, ktira v' pogublenje pelá, in veliko jih po-nji hódi. Pa téne

so vrata, in voska je zésta, - ktira v' shivlenje pelá, in malo jih jo najduje,"

Ravno tako se ljudi varovati veléva, ktiri se modre in bogabojézhe hlinijo, pa krive navuke, nejevéro in vráshi tró-fijo. Ktiri jih poslušajo, se ob nedolshnost in krepóst, ob veselje in svelizhanje perpravijo. „Várite se lashnívih prerókov, jim pravi, ktiri v' óvzhjimu oblazhílu k'vam hodijo, snotrej pa so derézhi volkóvi. Is sadú jih bote sposnali." Nekolj tedaj se ne moremo ljudi, ktiri lepo govore, pa gerdó shivé, né navukov dosti varovati, ktiri vshéla gládijo, so pa hudiga sadú.

„Né vsaki, ktiri mi, Gospod! Gospod! pravi, govori Jesus she, ampak le tisti pojde v' boshje kraljestvo, kdor voljo spolni mojiga ozheta v' nebesih. Veliko mi jih tisti dan — na sódni dan — porezhe: Gospod! Gospod! ali nismo v' tvojimu iménu prerokováli, v' tvojimu iménu hudízhev isganjali, v' tvojimu iménu zhudeshev delali? Jes pa jim porezhem: Vas ne posnám. Poberíte se spred mene, hudó ste delali." Le lepó shivlénje torej je gotovo snamenje dobriga zhloveka. Po Bógu shiveti, nobene druge ni toljke; kaj velíziga je ta, nobena zhlovesbka mozh ne premore kaj enaziga; velika je tá, de prerokovati, hudízhe isgánjati, zhudeshe delati né toljka.

„Vfléberniga tedaj — je djal Jesus — kdor te moje besede flishti, in de se po njih ravná, permérím wúmnimu moshu, ktiri je na skalo svojo hisho postavil. Náljiv je

na-njo derel, povóden perhrumí, vihárij se
 va-njo vpró; pa ni se poderla; na skalo
 namrezh je sidana. Kdor pa ta moj navuk
 flishti, pa ga ne dershtí, bébastimu moshu
 ga permérím, ktiri je na péfik hisho stavil.
 Náljiv ljie, povóden pervershtí, vetróvi
 vlézhejo, in vpró se v' hisho — in sospe
 se, she je hrum!" Jesusov navuk tedaj der-
 shati, to so edíne skalnate tla, ne premak-
 nejo se, na-nje moremo svojo svetost sida-
 ti, in na-nje svoje svelízhanje.

Vsi so se timu govorjénju zhudili. Ni-
 kolj niso svojih písmenjov kaj taziga flishtali.
 Shé bol pa so ostermeli, s' kakorshino
 zhaštjo in svéštjo jim je te navuke pravil.
 Nè le zhudeshi, ki so jih vidili, tudi besede
 so Jesusovo nadzhlovéshko mozh, in
 njegovo boshjo modrost prizhale. Mogózh-
 ne besede: „Sapovém vam — pore-
 zhem vam na sodni dan!" so slasti
 povédale, s' koliko oblastjo de ga Bog poshle;
 sako no daj ali postávar in sodník
 ljudi bo, nè le vuzheník. Zhašt in ti-
 hòta je med ljudmi vstala, sveta grosa vse
 je opadla.

Oh, ljubi moji! naj ti pregínjeni ljudjé tu-
 di vashe serza nekoliko gínejo! Oh, tudi
 ví sazhutíte kaj svetiga veselja nad takimi
 boshjimi navuki! In zhutili ga bote, le do-
 bróšt ljubíte, in le prímite se je.

44. Jezus in stotnik is Kafarnavma.

Od svoje perve hóje po Galiléji se Jezus spet h' Kafarnavmu perblisha. V' svoj drugi dóm tako rekózh si je bil to mesto sbral, vémo. V' Kafarnavmu je bil rimsek stótnik na stanu. Njegov hlapez, le tako rad ga je imel, je bil v' smert bolán. Komej své stótnik, de je spet Jezus v' temu kraju, kmalo je mestnih oblastníkov do Jesusa poslal, profiti jim ga rezhe, de bi mu hlapza osdravil. Pridejo, molédvajo ga: „Vrédi je, so djali, skashi mu to dobroto. Rad ima ljudi náhe, in is svojiga nam je shodnízo posidal.” Jezus gré per ti prizhi s' njimi.

Stotnik, ko je to slishal, poshle prijatlov do Jesusa, sporozbí mu; „Gospod! ne trudi se! Jes te nisim v' svojo hísho vréden. In pa prav sa to nisim hotel sam do tebe. Rézi le, in moj hlapez bo sdrav.” Jezus se ne da ovréti.

Kadar Jezus she bliso do híshe pride, gre sam stotnik, pred-nj je stópil, in mu rezhe: „Gospod! jes nisim vreden, de gresih pod mojo strého; rézi le besedo, in sdrav bo moj hlapez. Zlo jes namrezh, desiravno stótnik le in drugim v' povelju, imam vojákov pod sabo. Zhe mu rezhem: idi! gré; in unimu: pridi! in pride; in hlapzu: to stori! in stori. (Ravno tako tudi ti lohka zeli bolésenski derhali sapovdujesh, in vbogajo te).”

Drugi del.

L

Jesuf to slíshavšhi se savsame, obernil se, in ljudém je rekel, ki so ga olipali: „Gotovo! take vere v' Israelu nimim našhel. Povém vam pa tudi: Príšblo veliko jih bo od sòra in mraka (is ájdovskih deshél) in s' Abrahamam, Isakam in Jakopam bodo v' nebeskímu kraljéstvu. Kraljéshki otrozi pa bodo is kraljestva v' sadno tamnízo poríneni. Tulénje in s' sobmí shkripánje v' nji bo.”

Stótniku je Jesuf rekel: „Idi, sgodí naj se ti po véri! — Tísto uro, kaj, práv tísti míglej je hlapez osdravil. Prijatli, ki jih je bil stótnik do Jesusa poslál, so obljubim pomíshlovali she, zhe je h' temu takó. Shé jih je v' hísho gnalo! — popolnoma sdra-viga so našhli.

Ljubi moji ví! moshá, ki je bil nejevérz po njih míšli, da vérnim Israelzam Jesuf v' vé-re isgled tukaj. Veliko Israelzov, obljubim, je nad tem ostermelo — in tudi vam more-bíti se ta nekoljko zhudna sdí. Ali poglejte: le sal in dober je bil ta stótnik, zhe si ravno ajdovskega rodú. V' koljki zhašti, víte, mu je bil Bog! Le nekoljko she le je svéto Israelsko véro posnal, in she takó ga njé lepòta gjíne, de je, vuzhit jo, Israelzam s' velíkimi dnarji is svojiga sholo postavil. Jesufove déla so ga vsíga presnéle, boshji oblaštík je, si je míslil, vse svoje savu-panje je v' njegovo vsígamogózhnost, dobroto in povsótност stavil, v' velíki zhašti mu je Bog bil. Káke shíve ljube sni do ljudí je bil! V' s' mezham dobléni desheli bi bil bogátel lohka od deshele rojákov, pa

on, lepa duša, se je sbe le lastniga dnarja sa-nje rasdajal. Sa lastniga finú bi ne bil mogel vezh storiti, toljko je, on bogati imenitni Rimlan, storil sa hlapza, ki mu ni sa nobeno rábo vezh. Desiravno se jim je bil Bog bol v' zhisto rasodel, so Israelzi vonder vézhi dél prav nasproti delali.

Is tega vidimo, de je kaj vézhiga prava véra in kaj lepšhiga, in nè kakor se sploh méni. Kar je Bog rasodél, vse vérvati, je sizer perva in nar potrebnishi rézh, pa sbe nè došti. Kdor ref prav vérije, je ves boshjih misel, ves je v' Bógu in v' boshjih rezhéh, polno ga je zhasť, polno savupanja, polno pokorshine do njega. Kdor prav vérije, je v' dolshnostíih svojiga stanú svest, ga je polno ljubeshi in všmilenja do vših ljudi, do ptujih in do podlóshnih, do vsaziga vsaziga, révesh naj bo sbe taki. Boshjiga nekaj ga všiga prejéma in oshivla, kar je dobriga, vse se ga prime. Serza taki duh je jédriže prave vére. Kdor le beséde vé, in jih s'jesíkam le terdi, pa ne premishluje jih, ne vsame si jih k' serzu, ne ravná se po njih, ljushíno ima, drujiga nè. Kaj pomaga bres jédriža ljupína in ljushína?

45. Jesuf in mertvúd.

Jesuf je bil tedaj spet v' Kafarnavmu. Beršh ko se je svédlo, de je domá, sníde se kmalo ljudi. Vsa hifha se jih táre. She

svunaj pred vrátmi ni bilo prostóra. Prevóske so bile vulza, niso mogli va-nje.

Jesuf je snotraj vuzhil. S' boshjo moshjó je bolníke sdravil, ki so jih nosili in vodíli. Tudi velíko Fariséjov in písmejov je bilo sraven. Is vsih Galilejskih in Judejskih tergov, zlo is Jerusalema, se jih ga je salésovati nabralo, kaj nad njim ofledíli bi bili radi, ob veljávo ga per ljudstvu perprávit. Sedéli so, in píšano ga gledajo. Jesuf se ne sméni, svojo pot je vuzhil in sdravil.

Perblishajo shtirji moshjé se híshi sdaj, ki je bil Jesuf v' nji. Mertvuda na posteli, to je, raziga, ki mu je vudov odme-lo ali od boshjiga shlaka vdárjeniga perne-sejo, révesh je bil, drugázh ga ni bilo mogozhe prenéstí. Skufháli so predréti fkosí ljudi, in pernéstí ga do Jesufa. Pa ne da se, prevélik je bil stíš.

Posebna jim pride na misel. Híshe na Judejskimu so bile drugázh kakor náshe. Ravna je bila streha, v' híshah po tléh je per náš takó, po-nji se je lohka hodilo. Ob kraju je bil obsídik do perš zhloveku, de ni kdo omáhníli. Kjer se je hísha s' sosédovo stíkala, je bil sídik nikoljko nishji, de so sosédje na stréhi vkùp mogli. Híshe so bile v' shtiri vogle rade, in v' sredi je bil s' obrésanim kámenam pomóstan dvòr. Nad dvòram se je sùkno raspenálo, de je senzo delalo, zhe so ljudjé v' dvoru bili; in is strehe so grédi ali shtenge na ravnost pred vélke vrata shle. Moshjé torej se

s' bolníkam per sosédovi hišhi na streho spravijo, in so obsídik nad dvorišham prederli, sükno odgernili, in na dvorišhe po vervah na ravnost pred Jesusa spusté bolníka na tla.

Jesuf ni saménil te sílnosti né bolníku, né moshém. Shé le gijnilo to savupanje ga je. Ali Farisejam in písmejam se ni zlo nizh vsháljilo. Is vñleherne bolésni so boshjo shibo delali. Niso mu serza bolníku vidili, torej tudi vediti né mogli, ali si je sam, ali kokólj, bolésen nakòpal, in gotoviga gresnika le vender ga delajo. Pisano ga gledajo, s' ozhmí bi ga prebòdli.

Predersna je bila sizer sodba Fariséjov, pa létu se je vjéla. Bolník si je bil ref s' rasvujsdanjam to révo nagnal. Dvakrat toljko sdaj so ga njegovi grehi téshali. Vef oframoshlén, vef spokorjén je bil, od bolezhíne nad grehmi je skorej shivòtino, desiravno toljko bolezhíno, posabil. Jesuf pa, ki mu je v' serze vidil, ki je njegovo véro in de se kśá, posnal, mu prijasno rezhe: „Potoláshen bodi, moj sin! tvoji grehi so ti odpushèni.”

Nekteri písmeji in Fariseji pa so mislili, in samí per sebi djali: „Kdo je ta, de Boga prekljínja? Le Bog, kdo drugi samore gréhe odpushati?” Jesuf, njih misli vidi-jòzh, jim rezhe: „Sakaj hudo v' serzu mislite? Kaj je lóshej? — rézhi temu mertvudu: Tvoji grehi so ti odpushèni? ali rézhi mu: Vstáni, idi?”

Písmeji in Fariseji niso mogli tajíti: mo-

zhí boshje je k' obójimu potreba. Samí so djali, de je od greha ta bolesen, in torej shiba, in ref je bilo. Komur je torej Bog sadólshik prevsdigniti oblast dai, saj dal tudi oblast greh odpufhati mu je. Zhe je sadólshik odvset, to je tudi greh more préd odpufhén biti. V' ozhi je to shínilo. Tega niso mogli Jesusu ti ljudje odrézhi, pa tudi prav dati mu nozhejo, obmolzháli so.

Sadnizh je Jesuf besedo poprijél: „De pa svéste, je djál, de ima grehe odpufhati oblast sin zhloveka na semlji — obernal v' mertvúda se je sdaj — rezhem ti: Vstani, postelo sadèni, in domú idi!“ Per ti pri-zhi je vstal, sadel postelo, in domú je shel — in Bogá hvalil gredé.

Ves polk je ostermel. Gròsa jih je o-padla. „Shè nigdar taziga, so djali. Svo-je dní she nismo kaj taziga vidili!“ Slasti pa so Boga hvalíli, de je toljko mozh ljudém dal grehe odpufhati in greha sadólsh-ke sbrísovati.

Ljubi moji! greshnika shiv isgled imamo nad tem mertvúdnim zhlove-kam, greh ga je bil spravi! v' to nadlogo. Kakor skala na serzu mu greh leshí. Po gá dovo vést storjènih grehov ga píka. Takó lé vést vshlehnimu gresniku krivizo ozhi-ta, pogubluje ga, nizh na svétu ne sadufhí tega glasú. Strašno je greh bolníka shgal, strašno so ga tarli nastopki is greha. Bo-lezhíne, ki so vude lomíle, so bile le she kaj maliga. Ves pokvèzhen je leshal, no-beniga dobriga dela ni mogel. Nobene ro-

ke ne more ganíci, nobene stopínje storíti. Takó le, noben grešnik ne more vsih nastópkov poravnáti, ki jih njegovi grehi imajo zhašne in vézhne. Še táko kšánje, ker váve sólse ne naméstijo samujèniga zhaša, nè sgublène mozhi, in s' hudimi isglédi napravlene shkóde. Ker ni noben zhlovek bres greha, se v' temu mertvuđu tudi samí sebe, in ves zhlovešhki rod vidi-mo. Naš vsih nar huji bolésen je greh.

Jesuf se is te povésti odrešheníka od greha pokashe, in de mu je Bog grehe odpushati, in greha sadólshke oblašt dal popraviti. Jesuf, on take mile ljubescni, take ljubescníve besede do gréšhnika, bol kakor hladílo v' rano je dufhi njegovi djala, on Jesuf ima tudi nam rézhi oblašt: Bodi potoláshen moji fin, moja hzhí! Tvoji grehi so ti odpushtèni. On Jesuf, ki je s' stvarnikovo vsigamogózbnostjo tega révesha smámleno teló prestváril, in vstáni, idi! mu le rekel — on tudi naših grehov sadólshke lohka pobríšhe. V' djanju je sdaj pokasal, kar je bil angel s' besédo od Jesusa she pred njegovim rojstvam osnanil.

In pa kaj ljubshiga in vesélsihiga je misliti mogózhe? Kdo bo she per grehu frézhhe jískal, ki je le nesfrézha v' njemu dufhe in teléfa? Kdo se ne bo, kakor se je mertvúdni zhlovek, s' spokorjénim in savúpnim serzam k' Jesusu obernil? Kdo bo frézhho, kakor so jo Fariseji, oshabno in terdovratno od sebe poríval? Kdo ne bo s' všimi dobrimi ljudmi vred Boga hvalil,

de nam je toljziga odrešheníka nad Jesufam dal? —

46. Jajrova hzhí, in bolníza.

Jesuf je bil per Matevshu per jédi, ki ga je bil ravno med svoje vuzhénze pervsél, kar poglavník nékshine s- hodníze v' hifho stópi. Imé Jajr mu je bilo. Hzhér je imel, she le dvanajst lét je bila stara, na smertni posteli je bila. Komej Jesufa vgléda, berfh je préd-nj telébil, milo ga prófi: „Moja hzhí vmíra! joj, k' meni pojdi na dóm, de roke na njo dénesfh, shivéla bo!“ Jesuf vstane, in je s' njim shel. Vuzhénzi in veliko ljudí gré sa njim. Vse rjilo se je okolj njega.

Med ljudstvam je bila shena, boléha she dvanajst lét. Mnogim vrázham ali sdraví-zam je bila she v' rokah, veliko she je pre-stala. Vliga premoshénja se je bila she rasdala, pa vse nizh ne pomága. She le huji in huji ji je bilo. Slífhala je, Jesuf je v' temu kraju, de bi ji pomagal, jo shelja obide. Pa bojí se, in, kakor préd lepó po shénfko, fram jo je bolésni povedati pred tolj-kaj ljudmí. Vse savupanje je imela do Jesufa, misli si: „Robú le njegoviga oblazhíla se bom dotakníla, osdravila bom!“ Torej sa Jesufam tekla, skosi ljudí preríla, Jesufu sa herbet je prífhla, in na tihama s' perstam se njegoviga oblazhíla pertakne — per ti prizhi je bila sdrava.

Po njéni misli je to bilo skrivaj, in she stráni se ravná. Pa kakó Jesusu kaj skritiga ostati? Njé misli je védel, on njé pomozník. Oberne se, in rekel je ljudém: „Kdo se me je dotáknil?“ Nihzher se ne oglaší. Nobeden ni vidil. Peter in drugi vuzhénzi so djali: „Vuzheník! vidíš, od vsih straní ljudjé v'té tishé! in she vprashafh, kdo se me je pertáknil?“ Pa Jesus le terdi: „Nekdo se me je dotáknil? sakaj vém, možhí je shlo is mene.“ To rekel, in po sheni dotaknívshi se ga je gledal, dobro jo vé. Shena viditi, de se nizh ne da skriti, je perstopila, préd - nj se ver-she. Vsa trepetá. Pa Jesufova prijasnost ji spet serze sravná, ves strah jo mine. Vse na ravnost je povédala. Vprizho polka jim právi, is kake misli se je oblazhílniga róba dotakníla, in kako na méstu je osdravila.

Take dobre dushe, ki je bilo toljko lepe pripróstosti in nedólshnosti v'nji, Jesus ni hotel bres prijasniga ozhéfa, bres veséle besede odpraviti. Vsmileno jo pogleda, rezhe ji: „Veséla, moja hzhí! pomagala ti je tvoja véra. Pojdi v' miru, od sih mál nizh vezh naj ne bo tvoje nadlóge.“ De prijéta dobrota nè tako, ji je to milo okó, to ji te Jesufove besede dobro djale. Sdaj je she le prav una vesela in otoláshena shla.

Jesus je she govoril, kar se s- hodnízhniga poglavníka slushabnikov skosi ljudí perphá, rezhejo mu: „Vmerla je vasha

hzhí! torej vezh ne nadléshvajte vuzheníka." Te besede in pa stréla (kerbnimu ozhetu! Vse pobít ostermí. Pa Jeshuf mu je rekel: „Ne vstrafhi se! vérovaj, in réfhena bo."

Jeshuf gre na poglavníkov dóm. Pa samimu Petru, Jakopu in Janesu, in otrokovimu ozhetu, nikomur drugimu ni pustil seboj v' hifho. Vse polno je nepokója in smeshnjáve. Ljudí zela derhal se je natéplo. Vse krizhí, vse jóka po deklétu. Po fhègi tistih zhasov se je she mertváshka pifkala, in shalvávke so péle. Jeshuf je pokoj ljubil, hrup in rasbóta je zhertil. Rekel torej jim je, ko vídi toljko jóka in véka, in pifhale buzháti: „Kaj ta rasbóta? nehajte, rasidite se. Dekle ni vmerlo, le spí." Ljudje se mu sméjajo: vse predobro so védli, de je mertva. Jeshuf se jim sdaj spraviti ojtro sapové. Saróblenzi, neobzhútni ljudje so bili, de se besédi modriga in toljziga vuzheníka smejaajo, ki je vuméli niso, in pa de se jim v' hifhi, ki je merlizh v' nji, she sméjati poljubi. Ko so bili stráni vfi, gré Jeshuf v' merlíshnizo, ki je merlizh v' nji. Dekléto vigá ozheta in mater, ki fta bila bóljsi duhá, in une tri vuzhénze le je va-njo seboj vsel.

Ljubi moji! vidili, jelite, fte she kazi-ga otroka vmreti; lepshi ko rosha malo préd so mu she liza zvedle! Spómnite se she, se vé, kaki bléd je bil potlej, kaki terd in bres glasú je po dolgama leshal, grósa vafga je bilo. Lokha fi torej mislite, kako bi vam bilo tudi v' ti merlíshnizi vtegni-

lo biti, lohka se va - njo mislite, in Jesufa v' nji.

Jesuf je k' merlízhiku stópil. Sraven stójtá ozhe, od shaloſti je molzhal, in mati s' vdertim blédim obrasam, in s' rudézhimi sólsami v' ozhéh. Sdaj strah, sdaj vupanje ju prehaja. Tudi vuzhénzi se strahama pogledujejo, kaj bo. Kmalo imajo v' Jesufu ozhí, kmalo v' merlízhu. Jesuf je sdaj merlízhika sa roko prijél, in kakor bi jo is spanja hotel predrámiti, pohlevno in prijasno ji rezhe: „Dekle! rezhem ti, vſtáni!” in per ti prizhi je dekle na nogah, hodi-la je.”

Strah, ki je vse opádel, kadar je mervto dekle ogíbaló, vſtajalo, in ſ - hodilo, in ſtaríſhov veſelje, mertviga otroka oshivéti viditi, ſe ne dá povédati. Shé ſo ji samákneni v' biſtre ozhí glédkali, ki ſo lihkar vgáſnene meſhále; shé je bilo veſelje beſedo: ozhe! mati! ſpet is vuſt ſliſhati, od ktirih ſo menili, de ſo bile vekomaj vmók-nile! Mati le, katéra je ſhe kadaj s' teshkim, britkim ſerzam sraven ſmertne poſtele preljubiga détetá ſtála; ki je per ſerzhika vſakimu pojémleju neisrezhéno britkoſt sazhutíla, in vmirajozhiga téshki ſadni sdíh-lej preſtrégla; le taka mati obzhuti nekoljko tih ſtaríſhov veſelja, kadar ſi jih miſli.

Lohka ſi miſlite, kako vſi ſo nad mozh-jó, de mertve zlo obuduje, oſtermeli, s' kakſhnim glaſam ſo Jeſufovo hvalo ſagna-li, berſh, ko je od ſtraha, zhuda in veſelja beſeda is njih mogla. Pa Jeſuf jim kmalo

misli v' kaj drugiga saverne. Od zhaſti do Jesufa, od veselja do otroka ſo bili posabili ſtarifhi: Lazhna bo dekle, takó dolgo nizh jéſti, ki je bila sdaj popolnoma sdrava! Kakor bi ſe ne bilo tedaj nizh taziga ſgodilo, jim rezhe, ſaj jéſti kaj de naj dajo otroku. Tudi ſhe terdó jim prepové nè tega drugód praviti. Pa kmalo ſe je rasglaſilo po dolgi-mu in ſhirokimu.

Ljubi moji! kako lepó boshja velikóſt in zhloveſhka miloſt v' Jesu-fu sdrúshene ſe vidite is te ſgodbe!

Le povelízhoval in molil bi ga, koljkorſhniga ſe tù Jefuf kar Bog v' ſvoji boshji velikóſti pokashe! Zhíſta vſigamogózh-noſt ga je. Le viditi merlízha, planeſhe groſa v'zhloveka. Jefuf je dekléta ſa roko prijel — in nate! ſhiva je. Zhíſta ljubesen ga je. De pobíte ſtarifhe is brit-kóſti poravná, jo ſtorí, de ſe vézhiga kaj ſhe miſliti ne dá. Pa sraven ſe ſhe tako kaj maliga ne ſpregléda, kar hudó zhloveku dé: veſ ſkerben je otroku jéſti rekel dati. Zhíſta ſvetóſt ga je. Obrazhal ſvojo mozh je, de je véro v' ſé obudoval, de ljudí s' ſavupanjem v' ſé in v' ſvojo ljubesen navdája, k' ſvetóſti jih nagíba. Nebefhki-ga duhá je v'njé dajal, ne ſkaſuje jim le zhaſnih dobrót. Tako lepó ko s' premalo-vérzmi ravná, tako ojſter je gerdím ſaſram-vávzam, ki ſo njegovo beſedo ſanizhvali: póka jih. Kdo ga ne bo molil, kdo ne bo va-nj ſavupal, kdo ga ne ſluſhal!

Le premišloval in posnémal bi ga, kakoršhniga lepiga in krotkiga se tu Jesus kar zhlovek pokashe! Zhista ljubesen ga je, ki ji nizh ni pretéshkiga. Prosil oparjeni ozhe ga je, in ko bi trenil, je bil Jesus is sa-mise. Vstal, shel in pomógel, je bil ves njegov odgovor. Tudi naš, drugim dobro storiti, naj nobeno she táko veselje ne sadershí. Práv vsaki révesh veselej nam pridi. Dobro storiti naš bol veselji, kakor she taka gostovina. Samozhista poníshnost ga je. Kako zlo nizh si ne storí is she toljziga zhudesha? Dekle le spí, je djál, in saklízhe jo: vstáni! kakor bi ref le spala; in prepovedal je she kaj tega govoriti, in kmalo sam sazhne kaj drujiga! Kako malo ga je sasmehvávzov mar! Kmalo lohka, ktiri so ga sasmehovali, bi jih bil oframòtil, vèlik bi se jim bil lohka pokásal. Pa, perkril raji je svoje velizhastvo, in na tihama je raji ta toljki zhudesh storil. Tudi mí, ljubi moji! zhe imamo kaj raslózhekóv memo drujih nad sabo, jih nihkar ne raskasujmo; hvale vredne dela delajmo, pa zhloveshke hvale ne jishímo; dobro na tihama storímo, in ne marajmo sa bedakov oponáshnjo in sasméh.

Pa she drugo prevesélo resnizo nam v'pervizh Jesus tukaj pokashe; mila, prijasna, kakor jutrajne daníze pervi sharki, se nam sasvétí! „Dekle spí!“ je djál. Ta Jesusova beseda nam ta ves Jesufov zhudesh odvíha. Nad lepim nedolshnim mer-

lízham, ki je v'pervimn zvétju odvénil, naf s' zhudesham podvuzhí: Smert in pa pohlévno spanje! in on je obudováviz, is spanja naf bo obudil.

Pazh ljubesniva podóba: Smert in pa spanje! Noben vtrúdenz se ne bojí spanja, shè le veseljí se ga. Sashèlel ga je, sladko saspí. Ravno tako sladka je pravizhnimu smert. Mertvimu podoben je spijózhi. Ne vidi, ne slíshi, ne vé nè sa-se, nè sa svet, ki je okolj njega — in vender le sa to pre-jénja tako rekózh shiveti, de spet oshiví. Ravno tako tudi terjí spanje — smert — le v'bolíshi shivlenje pelá. Shé vesel je zhlovek, ki se is terdiga spanja predrámi! Vef prerójen je zhlovek. Taki, in she neshkonzhno veselíshi bomo enkrat od Jesusa prebujèni od smerti vstali. Oh, kdor v'Jesusa vérije, sa-nj nima smert nizh strashniga, nizh nè trepéta. Shè takshine grenkòte, shè takshini strahóvi nimajo nizh strashniga sa-nj, sladki in prijetni so mu!

Tudi ví, ljubi moji! zhe ste bili she kadaj do hudiga bolni, ste se morebíti she pred smertjo tréfili! Morebíti ljubzhika brata ali sestro ste she kadaj vidili vmréti — solsé, jelite, so vam in vashim starísham tèkle! Ali po síh mál ne trepetájte pred prihodno smertjo! Ne tarnajte zlo toljko ob smerti drasih svojih prijatlov! Bres trepéta, bres strahú s' veselim vúpanjam sméste merlízha, blédiga, ki ni vezh glasúis njega, premíshlováti, in gledati. Sakaj kakor tega otroka,

bo vse ljudi Jusu enkrat obudil. Vse stariše, ki per svojih otrok pogrebu sósé tózhijo, kakor tega vjókaniga ozheta, kakor to vjókano mater, bo Jusu enkrat rasveseljil.

DRUGO LÉTO.

Jesufa med svétam.

47. Jusu, in osem in trideset létni bolník.

Ljubi moji! létu smo do drugiga velíkonóžniga prasnika po Jusuovimu kerstu. Kakor préd ob timu zhasu ljudi bres shtevila se snide v' Jerusalem. Godilo se je, kakor she dan danashni po velíkíh méstih, ki se ljudi veliko va-nje nashóka. Zhas, kar niso v' tempelnu bili, je per veselju minjil. Né is pobóshnosti ali andohti, ampak veliko jih je sgol k'veselju prishlo. Vse mesto je bilo v' shúmu in v' dobri vólji.

Tudi Jusu je bil h' prasniku prishel. Pa lepshi veselje si je vedel dati. Kakor préd dobrótnika, per révi in nadlogi ga najdemo. Le ena njegovih, ki jih je tukaj storil, nam je sapisana. S' veseljam previ-

dimo is njé: tudi taki révesh, ki je bil o sploh veselju od vřiga sveta v' svoji bolezhíni posáblen, je nad njim ediniga prijatla in tásheta skufil.

Per nézih vratih Jerusalemskiga mesta so bile toplíze; v' jeséro ali bajer, in berřh ko nè, v' Silúnškiga, se je voda naberála. Ob svojih zhařih je v' jeséru voda kipéla; angliz namrezh je va-nj hodil, in je vodó motóhal. Kdor je v' smotóhano prezej řhínil, řhe táko bolésen iméj, je osdravil. Jeséro je bilo s' velíkím pošlópjam obdáno. Pét viřokih vélbanih móřtovshov je pošlopje imelo, in Betesda, ali po krajńřko, Milořřija se mu je reklo, bodi řhe sa to, ker je Bog ljudém tolřko milořři v' njimu řkasováł, ali pa všmilení ljudjé morebiti řo ga bili poštavili. Velíko řlépih, hrómih, jétzhnih in tazih bolńikov je leřhalo v' timu pošlópju, in, kdaj ře bo voda jeríla, řo zhakali.

Nekdo je bil med njimi, ki je řhe ořem in trideset lét boln bil. Jesuř ga vidi. Védel je, odkléj de je bolán, prijasno mu rezhe: „Sdrav bi bil rad, řeli?“ Bolńík mu je odgovóril: „Gospod! nimam ga zhloveka, de bi me v' jeséro djal, kadar ře voda jerí. Préden pa řam va-njo pridem, me řhe vselej kdo drugi prehití.“ Jesuř mu je rekel: „Vřřani, pošřelo vsámi in idi!“ Ko bi trenil, ře sdraviga mosh zhuti. Vřřal, pošřelo priřel in řhel je vesel, in je hvalo dajal. Velíko ljudí ře je řřékati sazřelo, pa Jesuř ře je tako naglo vmáknil, de ga osdrávlenz řhe po iménu vprařbati ne vtégne.

Ljubi moji! sveta grôsa in svet strah
naš more preletéti, zhe premišljujemo, ka-
ko je na Jesufovo besedo novo shivljenje
v' rasláhneno truplo ofem in trideset létiga
bolníka vdáriló, kako je na enkrat vef sdrav,
in kakor s' boshjo vfigamogózhnostjo pre-
stvárijen! Do dóbriga svoj boshji rod sprizhati
pázh se pravi temu.

Shivo savupanje v' Jesufa, perferzhe-
ne sheljé, njegovo ljubésen posné-
mati, morejo is nashiga ferza perpuhtéti,
kadar ga vidimo, de takó lé sam réveshe
jifhe, de bres vfe próshnje zhloveku, ki ga
fhe posnal bi, sdravje ponúdi, in pa fhe
gresnik je bil. Taki terdí kakor do tega
bolníka vfe ljudjé naj bodo do naš, lé ve-
seli smo lohka, faj jeden je, on se vfiš
vfmílva. Pa tudi, préden smo prósheni, she
ljudém radi pomagájmo, po njegovo tudi do
tazih, ktiri so samí v' neshézhno sagásili, bo-
dimo vfmileni in dobrótni. Bog ne daj! ni-
kolj noben neshézhni naj v' nebo zhes naš
sdihlejov ne spufha, kakor jih je ta lé bol-
ník zhes terde ljudí.

Komu se nad Jesufovo toljko ponísh-
nostjo ne vshálji per toljki mòzhi! Na ti-
hama dobro delati mu je nar ljubfhi. Njego-
ve dobrote in pa ròsa, po nòzhi pade na
tihama, in vřaka sél se oshiví. Kaj ko bi
našhe dobre dela take bile!

Tisti dan je bilo v' sebóto, ko je bil
Jesuf bolníka osdravil. Viditi tedaj mosha
vfiga zherstviga in sdraviga póstelo pernè-
fhi, je vse nad njim sarohnélo: „Sebóta je
Drugi del. M

dànfi ! dânfi nè poštele nõfiti !” Ob kratkimu, pa terdó se je odgovoril: „Postelo vsami, in idi, tisti, ki me je osdravil, mi je djál !” In pa ref de: Kdor osem in trideset lét niga bolníka s' besédo osdravi, bo saj tudi kaj taziga oblast imel perpuštiti. Vsi hrepenézhi ga vprashajo: „Kdo pa je tisti, ki ti je to rekel: Postelo vsami in idi ?” Mosh ga ni védel imenováti, pre-naglo je bil Jesuf spred njega sgínil. Kmalo potlej se je Jesuf v' tempelnu s' njim sofhél, rezhe mu: „Glej! sdrav ti. Ne delaj vezh greha, de se ti kaj hujshiga ne sgodí !”

Vite torej ! ta bolník, in pazh she vezh drugih, ki so se v' ti bolníshnizi valjáli, si je bil s' grehimi v' mladosti toljkaj terplénja nakòpal. Poséбно vélik navuk mladim ljudém ! Osem in trideset lét réve in nadlóge je bilo plazhílo sa nektire ure ostudniga gerdiga veselja. Mlade ljudi, ki se jih nedólshnostina lepota in ljubeshnívošt ne prijéma, naj saj taki isglédi lé oplashé. De bi jih kòga prijasna roka pazh tudi kam v' táko bolníshnizo pelala ! s' lastnimi ozhmí bodo vidili, kako ljudi pregréha rasdela, saj is pregrehe nagnusnih naslédkov bodo pregrehe gerdòbo in ostúdnost sposnávali !

Mosh Jesusa sposnavshi je kar shel, Judam pové: „Jesuf, ktiri me je osdravil, se mu pravi.” Se vé, is dobrih mísel je to storil. Misli je: Boga sa ta všmíleni zhudesh, ki ga je per njih storil, vsi hvalili, in veselji si bodo, de zhloveka toljko zhasa bolniga sdraviga sdaj vidijo.

Ali nesdušniga serza, brez ljubesni do-
blishniga so bili. Svunajne shège so le ter-
dili, kterih duhá niso bitve posnali. Vsi
hudí in mashvávni so Jesusa preganjali, po
shivlenju zlo mu streshejo, de je v' sebóto
bolníka osdravil. Jesuf, dobro vse to je
vedel, jim rezhe te le nè — male besede:
„Moj ozhe (ljudém h' pridu neprenéhama)
dosdaj déla, in ravno tako jes.“

Tudi te Jesufove besede imajo veliko
vuka sa nas! Bog ravná neprenéhama sz
ljudí. V' nedéljo in v' délovnik vse eno si-
jajo sonze, ljuna in svesde, vse eno gre-
desh, vse ene rosa pada, vse eno tekó stu-
denzi, vse eno rase, zvetè in sorí. Nepre-
néhama sjutraj sgodaj in pòsno svezher je
Jesuf, on ozhetova podoba na svetu, dobro
délat. Neprenéhama tudi mí dobro déljamo.
In ker ljudjé oddíhlejov potrebujemo, morejo
tudi oddíhleji taki biti, de nas bodo is no-
viga na dobro prevedríli. Slasti taki, ktiri
v' délovnik nimajo zhasa, namesti de v' ne-
déljo sa napzhinim veseljam hodijo, bolníke
in szer ljudí v' teshávah naj raji obishejo,
kaj dobriga njim naj raji storé. Vdove in
firóte (in druge terpze) v' nadlogah obisko-
váti, in od svetá in njegovih spák se zhi-
stiga ohraniti — to je zhistá, neomádesh-
vana boshja flushba per ozhetu v' nebesih.

48. Mnogi manjšhi podvúzhni sgodóvi.

Vfako sgódbizo je védel Jesuf s' kakim lepim perštavkam na navuk oberniti. K' sgodbi, ki smo ravno od njé, jih hozhemo she kakih dvoje pertísniti.

Jesuf je is Jerusalema špet na Galilejško hòdil. Po poti enkrat pride med stern. V' se bóto je bilo. Njegovi vuzhénzi so bili lazhni. Klasja odtergavšhi ga v' rókah smá-nejo, in so sernje sobáli. Nekoljko Fari-sejov jih vidi. V' se bóto je bil Bog vse téshko délo prepovédal, postavim mlázhvo. Pa Fariseji so hotli modrejshhi in svetéji biti, in she klas v' roki sméti so djali de je greh. Torej rekli so vuzhenzam: „ Sakaj se tega predersnujete? ni prav v' se bóto!“ Ali Jesuf poverh drujiga jim je te lepe lè in prave besede rekel: „ Naj bi ví védli, kaj ima v' sebi: Milóšt hozhem jes, nè pa daróv, ne pogubováli bi nedolshnih!“ — „ Sebóta je savolo ljudí, nè ljudjé savolo se bóte.“

Ljudjé ne shivimò, de bi jédli, ampak ljudjé jémo, de shivimò, ravno tako ljudjé ne shivimò, de bi shége shpógali, ampak shége ljudjé shpogamo, de bi prav in lepo shiveli. Nedélja, postavim, je kaj lepiga in miliga ljudém k' pri-du od Boga. Od shestih dní terdiga dela si zhlovek oddihne, in zhasa sa boshje dobí-va. Kdor méní, s' posédánjam po Fari-sejško se Bog ta dan zhasí, s' nizhemur

nè bøl, zhaſt ſkaſuje Bogú, ktiro Bog ſtúdi.

Jesuf je enkrat per nékſhnimu Fariseju obédoval. Farisej ſi je po ſtari ſhegi pred jedjó roke vmil, kaj ſilno ſvetiga ſo to miſlili de je. Jesuf ni vidil potrebe, in ſe ni. Farisej je debélo gledal, miſlil je: „Sakaj neki ſe ne vmije pred jedjó?“ Jesuf je njegove miſli vidil, rezhe mu: „Ví Fariseji ſvunjávo peharzov in ſkléd omívate. Pa vaſhe ſnotrajſhino je polno rópa in hudóbe. Šamle! ni ſtvarnik ſvunajniga tudi ſnotrajniga ſtvarnik? (in zhe is zhaſtí do njega ſvunjáve toľkaj ozhiſhujete, koljko ſhe lé zhiſtoſt ſnotrajniga bi vaſ mogla ſkerbeti)? Tiſtiga, kar je v' ſklédah, vbógim dajte raji kaj — in glejte: vſe potlej vam bo zhiſto (s' tem bøl, kakor de roke vmívate, bote obéde poſvetíli).“

Smiraj ſhe je velíko ljudí, de obras in roke, hiſhe in pohiſhje briſhejo in zhédijo, le ſvoje ſnótraje puſhajo v' némar. Toljke hvale ko je ſnaſhnoſt vrédna, toljke in ſhe vézhi oſtúdnosti je ta hujſhi lé nemárnoſt. Tudi take ljudí Jesuf ſadéva. Bøl hude déla, kakor prah in blato, vmaſhejo roke. Bøl zhiſto ſerze, kakor zhiſt obras, naj naſ ſkerbí.

Pilatush, rimſki oblaſtník, bleſo puntarſkih naklépov ſo jih dolſhili, je nekaj Galilejzov ob glavo bil rekel djati: ravno ſo darítuv Bogú opravľali. Njih krí in darováne ſhiváli krí je sméſhana tekla. Nektiri ſo ſilno hudó od njih miſlili, in veſeli.

fkrivaj so bili njih nesfrézhe, in Jesusu pravijo, kaj se je zgodilo. Jeseuf jim rezhe: „Ménite, ker se jim je taka nakljuzhila, de so bili od drujih Galilejzov huji ti Galilejzi? Povém vam, de nè! ampak zhe se ne poboljšhate, she vsi bote ravno taki konez vseli.”

Ravno ob timu zhasu nekàko se je bila she druga nesfrézha permérila. V' Jerusalemu — nè delezhe od Silunskiga jésera se je bil turn poderel: ofemnajst ljudí je pomoril. Jeseuf torej je she djal: „Ménite, kalj, de so unih ofemnajst ljudí, ki se je Silunski turn na - nie poderel, huji greschniki bili, kakor so vsi drugi Jerusalemezhané? Povém vam, de nè! — Zhe namrezh pokore ne storité, she vsih ravno táki konez vas bo.”

Takó lé, namesti de hude sodbe delamo, vsaka nesfrézha lé k' pobóljšhanju bi nas mogla pergánjati. Lé vsaki naj se vprasha: „Ako bi mene taka nagla smert pobrala, kakshina bi bila na unimu svetu sa-me? Ktiri grehi bi mi pred Bogam sodníkam narbol pergrevali? Na persi poln pokore vsaki potlej se terkaj, in terdno naj skléne tih grehov nè vezh storíti. Tako bo nekatirih nesfrézha vsih drujih frézha, velíka velíka frézha.

49. Jesuf in mosh s' fkljúzhenó roko.

Med hójo na Galilejsko je v' eno drugo sebóto nékam v' f. hodnízo Jesuf prishel, vuzhil je v' nji. Med poslušhavzi je bil mosh, de je imel fkljúzhenó roko.

Písmeji in Fariseji, ki so ravno v' nji bili, so okó imeli na Jesufa, zhe ga bo lé sdravil v' sebóto ali né, de bi ga bili po- tlej zhéfa dolshiti imeli, ki je bilo strahú po njih mislih vrédno. Lé toljkaj vuka shélj- ne se mu delajo, saj kakshino táko besedo bi radi is njega ispeláli, vpráshajo ga: „Se smé kdo v' sebóto osdraviti?“

Jesuf je v' njih misli vidil. Rekel mo- shu s' fkljúzhenó roko je: „Vstáni, in v' fredo stópi!“ Mosh fkoléha, in v' fredo sbóra je stopil. Vśakimu prida zhloveku se je smiliti mogel mosh; desne roke, in to- rej kruha vsakdánjiga mu je djalo. Trenáli niso glédavzi, kako se bo ishlò.

Jesuf se je k' písmejam in Farisejam obernal, rezhe jim: „Naj vas tudi jes kaj poprašam: Je dobro ali hudo v' sebóto de- lati perpuśheno, ljudém shivljenje otévati ali samárovati jim ga?“ Molzhali vsi so. Tajíti namrezh se ni dalo: Zhloveku shivljenje otéti je kaj dobriga, zhloveka v' njegovi révi sa- mariti kaj hudiga.

Jesuf je na dálej rekel: „Zhe vas ko- mu ovza, ki jo imá, v' sebóto v' jamo pade,

je ne bo sgrabil in islékel? Pa koliko bolj-
shi od ovze je zhlovek?" De bi samí tako
storili, in de je zhlovek bólji kakor ovza, tu-
di tega ne morejo odrézhi. Spet so molzhali.

„Perpušheno tedaj je v' se bóto dobro
storíti, ali kalj she in kokólj?" je djal Je-
sus, in od kraja jih po odgovoru pogleduje;
krégalo in míljvalo jih je okó. Pa vsi mutašti
so obsedéli. Sakaj tako v' shívo ko so zhuči-
li, de ima prav, vonder spošnáti tega jim
ni njih ofhábnost perpuštila.

Shalošten nad terdovrátnostjo njih ser-
za se je v' mosha Jesuf obernil, she smiram
s' fkljúzheno roko je ondi stal, ni se mu ga-
njíla. Rezhe mu: „Spròstri roko!" Ko
bi trènil, jo sprostrè, in kakor una na en-
krat se ogible in je sdrava.

Vite, pa je lé is Jesufa tudi tukaj
boshja modrost, prezhísta ljubezen
in boshja vsi gamogózhnost persjala.

Písmeji in Fariseji, ki so Jesufa oger-
diti meníli, pa samí so bili sdaj na framoti
per ljudéh, se od jése ne savedó. Is f-hod-
níze fhli, in berfh so fklepali, kakó Jesu-
fa ob shivlenje perpraviti, in lé poglej zhlo-
vek, sa to, ker je revéshu dobróto fkasal,
njim pa she hude besede nè rekel! Jesuf
je posnal njih naklépe, odmakne se, in
h'Galilejčkimu morju je s'vuzhénzmi fhel.

Jelite, ljubi ví! gnusi in študi se vam
ta Farisejska? Kako pa, ko bi jim val bilo
she podobnih kaj — ali ko bi se tudi val
ktiri she popolnoma po njih smetávali? —
Nimate nikolj gerdiga veselja, de druge sa-

pasujete, in jih tóshite potlej? Jih nikolj v' nespámeti in nápake ne sapelujete, de se jim sméjajo, de jih potlej oponáf'hajo? Se vam ljudjé v'nefrézhi, boléhovzi, pokrévlenzi smilijo, in se jim ne pázhite f'he le raji? Ne dodénete nedólshni shivali, ali pa niste nikólj do nikogar terdí, de ne gré do shivíne biti tákim? Ne sháljite staríshov in vu-zheníkov nikolj s' termo in mútanjam, ki vaf s' lépo svaré, in vam vafhe nápzhnosti oponáf'hajo? jim ne dershité zlo píke dosti-krat? Vaf nikolj drugih ljubesnívoft, njih sveta krepóft, njih lepi prid, njih perur-nost ne boljí, ki jih vidite per ljudéh vezh veljáti savolo njé? Take napzhnosti v' mla-dófti so korenina strašnih posnéjshnih ger-dób. Joj! potrebíte slaj kmalo fi jih she is ferz! Ravno taki s'zer kakor Fariseji goto-vo bote enkrat, in nobeniga lepiga in vese-liga ozhéfa fi niste od Jesufa vsfésti.

50. Jesuf isvólji, in poshle

Apostelne.

Jesuf pride na Galilejsko, in kmalo se ljudi is vse deshele f'haja, de jih okó ni preséglo. Kaj. slòvel je do Tira in Sido-na, in do osfréshkiga morja; tudi od ondód je bres shtevíla ljudi. Bol in bol pertífkajo okolj njega. Dorakniti, de bi osdravili, vsi bolníki se ga jífhejo. In vse je osdra-

vil, desiravno se je malovérzov vmél in greslnih ljudi javalne mánjkalo.

Shé se je lepo isfhla prerokova beséda: „Nalómleniga terstú ne bo sterel, né tlézhiga sténja ali tlézhe tahtí vgasnil.“ Kdo, komur so grehi shal, ne bo v' Jesusa vupal, kaka ík'ra dobriga je she le vonder v'njemu? Pa kdo bi mu tudi enaki ne bil rad? taki dobrotliv, taki krotek in mil, slasti do ljudi, ktiri nam kaj prelómijo, taki vsmilen in persanesliv?

Jesuf toljko ljudi viditi, so se mu vsháljili. Délezh okolj so ga oblégli, in eden drugimu navuk poslushati so bili na poti. Sapushéne, in kakor ovze bres pastirja strófene jih vidi. Rekel je vuzhénzam: „Shétuv je velíka, pa délavzov malo. Torej prošite shétve gospodarja, de délavzov va-njo poshle.“ Novo svelizhanja napravbo je sklenil, in svézher tega oprávhzniga in rasbótniga dné je na hrib nékam shel, vso nozh je v' molitvi prezhul.

Vite, ljubi moji! Jesuf si je nar bol per molitvi odsòpel. Vsfako rézh je s' Bogam sazhél. Zele nozhí je premòlil. Svoje vuzhénze je k' molitvi perganjal. Kdo tedaj svesti naslédnik in pravi Jesufov vuzhéniz takimu porezhe, ktiri od molitve nozhe flishati, in se je kakor kuge ogible?

Kadar se je bil dan napózhil, jih je smed vuzhenzov Jesuf, ki jih je velíko imel, dvanajst odbral, ki so mu nar bol vshézh, in po sámesu jim k' sebi veléva. Njih iména so: „Simon Peter, in nje-

gov brat Andrej; Jakop in njegov brat Janes; Filip in Jernej; Matevsh in Tomásh; Jakop, mlajši tega iména, in Juda Tadej; Simon is Kane in Juda is Karjóta. Pervih sedem vam je she sdavnaj snánih, petró pòslednih berete sdaj pervizh. Po dva in dva jih je poslal, oblast ozhitno vuzhiti in bolníke osdravlati jim da. Torej jih je svoje pòsle, posláenze ali — vse eno je — svoje apostelne imenoval.

„Idite, jim je rekel, pa k' ajdam (shé) nè, tudi nè v' Samaríshke mesta, ampak k' sgu-blénim ovzam Israelove híshe. Na hóji pokoro osnanujte, in blísho oklízhite boshjiga kraljestva. Osdravljajte bolníke, ozhíshujte gobove, obudujte merlízhe, isganjajte hudízhe. Sahtonj ste prejeli, sahtonj dajajte.”

„Pálizo, nizh drujiga ne jemlíte seboj! Ne nosíte v' pasóvih nè slata, nè srebra, nè drujiga dnarja. Ne imejte nè tórbé nè kruha v' tórbi, nè dvoje prebléke, nè preobútve. Dokler délaviz je svoje potrebe vréden.”

„Kamor kolj v' mesto ali v' váf pridete, koga isprashajte, kdo je vréden, de k' njemu savijete, in per njemu ostaníte, dokler ne greste. V' híshe stopívshi rezíte: Mír ti híshti! Zhe je híshta tega blagoslòva ali shégna vredna, príshel bo v' njó. Zhe nè, se bo na váf vergel vash blagoslòv.”

„Kjer vaf ne spréjmejo, in ne poslušajo vashiga navuka, per vratih is taziga mesta, ali is take híshe pojte, in she prah

od nóg otrefíte, v' sprízhimbo zhes-nje, de storili, svelízhat jih, saštonj šte teshavno pot, in de vam je nefvét taki kraj, nobene drúšhine nozhete imeti s' njim. Gotovo vam povém: Sodomškimu in Gomorškimu bo ob dnevi šodbe loshej, kakor takimu mestu."

"Vite, kakor ovze med vovkové vaš pošhlem. Torej vumétni bodite kakor kazhe, in priprósti kakor golóbje. (On, in pa štrupéna kazha, kdor bi lé v' svoj prid, in v' drugih šhkodo premetén bil. Pa bo naj kakor golob kdo nedólshen, sraven pa salétel, sebi in drugim bo šhkodoval. Kdor je ref moder in dober, je pravizhniga, zhištiga serza, nè le svúreniga, ojštriga vúma)."

"Várite se ljudí! veliko jih vaš bo zhertílo savolo mene. Pa faj vuzhéniz ni zhes mòjstra, nè hlapez zhes svojiga gospodarja. Prav bodi vuzhénzu, zhe mu je po mòjstrovo, in hlapzu, zhe mu je po gospodárjovo. Gospodarja klévšhi, koljkanj bol bodo gospodarjove!"

"Pa ne bojte se jih, ktiri le truplo vmoré, dušhi pa káj ne morejo. Tíštiga rati se bójte, ktiri dušho in truplo lohka v' pekel poríne."

"Se ne prodája dvoje vrábzov po vínarju? In vender šhé jéden po nevédama in bres vašhiga ozheta volje ne zépne na tla. Torej nikar se ne bojte! Ví šte boljšhi kakor vši vrabzi. Kaj, lašjé vašhe glave vši so preshtéti!"

„Kdor bo ljudém mene sposnal, sposnal, de je moj, ga bom tudi jes per ozhetu v' nebesih. Kdor pa me per ljudéh sataji — kdor se mene in mojiga vuka framuje — tudi jes se bom njega per ozhetu v' nebesih framoval, ne bom ga posnal.”

„Kdor ozheta ali mater bol ljubi od mene, mene ni vréden. Kdor finú ali hzhér bol ljubi od mene, mene ni vréden. Kdor svojiga krisha ne sadéne (kdor ni vóljn britkósti in smerti savolo mene prebíti) in sa mano ne hódi, mene ni vréden!”

„Kdor vaf sprejmè, mene sprejmè, in kdor mene sprejmè, sprejmè mojiga posláva. Kdor preroka v' iménu preroka (is zhaftí do boshjiga preroka) sprejmè, bo prerokovo plazhílo doségel. Kdor pravizhniga v' iménu pravizhniga (is zhaftí do njegove pravíze in svetósti) sprejmè, bo pravizhniga plazhílo doségel. Kdor kolj she tóljzhknimu komu, ktiri v' mé vérjejo, poshírik mersle vode podá, sa to, ker je moj vuzhéniz, povém vam gotóvo, ne bo mu posablana.”

Potlej ko je Jesus te lepe navuke konzhal, ki jih vsaki na se lohka obernete, zhe jih koljkaj premislite, so se vuzhénzi po dva in dva rasfhli, od mesta do mesta pridgjejo, od terga do terga, ljudí h' pokori so opominováli, blíshe boshjiga kraljestva ospanováli, bolníke osdravláli. S' drugimi vuzhénzmi pa je Jesus od tod drugam fhel, in vuzhil, in neprenéhama povsót je veliko dobriga delal.

51. Mladénizh , Najmlàn.

Ljubi moji! do pergodbé sdaj pridemo, ktira, le flifhati jo, more she vřaziga zhlo-veka gjíniti, in s' nebeshkimi obzhútlejmi mu serze navdati.

Ob hóji fkosi Galilejsko je proti méřti-
zu Jesuf fhel, Najm po iménu. Prezej vu-
zhénzov, in ljudi velíka mňóshiza je bilo
per njemu. Do méřtnih vrát ravno je pri-
fhel, kar mu merlízha k' pogrébu is méřta
na proti perneřó. Mladénizh, edíni řín svo-
je matere, je bil, in te řhe vdóve poverh.
Krizhé in jókaje je řhla réva sapuřhena sa
nőřzimi. Velíko ljudi is méřta je s' njó
řhlo, řmílila se jim je. Jesufu se je, viditi
jo, v' serze nad njó vřháljilo, rekel ji je,
in gotovo tako prijasno in milo te beřede
řhe niřo bile nikolj isreřhene: „Nikar ne
jokaj!“ Potlej je k' párami řtopil. Veř
gjínen je bil, in gjínen serze ima malo be-
ředí. Molzhé se je pár dotáknil, de naj
nőřzi obřtoję, in beřédize ni rekel. Vu-
méli řo to snamenje, obřtali řo. Po Israel-
řkimu niřo trůg sabijali. Vřaki torej lohka
je merlízha na vódru vidil, v' gol pert je
bil řavít. Jesuf je merlízhu rekel: „Mla-
dénizh! vřřtati ti reřhem!“ Beřřh po kon-
zu řédel, řhivel in pregovoril je merlízh.
Jesuf ga k' materi pelá. Strah je vře opa-
del. Boga hvalijo na glař, rekli řo: „Ve-
lik prerok je vřřtal med nami, in Bog je
řvoj polk objířkal!“ Po vřř Judéji, in

okolj po vsih deshélah se je to Jesulovo djanje rasflovélo.

Ljubi moji ! ob kratkimu le, in bres velíko besedí vsamímo v' misli, koljko vshálniga, podvúzhniga, koljko v' serze segózhiga ima v' sebi ta pergodba !

Mladénizh, viditi ga na parah, koga ne sgjine, komu ne bo hodil po mislih, slasti pa mladim ljudém ? Molzhé taki merlizh osnanuje mladini : Vlake starosti zhlovek si je smerti vsvést. Tudi mladénzhi merjejo. Smert ne gléda nè zvedlih rudézhkastih líz, nè fivih lás. Kakor senosék komej napóknene in odzvédene roshe vse prék kosí, tako tudi nesbérzhina smert mládo in stáro v' grób besá. Torej pametno obrazhaj shivljenje, dokler ti ne vjíde. — Mladénzha shé tako zvédlo lize se bo v' prah raspádlo. Poljskimu zvétu je enako. Ojster vétriz popíhni — po njemu je ! Torej ne domíshluj si na - nj. Tvoja lepota bodi nedolshnost in sveta krepóst, ne vsame ti njé smert.

Tudi maternih sóls po edinimu sínu in zherstvimu mladenzhu se ne smémo spregledati. Njéno veselje, podpórnja njé starosti je bil. Moj Bog ! kdo na svetu she ni sóls tòzhil po njéno ? In kdo vé, koljko jih she bo ! Joj ! kdo si smé le misliti vse solsé, in ne bo po odlégi milo v' nebó pogledoval, ki jih je na semlji prelívanih na tihim po hishah, per mertvas'hkih postelah, per parah, po grobih, nad merlízhmi, ki so bili prijatli, in nashí ! Kdo more postati

sraven merlízha, ali po grobéh iti, de shelja po nniga svetá boljšhimu shivlenju, in tam se spet viditi, ne bo v' njimu vstala!

Jesuf Kristuf se tukaj pokashe, de Bog po njemu bo vse te solse oterel, bolezhíno bo v' veselje, smert v' shivlenje spreverní. On, ljubesnivi táshe te matere, tudi tebi, zhe po komu jokash, veléva: „Nikar ne jokaj!“ On, po zhigar vřigamogozhni besedi je ta sin od smerti vstal, enkrat she vsakimu merlízhu porezhe: „Vstani!“ On, s' toljko mílostjo sdaj oshivévs'higa sinú materi pelávíhi, bo tudi tebi enkrat tvoje objokvánze shive povernil. Ta Jesufov zhudesh je vsimu zbloveshkimu ródu, de bo od smert vřtajenje, pòrok.

Dóbri polk smed ljudi, v' njemu she niso bile is mést pregréhe do resnize zhloveku vrojene ljubesni sadushíle, je nar bol prav uno boshje tiga zhudesha nad Jesufam zhutil. Shlo bi se jim bilo s' materjo veseljiti, in lepo bi bili to; pa veliko bol jih je gjońilo, kar se je zhudniga in boshjiga tukaj sgodílo. Velik strah jih je obřhel. Zhutili so, de je boshji oblástnik per njih, de po njemu Bog vsimu svojimu ljudstvu, in vsimu zhloveshkimu ródu svelizhanje napravla, nè le ti vdóvi. Boga so hvalili in zhařtili. Se nam ne gre tudi v' to zhařt in hvalo oglašiti?

52. Janesa kerstníka pòšli do Jesufa.

Janes, toljki svetník, je bil, sakaj? bomo s'he le povédali, sdaj po nedólshnimu v' jézhi. Njegovi vuzhénzi so ga objískovali, in vse Jesufove déla mu pravit hodijo. Pa, de Jesuf, zhlovešhki od resheník, Janesa, nar vezhiga svojiga spofhtvávza in prijatla, v' jézhi po nedólshnimu okovániga gléda, to jim ne gré v' glavo. Motílo jih je. Nè sa-se, sa svoje vuzhénze je bilo Janesu — is zeliga njegoviga shivlenja se ozhitno to vidi. Dvoje tedaj jih na ravnost do Jesufa pošle, sama naj ga vprašata: Zhe je on Tisti, ktiri bo na svet po obljubah boshjih prišel, ali pa zhakati koga drugiga? In tako je Janes, vuzhénze preprižati, vse na Jesufa svernili.

O prihódu Janesovih pòšlov je bil Jesuf ravno v' frédi réveshov. Shé ga je bilo lepó viditi tako uno štati! in toljko miliga in prijasniga, toljko boshjiga v' njegovimu obrasu! in ljudi se k' njemu riti od vsih straní, vse bléde in suhe od nadlóg in bolésen! in druge se mu pred noge savalováti, in milo va-nj poglédovati, v' svojiga prijatla in pomozhníka!

Pòšla narozhílo opravita: „Pòshle Janes kerstník naji do tebe, vprašha te po nama: „Si tí Tisti ki bo prišel, ali naj drugiga zhákamo?“

Drugi del

N

Is perviga jima Jesus ni besede odgovoril. Ni se dal motiti o pomózhi, ki jo revesham fkasuje. Slépza, postavim, je imel pred sabo. Poglédal ga je, in slépiz vidi. Sraven je bil glúfhiz — Jesus migne, in glúfhiz je preflíhal. Per nogah mu je kak krúlov fedel. Besedo is Jesusovih vust — in kruloviz je po konzú fhinil. Tam od strani je kak góbov stal. Jesus je roko sprostérel — in góboviz je bil ozhíshen in sdraviga in zvédliga obrasa, de she takó sdrav kdo né lepfhiga. Lih préd je bil merlízha v'shivlenje obudil. In reveshov vfi trumi je veselo boshje kraljestvo osnanováł.

Ko je vse podvúzhil in osdravil, she le sdaj se Jesus k' Janesovima pôflama oberne, rezhe jima: „Pojta in povéjta Janesu, kar sta vidila in flíshala, de slépzi pregledujejo, glúfhzi preflíshujejo, de krulovzi sprehajajo, in gobóvzi se ozhíshávajo, merlízhi vstajajo, in vbogim se boshje kraljestvo osnanuje. In bláger mu, kdor se ne pohujsha nad máno.”

Ljubi moji! lepfhiga odgovora bi ne bil Jesus dati mogel! Na Janesovo vprasanje ne odgovorí s' besedami, dela so odgovor, one povedó, kdo de je, in zhimú de je príshel. Ni rekel: „Nevédnike sim príshel vuzhit — kar vuzhil jih je. Ni rekel: Príshel sim ljudí od njih rév odréshit — kar reshuje jih, in s' djanjam se odresheníka kashe. Tudi mí posnemajmo Jesusa — in kakor je on s' déłmi, de je Kristus, pokasal, pokáshimo tudi mí, de

fmo Kristiani, nè le s' besedami, ampak s' délni, s' ljubesenjo beshjo in blishniga, s' spámetjo, s' poterpeshlívostjo, in kar je sfer lepiga, s' všim.

Pa, v' te Jesusove déla se je s'he kaj vézhiga fkriválo. Nè le teléfnim nadlógam véntovati, ampak pokasati s' tih zhudeshov všigamogózhnostjo in ljubésenjo je hotel, de bo dúshi tudi pomagal. Svunajnje sdravje je pomémba bilo snotrajniga. Tudi dúsha ima teléfu enake slabósti. Shé med ljudmi pravimo od zhloveka, ktiri po dúshi nizh ne veljá: Slep, gluh je resnize, nezhist in s' pregrého je ognúsen, shantov, mertev je k' dobrimu. Take duhovne slépze tedaj rasvetluje Jesus, ki ne vidi-jo nè boshje prijasnosti, nè svojih lepih dolshností, nè brésna, ki se v' pogublénje va-rij valjé. Duhovnim, boshjiga glasú gluhim glufhzam Jesus vufhésa odpéra. Duhovnim, k' lepim délam shántovim shántovzam daja Jesus mozh, de se do-beriga lótiyo, in, de se jim pot svelizhanja odléga. V' dúshi osdravla on boshjo podob, ki jo, kaj góbe telo ! gréh ofkrúni in ognufuje. Oshívla jih vse, kar jih je od greha mertvih, in pa revnih in pústih. In takó všiga zhloveka po dúshi in teléfu prenovit, po to na kónzu je nebesfki ozhe Jesusa na svet poslal, po nizh drujiga.

V' frédi med toljko lihkar révnimi ljud-mi, ki je všim pomagal, stójé, je nektire

beséde šte Jesuf govóril, ki jih ni s' slatam preplázhati.

Vše rezhí, je djal, so mi od mojiga ozheta isrozhène. — Pridite k' meni, ktiri šte vtrúdeni in obloshèni, in pokrepzhal val bom. Vsamíte na-se moj jarm, in vuzhíte se od mene, kroták sim in ponishen is serza. Tako bote najdli pokoj svojim dusham; dokler moj jarm je fladik in lóhko je moje bréme.

Kdo ne porezhe gjínen tukaj: O ljubesnívi tí prijatel! tvoja vřigamogózhnost, nizh drujiga ni tvoji neskhòzhini ljubesni enaziga, vše nař vábifh! Kdo, zhe ga réva táre, ne bo v'té vupal! — kdo do fih mál greha shelésni jarm nosívřhi ne bo raji fládki jarm tvojih sapoved na-se vsel! kdo te nè vbógal! Kdo se ne bo tvojiga isgléda prijél, in ne bo vesél po stopínjah hodil, ki jih pred nam délařh, ker one same le v' pòkoj in pozhítik pelájo!

53. Jesufova prílika od févza.

Jesuf je špet h' Genésarřkimu morju priřhel. Kmalo perhití polka is vřih krajov in méřt, osipajo se ga. Jesuf štópi v' zholnizhik, in se je vsédel. Ljudjé se rasřtópijo ob jeseru po brégu. Ogovorívřhi jih: „Poslušajte!“ jim je, de ga raji poslušajo, bol vuméjo, in de navuk terdnéj

obdérshé, svoj nebeski vuk sazhél v' sgol prílikah raslágati.

Joj, ljubi otrozi! poslušajmo jih faj te lepe prílike! Od kmetije in domazhije so vse. Gjinile naš bodo, takó so pripróste, lohke in ljubesnive! Odperte bukve, v' ktere je Bog vse polno lepih navukov sapisal, so tako rekózh semlja in stvarí, in boshji fin nam jih brati v' njih kashe.

„Séviz je shel s'jat, je sazhél Jesus. Nikoljko sernja med fétujo je na pot perletélo. Pohódijo ga. Pa tudi tize so letále, posóblejo ga. Nekoljko ga je na kamnító padlo, prepešhéno je, in preplítvo je bilo parstí. Naglo je pognálo, pa sonze ga je sapéklo, vsufhilo se je, ker se vrásti kam ni imelo. Nekoljko ga je med ternje padlo. Ternje je s' njim vred raslo, sadufhílo ga je, tudi ni sadú. Nekoljko pa ga je na lepo semljo padlo. Pognalo, raslo, sadeloválo, in tridesetíri, shedesetíri, kaj, stotíri sad je obrodílo.”

Lepa islága je te prílike. Jesus sam jo je islóshil. Lejte, je djal, séme je boshja beseda. Per ktirih serno na pot pada, so tisti, ki flishijo, pa ne rasvuméjo boshje besede. Vrag hódi, in kar je v' njih serze safjániga, pobére, de ne vérjejo, in de svelízhani niso. Serno, ktiro na kamnító pada, so tisti, ktiri boshjo besedo flishijo, in prezej s' veseljam na-se vsamejo, pa se ji vrásti ne dajo. Majávi so, nekaj zhafa le verjejo; pride naj pa nadloga nad-nje, ali pregánjanje savolo boshje

besede, kmalo so sapeláni, in odstópijo ob skušnjavi. Serno, ki med ternje pade, so tisti, ktiri boshjo besedo szer poslušajo, pa pròstor v' svojemu serzu dajo tudi zhasnim skerbém in nadlégam, golufno bogastvo, sladnost in druge posvetne slásti jih mikajo, in boshjo besedo salàpijo, nizh nima sadú. Per ktirih serno lepo semljo najduje, so tisti, ktiri boshjo besedo flishijo in vumévajo, ki jo s' voljnim in dobrim serzam na se vsamejo in ohránijo, ki je stanovíten sad per njih — per nektirih tridesetiri, per nektirih shedesetiri, per nektirih stotíri. ”

Ljubi moji ví! ena je nar bol potrebna, de Jesufov boshji navuk sad v' nas obrodi! Vselej radi torej ga poslušajmo! Stráni s' všimi nepremíshlenimi misli! take misli, in pa vse pisano tizhov! vsako svelízhansko besedo poberejo! V' dno serza si ga safajujmo! Stráni s' vso termo, ona in pa kamenje, ki pod parstjó tizhí, nobeni dobri rézhi se ne da v' nashe serze vrafti! S' zhistim serzam ga v' sebi ohranimo. Stráni is serza s' skerbmí, s' sládnostjo, s' tvésbo na zhasne rezhí kakor kmet s' ternjam is polja! Stotíri sad tudi per nas bo imel Jesufov navuk. Bosht bi bilo lepo!

54. Shétufka prílika.

V' drugi lohki príliki od kmetije nam Jesuf zeli lépi obras boshjiga kraljestva na semlji, kóljkošhino bo, ob kratkim sizer, pa lepiga ozherta.

Per nebeshkimu kraljestvu, je djal, je ravno taka, kakor per moshu, ktiri njívo s' lepim sémenam obšéje. Pa sovrashnik pride, kadar njegovi spé, smetí našéje med pšhenízo, in gré. Kadar sétuv poshène, in klasóví, kar se tudi plevél perkasuje. Hlapzi gredó h' gospodarju, povedó mu: „Ozhe! niste lepiga sémena na njivo sjali? Od kod tedaj je plevél?“ Gospodar rezhe: „Sovrash'n zhlovek je to storil.“ Hlapzi pravijo: „Poruvat naj ga gremo!“ Nè, nè! jim rezhe, s' plevélam bi tudi pšhenízo populjili. Vkup naj ráseta do shétve. Ob shétvi porezhem shànizam, „V' pervizh odberíte plevél, in ga v' fhòpe poveshíte, fshgal se bo, in pšhenízo mi v' skéden spravíte.“

Tudi to príliko je Jesuf sam raslóshil. Séviz dobriga sémena, je djal, je zhlovekov fin. Njiva je svet. Lepo séme so otrozi boshjiga kraljestva; plevél so hudobijini otrozi. Plevél sjávshi sovrashnik je hudíz. Shànizji so anglizi. Shétva je svetá konez. Kakor tedaj se plevél odbéra in poshíga, ravno taki bo konez svetá. Zhloveka fin bo svoje angele rasposlal, in vse

pohujšhlívze, in hudodéle bodo is kraljestva odbrali, in pometáli jih v' plávsh. Stok bo ondi in shkripanje s' sobní. Pravizhni pa se bodo kakor sonze v' ozhetovimu kraljestvu svetíli."

H' ti lepi, in po otrózhje lohki príliki le nektire tri kratke perštávke!

Pokashe nam v' pervizh: Od kod de je vse dobro in hudo is sazhetka? Vse dobro je od Boga. Kakor se imá Bog, imejmo v' zhafti dobro. Vse hudo je po sazhetku is hudízha. Kòt hudízha se bójmo hudiga in ga zhertímo. Pokashe nam drugizh: Sakaj Bog vshtriz dobrih toljko hudobnih ljudi terpí? Velika shkoda bi bila dobrim, pokonzhaváni naj bi bili vsi hudobni. Veliko lepiga se le nad hudòbnimi lohka fkasuje, le nad njim postavim se sovrashniki ljubijo, le njem se persanafha, odpushta, in kaj od tega je lepshiga in svetejshiga? Vsa ka krepóšt, per toljko gerdih isglédih stanovítna, je dvakrat toljke zéne. Pokashe nam tretjizh: Veséli konez dobrih, in strashni konez hudobnih — nebesa in pekel. Sdaj pa le she Jesusovo besedo, ktiro je sam k' ti príliki perdjal, in nizh drujiga: „Kdor ima vshéfa poslušhat, poslušhaj — (k' ferzu naj si vsame, in tako naj shivlénje ravná).”

55. Prílike od gorzhíze; od kva-
fú; od saklada ali fhaza v' nji-
vi; od dragiga pèrna ali bífara;
od ribfhke mréshe.

„Zhému fhè, je djal „Jesuf, bom bosh-
je kraljestvo permérl, v' kakshini podobi
ga pokasal?

„Nebeshko kraljéstvo je gorzhíz-
nimu sémenu podobno, ktiriga kdo vsa-
me, in na vert vséje. Nar manjšhi sémence
je, kar ga je na semlji. Pa vsjáno, rase
in preráse vse séli, véje rasgánja, dervó
se sadéla, de tizhi spod neba hodijo, in
v' njegovi goshávi prebivajo.”

Tudi v' ti príliki je „Jesuf perhod-
no boshje kraljestvo na semlji, ali, vse
eno je, prihodno kerfhanstvo ozhertal. Maj-
hino je bilo od sazhetka, veliko in veliko je
bívalo potlej. Kako malo se jih je v' jaslih
„Jesufa veseljšlo — in koliko milijónov lju-
dí smed vsih naródoj ga she na semlji sdaj
móli? Vidi tudi is te prílike se podoba,
ki je med „Jesufovim kraljestvom in med
boshjimi napravami po stvárjeni natori, de
je tudi boshja naprava, de je od Bogá.

Pa ta prílika she vsaziga zhloveka ob-
séga, in slasti mladost. Kar je dobriga
v' zhloveku, se is maliga sazhné. Szhasama
je she le kaj vélziga in dognániga. Pa
tudi hudo je od konza le majhin sajídik vi-
diti, in szhasama se v' veliko pregrého kon-

zhá. Ljudí si míslite, ki so nam is mladiga is svetiga písmá snáni, in ki se je is odráshenzov potlej svetósti ali pregreha perkasala — in torej she toljzhkiniga dobriga ne samudújte, in kaj hudiga she toljzhkiniga se várite. Tudi v' majhinóti bodite svestí!

„Nebeshko kraljestvo, de she takim pripróftesham to resnizo da sapopásti, je djal Jesuf, je she kvásu enako, ktiriga gospodínja vsame, in trikrat toljko moke s' njim vméfi, de gre vsa szhasama narét.”

Le nekoljko na-se obernímo she to! Kakor nekoljko kvásu fkrivaj in nevidama velíko móke preshíne, de je tézhni in perléshni kruh is njé, in lepó resna ga je vsaka drobtína: tudi Jesusov duh naj nas tako preshíne, vsaka naša beseda, vsako naše délo imej kaj nebeshkiga v' sebi. — Pa tudi hudo, zhe mu zhlovek da prostor v' serzu, pozhasi vliga zhloveka prevsáme, do konza ga spridi in popazhí. Shé vé Jesuf vse v' navuk oberniti — vsako opravlíze per hifhi — zlo krushino péko!

„Nebeshko kraljestvo, je djal Jesuf, je she sakládú ali shazu enako, ki je v' nji-vi. Kdor ga najde, ga ságréne, vesel gre, vse prodá, kar imá, in njivo kupi — (de saklád v' svojo lást perpravi).”

Ta prílika nas vuzhí: Kàj imenístniga in drasiga je kershanstvo, de nizh taziga — saklád je ali sház. Kdor se ga bol kakor slata in srebra ne veseljí, ga she zlo ne posná. Kershanstvo je v' njivi skriti saklád. Sto in sto sjálastih in sale-

távaſtih ljudi s' nogami po njemu mandrá. Le reſnize prijatel ga najde. Kerſhanſtvo je v' njivi ſaklád, ki jo gré ſhe le kupiti. Nihzher je na-ſe ne ſpravi, kdor ſe ni vſiga vánati perpravlen, vſiga nedopuſhéniga veſelja, vſe natvéſbe na ſvet, vſiga ſlóſhniga ſhivlenja.

„Dalej, de nam ſhe drugázh to reſnízo pred ozhí pernêſe, je boſhje kraljeſtvo, je djal Jeſuf, ſhe kúpu enako, ktiri po lepih perlnih ali bíſerih opraſhuje. Iſpráſhav drag perel, ediniga, gre in vſe prodá, kar ima, de ga kupi.”

Ta dragi perel ali bíſer — ſvelízhanje namrezh, ktiriga nam Jeſuf ponuja, ne more nikogar biti, komur je kaka poſémliſka rézh preljuba, de je va-nj nozhe vtakníti. Le zhêſa naj bi ſe ne bil hotel kúpez snebiti, ne bil bi dnarjov vkup ſpravil, nè perlna kupil.

Pa tudi ſhe ta lé lohki, ſplóhni navuk nam Jeſuſova prílika daja: „V' kaj boljšhiga ſtavi vézhi, v' kaj manjšhiga mánji zéno!” Navuk, ki ima ſto in ſto lepih navukov v' ſebi! Poſtavim: Ne ſgubluj nè nedolſhnoſti nè krepóſti ſa nobeno poſemliſko blagó! Ne ſapravljaj ſa nobeno minejózhe veſelje veſtí tihiga pokoja! Nikolj ne ſamuduj ſvojiga ſtanú dolſhnoſti iſ kratkozháſa in s' prasnimi opravki! — —

„Poſlednizh je ſhe nebeſhko kraljeſtvo, je djal Jeſuf, mrêſhi enako, ki ſe v' morje pomézhe, in vſih mnogih ríb va-njo

sajéma. Kadar je polna, jo islézhejo h' kra-
ju, in sedé odberó dobre v' posodo, malo-
vrédne odmétajo. Ravno taka bo na konzu
svetá. Angeli pojdejo, in odbrali bodo hu-
dobne smed dóbrih, in vergli jih v' plávlh.
Stok bo v' njemu in shkripanje s' sobmí.

De bi tak nè, she sdaj je veliko hu-
dobnih med ljudmí, de se kristiani sòvejo.
Pa Jesus nam pogosto in terdo njih stráshni
konez napovduje. Bog dal, de bi bili saj
tudi mí med dóbre! In de bomo, nikolj ne
posabímo, kaj gresnikov zhaka, in zhesar
naš tolikrat Jesus opominuje.

Smert pomni, o zhlovek! sod-
bo, nebesa in pekel, ne bošh nè
takó lohka gresnil.

56. Nekaj manjih Jesusovih prílik.

Per branju Jesusovih prílik je zhlove-
ku, kakor bi po vertu kje med roshami in
sadjam hodil. Mislim ljubi moji! de se tu-
di vam taka godí, in torej se ne bote vese-
ljíli kokólj, de tudi manjši Jesusove, sem-
tertje rastréšene, prílike, kar je mogozhe,
kmalo tukaj vkup dobité? Tudi loshej s'
mislimi preségli, in loshej v' mislih jih bote
ohranili.

„Ljuzh telésa je okó. Zhe je tvoje okó
sdravo, ima zelo teló ljuzh. Zhe je pa
tvoje oko bolno, je v' zelimu telésu tmà.
Ako je tedaj, kar bi imelo ljuzh v' tebi bi-
ti, tmà v' tebi, joj, koljka tmà!”

Pamet je, tako rekózh, dúshino okó. Nizh loshej kakor okó se ne poshkódje in ne skasí; ravno taka je s' pámetjo. Nar bol jo sheptánje hudiga serza snemári. Napko fi rezhi potlej zhlovek domishluje, de ga posvetne slásti frezhniga delajo, méni, pa révzhika ga storé. Poln napzhnih naklépov je v' svojemu djanju, bogatin zhéshen bi bil rad, pa vidil bo poslednizh, kakor slépiz pot, je svoj zil in kopez sgréshil.

„Nihzher ne pershiga ljuzhi, de bi jo pod mérník povésoval. Nikar! Na svézhnik jo dévajo, de všim svéti, koljkor jih je v' hishi. Ravno tako naj ljudém vašha ljuzhi svéti, de vaše lepe dela vidijo, in vašhiga ozheta v' nebesih povelizhávajo.”

S' dobrim lepim djanjam in s' shivlenjam bres mádesha Boga nar. lepsihi povelizhamo — s' lepó svetézhimi dobrimi isglédi je ljudi nar loshej poboljšhati, in k' dobrimu ogíbatí.

„Ne metajte svojih perlnov ali biserov pred svinje; pomandrátí bi jih vtegnile, se v' vaš oberniti in vaš rastergati — (ne právite boshje resnize, ki jo véste, né svojih svetih obzhútlejov, vsakimu nesvétimu zhloveku)!”

De bi se lepiga duhá mí vši navseli! Bogá posnati in v' sebi obzhutiti naj nam ljubshi bo, kakor perlne ali bisere imeti! Ne bodimo shvinzhéta, in njem enaki, ki le v' tla s' ozhesam bodó, ki le po tleh v' blatu berbajo.

„Sakaj vidish pesdir v' svojiga brata ozhesu, in bruna nè v' lastnihu ozhesu? Kako si vupash bratu rezhi: Daj, de ti pesdir is ozhesa isderem, ki imash sam brun v' ozhesu? Hinaviz! isderi brun pred is svojiga ozhesa, potlej she le bratu pesdir glej isdréti!”

Kako terdo in v' shivo popishe Jesus shámlost tóljkanj ljudi, ktiri drujih she toljzhkine pregréshke grájajo in grájajo; pa sto in sto vézhih jih samí storé!

„Nihzher (zhe se spodobno oblazhi) ne déva is noviga súkna sáplate na staro oblazhílo. Sastónj raskofá nóvo súkno, in ne vdá se nova sáplata v' staro oblazhílo, ne dershi se, in she le huji ljukna se naredí.”

Prava krepóšt in svetóšt je kaj zéli-ga, je vsa lepa zelína. Vsa zhlovekova véd more lepa in dobra biti, enaka novimu oblazhílu is zeliga kósa. Kdor méni, de je dober, de kólj kaj dobriga storí — kdor postavim kmalo móli, kmalo potlej kólne, danš se terdo pósti in sajtro se vpijáni in vshlévi; sáplatovje, kaj drujiga, je njegova krepóšt?

„Po kakorshini méri bote mérili, po taki se vam bo od mérovalo. Ne sodíte, in sójeni ne bote (ne sodíte drujih ojštro, in ojštro sójeni tudi ví ne bote); ne pogublujte, in ne bote pogublèni; odpustajte, in tudi vam se bo odpustílo; dajajte, in tudi vam se bo dalo. Lépo potlázhenó,

potréseno méro s' kupam vam bodo v' naró-
zhe fuli."

Jesufova beséda: „Blàger vam, ktiri
to véste, zhe tudi storitè!" nizh drujiga ni
perstaviti h' ti priliki.

57. Shè nekaj Jesufovih pril- zhizi.

„Dervó se po fádú sposnáva. Se
mar grosdje po ternju bère, ali fige po osá-
tu? Torej dobro dervó obroduje dober sad,
hudo dervó hudiga. Dobro dervó ne more
hudiga, nè hudo dervó dobriga sadú iméti.
Vsako dervó pa, ktiro dobriga sadú ne ro-
duje, se isféka in v' ognj pomézhe."

Lohka se is tega vuzhimò, kakó samí
se sposnávajmo. Kakor goli listi she niso
dobro dervo, tako lepe svete besede nè do-
ber zhlovek. Shè táko lepo zvétje ne spri-
zha, zhe sadú ne sadeluje, de je dervó do-
bro, ki je na njemu. Nizh bólji ni zhlo-
vek, ktiri svojih dobrih sklépov ne spolni.
Dervó lé, ktiro se od sadja téshe shibí, je
dobro dervó, viditi ga je lepo. Kdor bi se
mu shè lé enaki biti ogíbal, pomisli naj,
kar pravi Jesuf od hudiga drevésa!

„Kdo vas, sto ováz imej, jih ne bo,
jeno sgubívfhi, devét in devédeset v' pu-
shavi popustil, de gre sgublène jískat,
dokler je ne najde. In najdevfhi jo, jo
s' veseljam na ramo sadéne, domú jo nése,

in vse prijatle in sosede poklizhe, rezhe jim: Veseljite se s' mano! ovzo, ki se je bila sgubila, sim nashel."

„Kakor pastir sgubléniga jagneta, Jesus greshnike jifhe. Kakor pastir náideniga jagneta, se gresznika Jesus veseljí, zhe se gresznik spreoberne. Kdo, dosdaj sgublénó jagnezhe, bi ne bil rad nájdéno jagnezhe dobrimu pastírju na rami!

„Ktira shena, zhe desét grošhov premóre, in sgubí naj jeniga, ne pershgè ljuzhi, ne pómète hifhe in ga ne jifhe, dokler ga ne najde? In najdevfhi ga skli-zhe prijatlize in sosédnje, in rezhe jim: Veseljite se s' mano! dokler grósh, ki sim ga bila sgubíla, sim najdla."

H'tej, in h' popréjšnim prílikam je Jesus perstavlal: Ravno táko veselje je per boshjih angelih nad gresznikam, ktiri se poboljšha. Ker je le per nas tedaj, to veselje angelam in vsm nebészhanami delati, sakaj bi jim ga nè?

„Kdo vas ima hlapza, de mu kmétuje ali páse, in pride naj is polja domú — alj se bo sabváloval hlapzu, de je storil, kar mu je bilo vkásaniga? Javalne. Ravno táko ví rezíte, kadar ste vse storili, kar vam je vkasaniga: Nekorístni (nenuzni) hlapzi smo, lé kar smo dólsbni bili, smo storili."

Vuzhí ta prilika nas tedaj, de se nimamo sa zhem napihvati, in torej de bodimo ponishni in pohlevni. Pa fhe vse nekaj lepiga se da is tega vuzhíti. Zhe otrok le

stori, kar mu starishi ojštro in terdo vká-
shejo, zhe mu ni mar, she kar jim v' o-
zhéh bère, vsiga beršh stóriti, in is otrósh-
ke ljubesni veselja jim napravlati, préden
so si ga od njega vřvésti: alj je ta-
ki otrok dober otrok? Ravno tako tudi
mí storímo s' veseljam, kar dobriga vémo,
de je Bogú vřhézh, nè lé kar je ojštro po
zherki sapovédaniga.

„Hlapez, vedózh gospodárjo-
vo voljo, in je nè storívšhi, bo slo te-
pén. Hlapez pa, ktiri ni védel go-
spodárjove volje, in je kaj tepéshnize
vrédniga storil, jih bo mánj dobil. Sakaj
od vsakiga, komur je veliko isrozhéniga,
se bo tudi veliko hòtlo od njega, in vézh
ko mu je isrozhéniga, vezh se bo hòtlo od
njega.”

Ví, ljubi moji! sdaj Jesusov boshji navuk
flishite, veliko drujh nima te frézhe. Torej
storíte tudi takó! Zhe s' védnoštjo druge
preséshete, pa nè tudi s' lepim djanjam,
huji ví ste, kakor oni.

„Kdo vas, zhe turn misli staviti, ne
séde préd, de vtróške prerájta, zhe ga ima
dokonzháti. Sakaj dno naj postaví, pa ne
more naj ga dokonzhati, vsi, koljkor jih
vidi, se mu bodo smejali, rekózh: Ta zhlo-
vek je sazhel staviti, pa ne more dodélati.
Alj ktiri kralj, zhe misli vojsko s' ktirim
drugim kraljam imeti, ne séde, in préd ne
prevdári, zhe bo s' desétimi jesarmi mósh
unimu se v' bran staviti mogel ali nè, ki
pride s' dvajsetmi jesarmi nad - nj. Zhe si

Drugi dél,

O

ne vupa, she od delezhi poshle do njega, in spravo profi."

Kdor bi rad pravi Jesusov vuzhéniz bil, to je, kdor bi po njegovimu vuku rad ref dober zhlovek bil, kaj stava si-dóvja ali huda vojska, she kaj vézhiga se lóti. Terdne vólje, veliko premíslíka in persadétve, veliko satajénja, veliko slano-vítnosti in poterpeshlívosti mu je potreba. Torej she ta navuk lé je Jesus k' tem prílikam perstavil: „Ravno tako, kdor vas se vfiga ne odterga, kar ima, ne more nih-zher moj vuzhéniz biti."

58. Shè tri lepe prílike od mo-lítve.

Enkrat je Jesus svoje vuzhénze terdno in serzhno moliti opomínjal. „Profíte, jim rezhe, in dalo se vam bo; jishíte, in nashli bote, terkajte, in odperlo se vam bo. Dokler, kdor profi, on prèjme; kdor jishé, najde; kdor terka, se mu od-prè. Ti lohki, pa veliko rekózhi Jesuso-vi isréki so v' tih lé treh Jesusovih prílikah rasloshèni:

Perva je prílika od otroka, ktiri ozheta kruha prósi.

„Kdo vas, pravi Jesus, je taki ozhe, de bo kamen dal svojimu sinu, profijózhimu ga kruha, ali kazho, profijózhimu ga ribe, ali profijózhimu ga jajze, shkorpjóna? Ako

tedaj ví, defiravno vsi hudobni, véste dobre darove svojim otrokam dajati, koljkanj bol jim bo vašh nebesški ozhe dobriga duhá dal, ktiri ga sa - nj prolijo!"

Druga prílika je prílika od moshá, ktiri po nozhi na prijatlove duri terka.

„Prijatla postavim, je djal Jesus, kdo vaš naj ima, in o polnozhí naj gre k' nje-mu, pa rezhe naj mu! Prijatel! posódi mi tri kruhe. Moj dober snániz je ravno popót'n k' meni prishel, in kaj nimam pred-nj postaviti. Un mu vtegne od snotraj odgovoriti: Ne delaj mi nadlége! Saklénil sim duri: moji otrozi so she per meni v' spàvni-zi, in spé. Ne morem vstájati in dati ti. Ne jénja naj terkati, gotovo vam povém: de bi she is prijasnosti ne vstal in ne dal, vstal bo savolo rasbóte, in dal mu, koljkor potrebuje."

De je smiraj neprenéhama moliti treba, Jesus she v' tretji príliki poka-she od satérane, vboge, pravíze jifhejózhe, vdóve.

„V' nekimu méstu je bil sodník, je djal Jesus, ki se ni nè Boga bal, nè sa ljudi maral. V' ravno timu mestu je bila vdova, ki je smiraj nad - nj hodila in djala: Stori mi pravizo nad mojim stiskázham. Dolgo ni hotel. Pa sadnizh je sam per sebi djal: Defiravno se Boga ne bojím, in sa ljudi ne maram, pravizo ji bom storil, ker mi le toljko ta vdova dodé. Oglushéla me bo. Ne slifhite, je Jesus djal, kaj pravi

ta krivizhni sodník? Kako tedaj Bog ne bo svojih isvólenzov réfhil, ktiri vpíjejo nozh in dan va-nj? bo le smiraj mólzhal in gledal? Povém vam: v' kratkimu jim bo pomózh dal."

Ljubi ví! tudi zhlovefhko serze je rasgledálo boshje prijasnosti. Vsa dobrost v' njemu, je she lepshi v' Bógu bres konza in mére. Zhlovefhkiga ozheta serzé, ki ga je v' njega Bog djal, otroku ne more pravizhne proshnje odrézhi, pa she neisrezhéno ljubesnivshi in vsmílenshi je nebesfhkiga ozheta serze. Zhe se prijátel, ktiriga prijasnost je tako na kratkimu, in ki mu tako nerádo gre is rók, ne more braniti prijatlovi stanovitni proshnji, kako se bo Bog? on toljki ljudorád, ki je njegovo svelizhanje, de daja! Zhe she taziga zhloveka serze ne more tako oterpniti, de bi ga proshnja ne omajála, lé dodé naj se mu, kako de bi se Bog ne dal s' proshnjo omajati? on ki je zhišta ljubesen? zhe je le proshnja savupna, in rézh dobra in potrebná, ktira se prófi!

59. Magdaléna, spokorjénka:

Ljubi moji! lépo in milo povést, ki jo bomo pravili, prav rasvuméti, naj vam préd nektire rezhi povém. Israelfke shege per obédih namrezh so bile drugazhne kot nashe. Híshini gospodár je gostá, ktiriga je ljubil,

in sosebno v' zhaſti imel, v' hiſho ſtopívfſhiga objél vſelej. Ljudjé te tóple deſhele ſo ſame podpláte noſili, nè zhévlov, in s' trakmi ali jerméni ſi jih na gole noge navesováli. Nogé torej ſo ſe lohka oprafhíle, Israelzi pa ſo ſnáſhnoſt ljubili. Goſtém tedaj ſo nogé vmiváli, veſ prah je is nóg mogel. Verh tega ſo jim glavo s' óljam oblživáli, in kdor je vterpel, in komu poſébnó zhaſt fkásati hotel, mu jo je s' drago mokróto obljl, ktire duh je vſe preſégel, kar diſhézhiga naſha deſhela rodí.

Farisej, Simon po iménu, je bil Jeſufa k' obédu povabil. Jeſuf pride, ſa miſo je ſédel. Ravno v' timu meſtu je bila tudi shénſka, gréſhniza je bila, in ſlabo je flovéla. Pa, kar ji je Jeſuf snàn, jo je polno zhaſti in ljubesni do njega, in kfala ſe je gréhov. Komej je od Jeſufa v' Farisejovi hiſhi svédla, kmalo je bila v' nji.

Med jedjó je v' obédnizo priſhla. Pa ne vupa ſi Jeſufu pred ozhí. Sa herbet mu gre, k' nógami ſe mu verſhe. Nobene beſede ni is njé, pa ſoſé ſe ji ſzurkama vdé-
rajo. Jeſufu na noge ſo kapale. Vidila je, briſhe s' laſmí, in kuſtuje jih. V' alabáſte-
rovi poſódi, is drasiga beliga ozhí jemlózhi-
ga kamena, je drasiga máſla perneſla. Pa ni ſi mu vupala glave pomasati, na noge mu ga je ſlília.

Farisej, ki je Jeſufa goſtíl, je molzhé gledal. Po njegovimu je greſhnikam ſani-
zhovánje ſhlo, drugiga nè. Torej ſam per ſebi je miſlil: „Prerok naj bi bil, ſhe bi vé-

del, kdo de je, ki se ga dotakne, greslni-
za je!" Slo vpadle so mu misli od Jesufa.

Jesuf mu je v' misli vidil. Reže mu
torej: „Simon! nekaj ti imam povedati.“
Simon je djal: „Rèzi, vuzheník!" Jesuf
pravi: „Posojváviz je imel dva dolshníka.
Eden mu je bil pedesét, eden pétsto freber-
níkov dólshen. (Vse bi jima bil lohka po-
prodál, ali pa tudi v' jézho oba lohka vtak-
nil), ker ni nobeden imel plazhati: pa obé-
ma je dolg néhal. Kaj ménish, ktiri teh
dvéh ga bo bol ljubil?" Simon je odgovo-
ril: „Jes bi rekel, komur je vézh nehál."
Jesuf je odgovóril: „Prav si rasfódil."

Farisej she ni védel, v' kaj Jesuf mé-
ri. Pa oberne v' sheno se sdaj, in rekel je
Simonu: „Jo vidish to sheno? — V' tvo-
jo hisho sim prishel; pa she vode na noge
mi nifi dal. Ona pa mi je s' sólsami noge
mozhíla, in brisala mi jih je s' svojimi glav-
nimi lasmí. Nifi me kushnil v' posdravje.
Ona mi ni nehala nóg kushováti, kar je
v' hisho stopila. Nifi mi s' oljam glave po-
masal, ona mi je noge s' dragim masílam
obljíla. Torej, gotovo ti povém: velíko
grehov ji je odpushénih, ker je njéna lju-
besen velíka. Komur pa je manj odpúshani-
ga, pa rudi manj ljubi."

Shèni je Jesuf rekel: „Tvoji grehi so
ti odpushèni." S' Jesufam per misli so sa-
zheli samí per sebi rezhi, in pazh de tudi
na glas godernáti: „Kdo je ta, de zlo gre-
he odpúsha?" Jesuf pa se ni pezhal. Re-

kel je sheni: „Tvoja véra ti je pomagala. V' miru hodi!“

She se da ljubesniviga Jesuf viditi tudi ob ti pergodbi, on grešnikam boshji prijatelj! Shè take rasvpíte in sanizhované grešnike ni spred sebe páhnil. Kar ojtne besede ji ne da. Njé kšánje vidi sdaj, drujiga nè, in le njéno véro, njé savupanje, in njé ljubesen je hvalil. Poln boshje milosti ji grehe odpustí, in ji dúshni mir, in véstini pokoj poverne. In prav take ljubetni je tudi do nas Jesuf. Koga ne gine ta ljubesen? Kdo se ne bo v' duhu pred nj tudi verzé, in ga ne bo, mu grehe odpustíti, profil? njega, ki se gréšnikam všmílana boshja ljubesen v' njemu lé tako mila in prijasna rasodéne?

Magdalena nam je shiva, ginijózha podobá prave in resnizhne spokorjénke. Vša v' véri in v' savupanju je k' Jesusu prishla. V' folsah se tája, kšá se, in ozhéfa lé v' Jesusa oberniti jo ie fram. Vše njéno serze je drugazh. Le prasne rezhi in pregrešhne slásti so préd zéno imele per nji. Sdaj je vša v' zhahti in ljubetni do Jesusa, do njega nebeszhana. V' djanju kashe svoje spreoberenje. Jesusu brishe noge s' lasmi, v' krih so se morebíti préd dragi kámeni in bíferi svetíli; in diháve, ki so ji préd smed lál dihtéle, so ji le shè, de Jesusa s' njimi pozhahti. Kolikor ji je mogozhe, popravla dájano pohújshanje. Ozhitno je greh delala, ozhitno dela pokó-

ro. Njé spreobnénje póslednizh je bilo stanovítno, nè le kíánja obíd-lej, ki se vtréne in mine. Od síh mál je bila Jesufova svešta vuzhénka, in is grésh-nize terda svetníza. In taki, ljubi moji! smo tudi mí lohka, in pa bodimo, bodimo!

Nad Fariséjam, gréshnize sanizhváv-zam, pa potlej s' lastnim savsétjam prepri-zhanim, de ji ga v' dobrimu she sdvanaj káj ni, se vuzhímo nikolj nè níkógar sanizhováti, tudi gréshnik naj bo. Zhe na semlji nè, sej tisti dan, ki bo vse na dan prishlo, bi szet po Farisejovo tudi mí na framóti óstati vtegníli!

60. Vmirénje vihárja na morju.

Eniga dné, she na vézher je shlo, ko so ljudjé prevézh va-nj pertískali, je Jesuf vuzhénzam rekel: „Na uno stran jésera strújejmo.“ Odpravijo tedaj ljudí, in Je-suf s' vuzhénzmi gre v' zholn. So odrínili, in she nekoljko zholnízhev se mu per-drushi.

Obljubim, slo se je bil Jesuf zhes dan vtrúdil. Na uni strani jésera ga je pa lé novo delo zhakalo. V' sadni kern torej je sédel, in se pozhívat naflóne.

Tako je vsaki zháfik prav védel oberniti, pokrépzhat se k' dobrimu.

Kadar se tako pelájo, kar se na jé-seru fil'n vihár vsdigne. Valóvi plúfkajo v' zholn, pokrívajo ga. Vef do verha je

v' valóvih, sajémal se je. Potoniti je nevarnost. Pa spal je!

Jesuf, spézhi v' raspadlívi zhipínji ob strašnimu viharju, nam je dušhiniga pokója podoba, ki ga svetósti in v' Bogá savupanje zhloveku da.

Vuzhénzi so bili v' strahu in trepétu. Nad - nj gredó, ga sbudé, in rezhejo mu: „Gospod! ótmi naš! pogínjamo. Ti ni mar, de naš bo konez?”

De so taki bojézhi in strahlívi bili, okrégati jih je shlo. De so pa per všimu svojimu malimu savupanju k' Jesusu pomó-zhi shli jiskat, to je hvale in posnémanja vredno.

Jesuf je per miru rekel: „Kaj se tako bòjte, ví malovérzi? Kej je kaj vére? nimate zlo nizh savupanja?”

Tudi te besede naš vuzhé: Savupanja pománjkanje dela bojézhiga, pláshniga zhloveka, in nepokójniga in skerbniga. Véra v' Bogá in v' Jesusa naš she v' takih nevarnostih vmirí, veséli smo. In take naš ho-zhe Jesuf imeti!

Po tim je Jesuf vstal, in vksal je viharju: „Potíhni!” in vershézhim valóvam je rekel: „Per miru!” in veter je vmóknil, in po jéseru je bila velíka tihóta. Kar listik ni mignil po bregu. Jéser, in pa vbrífano nebo!

Kar je lihkar Jesuf s' besedo vuzhíl, vuzhí sdaj s' djanjam: vérovati in savupati. Véter in morje sta mu pokorna, per vsaki nevarnosti on lohka po-

maga. Šhe smiraj ima ravno tisto mózh. Ne lé vuzhénzov krik, she sdaj slišhi tudi nashiga. Ravno toljke ljubeshi je she. Kdor va- ni savupa, se nizhefar ne bojí!

Ljudjé po drugih zhólnih, in ob enimu otéti, kadar vidijo to storíti Jesusa, so vti osterméli. Vse je strah oblétel. „Kdo je she ta, so djali eden drugimu, de vétru in morju vkasuje, in véter in morje ga vbóga?“

Ljubi moji! ví samí si odgovoríte!

61. Per mnogih perlóshnostih posebni Jesusovi réki.

Per vsakimu vprashánju je Jesus lepó in po boshje odgovoril — per vsaki she toljzhkini perlóshnostizi je ljudí na kaj víshjiga in nebeshkiga savrazhal. Nekoljko teh lepíh Jesusovíh rékov je is teza njegoviga perviga léta med svétam. Pa tudi druge, ki so po svetih evangéljih rastréšeni, kar se dá, tukaj vkùp najti, míslim, vas bo veselíjlo!

Píšmej je k' Jesusu perstópil, in ga vprasha: „Vuzheník! ktira je nar vézhi sapoved v' sakónu ali postavi?“ Jesus je odgovoril: „Ljubi Boga svojiga gospoda is zeliga svojiga serza, is zeze svoje dushe, is vsíga svojiga vuma in is vse svoje mózhí.

Nar vézhi in pervá je ta sapoved. Druga pa je ti enaka: Ljubí svojiga blishniga, kakor sam sebe. Ni je vezhi sapovdi od tih dveh. Vsa postava in vsi preroki so v' tih dveh sapovdih."

Nar imenitnihi vlihi Jesušovih rékov je ta. Kraishi in bol v' jasno se ne da povedati, kar imamo vse storiti. To stori, in kar Mosef in preroki, kar Kristuf in apostelni hozhejo, vse je storjeno.

Kdo drugi je Jesusu rekel: „Gospod! s' teboj biti sim sklenil; pa domú naj grém préd, de se per svojih poslovím." Jesuf dobro vedózh, de mu je na pol komej resniza, in domá ga bodo spet odvernili, mu rezhe: „Nihzher ni gòden boshjiga kraljestva, kdor sa plug prijéma, in se sa sabo osíra."

Ne bo opravil velíko, she zhasniga opravila naj se kdo spridama ne lóti, in dolgo naj opresuje. Ravno taka je per opravílu, de nikolj vézhiga, per krepósti in bogabojézhnosti, ktira sgol sama naš boshjiga kraljestva gòdne déla.

Po poti enkrat je písmej k' Jesusu prišel, in rezhe mu: „Vuzheník! per tebi bom, kamor kolj grešh." Zhésh! je mislil sam per sebi, Jesuf bo skorej posémliško kraljestvo postavil, in bogatiga me bo narédil. Jesuf ga je po snotraj vidil, odgovorí mu na njegove misli: „Lesíze imajo svoje ljukne, tíze svoje gnésda: pa sin zhloveka she gla-

ve nima nikamur na svoje na-
floniti."

Tako malo je bilo Jesusu mar sa zha-
ro blagó! Táko zhisto od samoprída bodi
tudi nafhe ferze. Kdor le is samoprída do-
bro déla, kdor dobriga ne obrajta, de ni-
zhéfar takó, kdor, zhe je treba, savolo kré-
pósti ali zhédnosti vbog biti ne samóre,
taki ne velja biti Jesufov vuzhéniz.

Nekdo (med ljudi je Jesusu rekel :
„Vuzheník! rézi vérbshino mojimu bratu
s' mano rasdeliti." Jesuf, ni se prishel
s' dnarji in s' takimi posvernimi opravki pe-
zhát, mu je odgovoril : „Zhlovek! kdo me
je (v' takih rezhéh) fodníka ali deljívza
med vama postavil? She obéma je rekel :
Glejta, in varita se varita lá-
komnosti. Sej zhlovek lohka ob-
mánjshimu preshiví."

De ga lepi navuk! v' ferze si ga vtí-
nimo! Terd bogatínz je kdo lohka; pa
sraven nevúmen, hudòben in révesh. Vbó-
shiz je kdo drugi; pa sraven moder lohka,
dober in sadovóljn. In práv to je zhloveka
právo in resnizhno shivlénje. Kdor ga ima,
ne potrebuje bogastva.

She neki drugi je Jesusu rekel : „Kaj
nè, Gospod! malo jih bo enkrat svelízhanih?"
Jesuf mu je, in sraven stojézhim, rekel :
„Iti fkosí vóske vrata vam naj
bo resniza. Dokler, povém vam :
velíko noter iti si jih bo voshí-
lo, pa mogli ne bodo."

Tako je Jesuf vse sgol radovédne

vprašanja odpravlal. Tako lé je ljudém smiraj eno in ravno tisto veléval, namrezn dobro délati in storíti!

Enkrat je Peter k' Jesusu stopil, in re-
zhe mu: „Kolkokrat, Gospod! morem
bratu odpustiti, ktiri me rasshá-
lji? Sedemkrat kalj?“ Mislil je,
nesnáno velika bo ta. Ali Jესus mu odgo-
vorí: „Povem ti: ne le sedemkrat,
temuzh sedemdesetkrat sedem-
krat.“

Pogléjmo! po nobeni zéni ne smémo
píke dershati. Kolkorkrat naf kdo rasshá-
lji — shtiristo in devedéssetkrat se bo sej
komej sgodilo — toljkokrat is serza mu odpu-
stímo. De ga Jესusa! lé take blage, lepe
dushe nam hozhe vljíti! Kdo se ne bo nad
takim serzam zhudil, kdo si ga imeti ne bo
shéljel?

62. She nekaj Jესusovih rékov.

Janes je enkrat Jesusu rekel: „Vuzhe-
ník! nekoga smo vidili v'tvojem iménu hu-
dízhe isganjati, ktiri ni na nashe, in ki se
ne dershá naf, pa prepovedali smo mu.“
Jესus je djal: „Ne braníte mu. Nihzher
ne bo hudó lohka od mene govo-
ril, ktiri zhudesh storí v' moji-
mu iménu. Kdor ni soper naf, je
s' nami.“

Nikolj ne smémo s' nikomur gerdó de-
lati, se is tega vidi, kogar bi radi Bogú

in Kristusu perdobili, desiravno morebiti she ni ves po nashi misli. Bog bi tako nespremišhlenost saménil, de uniga nè takó, kar morebiti le nam nad zhlovekam víhézh nozhe biti.

Enkrat je Jesus na dòmu per Matevshu s' nektirimi zéštnarji vréd jédil. Na boljshi s' to perljúdnostjo jih je shéljel oberiniti. Fariseji so pa le godernáli, njegovim vuzhénzam rekó: „Kakó she neki morete ví in vašh vuzheník s' zéštnarji in gréshnikmi jésti in piti?“ Jesus je slíshal, rezhe jim: „Sdravi ne potrebujejo vrázha ali sdravívza, ampak bolníki. Gréshnike h' pokóri vábit sim prishel, nè pa (domíshlivávi) pravizhni.“

She je podvúzhno in veselo to sa naš! Gréhi so dúshine bolésni. Vfiga, kar naš h' grehu napeluje, bi se jédi enako mogli ogíbat, ktira bolesen zhloveku nakopá. Kakor bolník po sdravju, hrepenímo po poboljšhanju. Ljubesnivi perpravleni vrázh ali sdravíviz je Jesus. Va-nj vupati, in njega vbógati, kaj boljshiga hozhemo storíti? Bolník ne bo osdravil, zhe se po sdravívzhovimu povelju ne ravná.

Eno shéno je Jesusova pridga tako gínila, de je na glaf smed ljudi savpíla, in mater, de ima taziga sinú, blagrovála. Jesus je perštavil: „Bláger raji tištim, ktiri boshjo besedo poslušajo, in pa jo storé.

Bol tedaj sa to, ker ji je bila boshja beseda zhes vse, saflushi Marija biti zhesena, in blagrovana, kakor de je bila Jesufova mati. Sakaj le sa to je bila Jesufu v' mater isvóljena, ker je boshjo besedo rada poslušala, in storila jo je. Boshjo besedo poslušati in se po nji ravnati, lé to da zhaft, de nikolj take, le to perpela k' svelizhanju.

Enkrat je Jesuf vuzhíl, ljudje so okoli njega sedéli, in posebno ga poslušajo, kar mu nekdo rezhe: „Tí! tvoja mati in (vsi blisni shlahti se je takrat tako reklo) tvoji bratje so svunaj, in govorili bi radi s' teboj.“ Jesuf mu je odgovoril: „Kdo je moja mati, in kdo so moji bratje?“ Svoje poslušavze je ob enimu prijasno pogledal, in roko zhes-nje stegnívshi, mu rezhe: „Vidish jih! moja mati in moji bratje so tí. Brat, sestra in mati mi je, kdor kolj voljo mojiga ozheta v' nebesih stori.“

Ljubesen, in pa ljubesen do matere, do sestre, do brata, je komej she ktira. Tako, in pa she neskonzhno bol jih, ktorí boshjo voljo spolnijo, ljubi Jesuf. Boshja volja mu je, de ves svet në toljko, po dubu so mu vsi ti v' rodovini. Blajshi in blisnisthi shlahre se ne da misliti.

Jesuf je enkrat zerkovni púshizi nasproti sédel, in gleda, ko so dnarje va-njo metáli. Veliko bogatih je po veliko va-njo berškalo. Vboga vdóva pa pride, in dva boshjaka je vergla, vkup eno neshizo sta

sněšla. Jesuf poklizhe vuzhénze, rekel jim je: „Gotovo vam povém, ta vboga vdóva je vèzh dala, kakor vfi uni. Dokler, vfi le is obílnosti, fo v' dar Bogú dali. Ona je vse dala, kar je is svoje révshine premogla, vse svoje premoshénje, ves svoj shivesh.“

Kaj nè, lepo je, de vboge vdóve brumni duh tako Jesufa gjíne! Kaj nè, veselo je, de mu she tako kaj maliga ne vjíde, in de darívzhovo serze gléda, nè pa darú! Dobra volja, ponishnost, sayupanje, ljubesen, is ktire se néshiza da, veljá vezh per Bogu, kakor slatá she taki daróvi, zhe se is nezémernosti, is prasne hvale in bres ljubesni opravijo. De ga veselje sa vbóge! Koljka svarítuv bogatim! Koljki spodbòdlej sa vsaziga!

Nekaj Farisejov je enkrat Jesufu reklo: „I, kdai pride she boshje kraljestvo?“ Jesuf jim je odgovoril: „Boshje kraljestvo ne pride s' leskam, de bi v' ozhi shvígalo. Ne porezhe se: vísh ga tù! vísh ga ondi! Sakaj glejte: snotraaj v' vas je boshje kraljestvo.“

Kar Jesuf s' besedo boshje kraljestvo tukaj méni, pi majhina rézh. Nepoboljšhaniga zhloveka serze je kraljestvu enako, v' ktirimu je rasbòj, de sdaj to, sdaj uno nagnenje, smiraj pa smeshnjáva, neporéd in nepòkoj v' njemu gospodári. V' dobriga serzu je vse, misel in nagnenje, Bogú pokorno, Bog ga je gospodár; vse v' ré-

di, v' miru, in veselo je v' takimu serzu, ki je Bog v' njemu gospodár. Kdor tako boshje kraljestvo v' sebi nósi, je bol frézhen, kakor bi vse posémliške kraljestva imel.

63. Smert Janesa kerstníka.

Kralj Herodesh, pomoríviz Betlehemskih otrók, je bil ob temu zhasu she sdavnaj mertev, ví véste. Pa shivéla sta she dva njegovih finóv. Enimu je bilo po Herodeshovo Herodesh, enimu Filip imé. Lé knésa sta bila, ker sta le vsaki pol ozhetoviga kraljestva dobíla. Herodeshova kneshíja je bilo Galiléjsko, Filipova Ituréjsko. Pa nju dvorniki in perlísnenzi so jih kralja imenovali.

Knés Herodesh je Janesa kerstníka na svoj dvor spravil. Vse mu ga je hvalilo, in po vsi desheli je Janes flòvel. Janes je shel, in svarí ga savolo njegovih nápak. Rad ga je poslušhal, tudi vbógal v' marfikaki rézhi.

Pa sdaj se je Herodesh s' Filipovo, svojiga brata, sheno, ki je brat she shivel, sarózhil. Janes ga je svaril. Resno in ojstro mu je na ravnost djál: „Ni ti je ime ti perpushèno!“ Pa Herodesh ga tega ne vbóga. Heródja pa — tako ji je bilo imé ti porepúhnji — je od síh mál Janesu po shivlènju strégla.

Vmoríti ga, je smiraj Herodeshu persadiala. Pa knés se ne da pretantáti. V' zha-

sti namrežh je imel Janesa, in ni mu bila skrita njegova svetósti in pravíza. Kaj, she potlej, ko je Herodesh v' te hude babe perlísvánje in pròshnje dovóljlil, si ga ne vupa; ljudi se je bal, ki so ga preroka vfi délali. Prijéti lé ga rezhe, okováti, in v' jé-zho ga páhne.

Heródja pa ni is misel spustila svojiga naklépa. Kmalo se ji ga ispélati prílika nakljúzhi. Herodeshov god je bil. Gostíl je tisti dan. Vse svoje dvórnike, vojshake in perváke is Galiléjskiga je povabil. Med jedjó pride Heródina hzhí v' obédnizo, plesála je, vse jo hvali. Herodesh ne vé kaj od veselja. K' sebi prezej jo poklizhe isplešavsho, rezhe ji: „Pròsi me, kar hozhefh, vflíshim te.” Kaj, zlo djál je: „Kar hozhefh, ti dam — pròsi tudi polovízo mojiga kraljestva.” In saperfégel se je.

Dekle je vurno per vratih shínila, mater poprashta: „Kaj naj pròsim?” Mati rezhe: „Glavo Janesa kerstníka!” Dekle, po materi sdaj she vezh drugiga podvuzhena, pride hitro nasaj, rekla je Herodeshu: Prosim te, v' ti sklédi lé — vite she v' rokah jo pernése! — mi daj prezej glavo Janesa kerstníka.”

Herodesh se je vstráshil, shalóft ga opáde. Pa savolo storjene persége, savolo gostóv, vprizho ktirih se je svoje kraljeve beséde prelòmiti framoval, in savolo deklí-zha, ki se je sháljiti boji, je vender le v' pròshnje dovóljlil. Kmalo poshle rábelna s' poveljam, Janesovo glavo pernéstí. Rabel

je fhel, Janesa v' jézhi déne ob glavo, pernefe jo kervavijózho v' fklédi, deklétu jo podá, in deklejo je materi pernefla.

Ljubi ví! jelite, gróсна je ta sgódba! — Pa kàkor ftrafhna, tako je tudi vuka polna.

Herodeshov djanje nam daja te lè ojtne navuke:

Bogá in krepósti is zeliga ferza se prími — in nobenimu prepovedanimu nagnenju v' njemu ne dajaj proftóra. Gotovo fhe ni bilo vse dóbro nad tim knéсам samujèno. Spofhto-val je refníze vuzheníka, rad poslufhal, in v' marfikomu tudi vbógal ga je. Pa ne vbóga ga vfiga, ni se is ferza bogabojézh biti vdal. Tako v' teléfne fláfti se je bil mosh sahomotál, de ga nad pléсам veselje she is vuma fpravi. Nezhémern je bil, v' prasno zhaft satelebán, kraljeftvo ime-nuje svojo kneshjízo. In prav te nagúdofti fo ga fpodnéfle. Ena fama fhpránja v' ládjo je vfo she vezhkrat potopíla.

Vari se perve ftópnje v' pregreho, in ogibaj se hudih tovarfhíj. Herodesh bi sam ne bil verjél, kadar se je s' hudobno babo pervizh fesnánil, doklej ga bo na konzu to snánje perpravilo: de bo ravno tifti dan, ktiriga je Bog njemu shivlenje dal, boshjiga nar vezhiga preroka moríl. Krepóftina pot, in pa téfna ftesá po ftermih pezhéh! Nizh vezh ne more povédati, kdor ftópno sgrefhí: „Do ondi zhem pafli, in nè dalej.“

Ne sadušhuj svoje vesti s' pras-
nimi isgovórmí. Njegova vést od per-
viga je na glaf govorila. Le misli, kaj ta-
ziga storíti, ga je bilo grósa. Pa kmalo si
vé pomagati. Persége prelòmiti se ne smé,
s' tim si je vést pogovarjal. In vender ka-
kor béli dan je ozhitno, de prepovédanih
rezhi obétati ne veljá, in je pregresbno,
spolniti pa kaj taziga, nov greh. Presa-
róbleno se mu sdí oflepléniga, po hudobni
materi sapelániga otroka s' odréko sháljiti —
pa nedolshnimu in svetimu móshu glavo se-
kati, in ljudí po vsi desheli sháljiti, nad
toljko v' nebó vpijózho krivízo je samishál.
Svoje kraljéve beséde v' prizho zeliga omís-
ja savrézhi se framuje — pa svoj kraljév
plajsh s' kervjó ognúfiti, in vbijávza imé
per svojih verstaíkih in mlajshih iméti, de
to je shé gershi, bos! de bi kaj tega po-
misllil. Tako prekánjena lé je lastna ljube-
sen, she takim hudobijam vé kaj bogabojé-
zhiga, kaj perljudniga, lepiga in zhashtlí-
viga perlgáti. Várimo se tedaj te svoje not-
rajne sovráshnize, de perlisnene, pa stru-
péne, kazhe né takó!

Tudi djanje vsih drujih, per ti
rézhi, ima v' sebi velíko navuka:

Nad Heródjo, njó nesvesto sheno
in malopridno materjo, vidmo, koljkánj
nesdúshniki resnízo zhertijo, in resníze vu-
zheníke. Kervavézho glavo nedolshniga mo-
shá v' sklédi viditi, ki je ni nikolj misllil
rassháljiti, njé svelizhanje je le hotel, ji je
ljubshi dar od polovíze kraljestva. Se da

mislliti kaj ostúdnishiga? Pa zhe nam, kti-
ri nam resníze pravijo, presédati sazhnó,
kmalo tudi mí bomo na njénimu.

Nad Heródino hzhherjo je lepó to,
de ima savupanje do matere, de jo sa svet
poprashta. Pa, de mater kaj taziga tako
naglo vbóga, je tudi to prav? Bi bila
napko storila, je tega nè vbógati? Oblju-
bim, pravi odgovor vam je na misli: Nak'a,
tega je vbógati ni bilo prav, jelite? Takó
nesrézhni namrezh naj bi bili káki starishi,
otrokam kaj, kar prav ni, vkasovati, kraſti
postavim, lgáti, ali kako drugo gerdóbo jim
velévati, takrat obveljá boshja beseda: „Né
ljudjé, Bog se more bol vbógati. Kdor o-
zheta ali mater bol kakor mene vbóga, ni
mene vréden, pravi Kristuf.”

Res velíziga in svetiga moshá podóba
je Janes. Zhes vse mu je boshja vólja.
Ves lesk knésoviga dvóra mu ni nizh proti
njéj. V' milosti per njemu biti, per njemu
sa miso jesti, v' njegovimu poslopju prebí-
vati, berhko oblézhenimu hoditi, imenítne
flushbe imeti, pozhuckov vse veselja vshi-
vati, vse nizh je to Janesu proti boshji
volji. Raji roke si da sakováti, glavo raji
pod mezh je pomóлил, le od svoje dolshnó-
ſti se ne da premakniti. Koga ni Janesa
zhudo, kdo ga ne bo posnémal?

Per ſklepu le ſhe to: Viditi, kako
ſprídena potepúhnja tukaj nedolshniga vshú-
ga; viditi, kako, plesavki vſtrézhi, svetimu
Janesu glava odletí; viditi kraljevo krono
nesdúſhniku na glavi, svetníku pa s' me-

Bog ti daj ta vžent greč.

Men si ti le prav vŕeč.

zham glavo jemáti, kdo se bo misli she vbrani! Shè kàko drugo, kako boljshi shivlènje gotovo gotovo more biti, shivlènje, v' ktirimu je na tanjko hudobija in krepóšt povrazhována — lé sej: Pravizhen je Bog!

Shè ena: Is pléfa je prishla toljka kri- viza! Malokadaj pride kaj boljiga is njega. Mladénzhi in deklízhi, ki jih je velíko po pléfish viditi, pazh malo prida obétajo.

TRETJE LÉTO

Jesusa med fvéтам.

64. S' nektirimi kruhi nasíti Jesuf nekaj jesarov ljudi.

Tretja velikanózh po Jesusovimu ker- stu se perblishuje. Velíko jesarov ljudi je na hóji v' Jerusalem. Zele trume se jih je v' Jesusa rjilo. Tudi dvanajst rasposláníh vuzhénzov se nasaj snida per njemu. Tolj- ko prerivánja je bilo okoli Jesusa; perha- jali in odhajali so; she jésti zhasa niso ime- li Jesuf in njegovi vuzhénzi. Rekel torej je vuzhénzam: „V' pufhavo v' samòto poj- mo, de si oddáhnete.“ V' zholnízhi s' vuz- zhénzmi vred je stopil, in po Galilejskimu

jeseru se pelá proti pufhavi ; ni bila dèlezli od Bezajdíkiga mesta.

Ljudjé so ga v' zholn iti vidili, kmalo zhutijo, kam ga je misel. Ob kraju péfhi so sa njim tekli, pretèzhi, koljkor je mogozhe, ga jifhejo. Velíko ljudí is mést zele deshele se fhe perdrushi, ki so ga nad bolníkmi zhudeshe delati vidili. Is zholna stopívfhi she vse shivó ljudí sagleda. Defiravno je tudi létu saftónj jískal pokója, se mu vender ljudjé vsmílijo. Ljubesnivo in prijasno jih sprime, na víshávo se spravi. Is njé se je fhe le prav vidilo, koljke trume jih je bilo. On in vuzhénzi so se vfedli, vuzhí jih, velíko lepiga od boshjiga kraljestva jim je povedal. Potlej je njih bolníke osdravil; koljkor jih pomózhi potrebuje, vsmim je pomógel.

Sonze se je nagnílo. Vuzhénzi perfstópijo, rezhejo mu: „ Samòten kraj je, zhač she prehaja! odpravi ljudí, de se na blishne terge in vafí pod strého rasídejo, in de si jésti nakupijo. Tukaj v' pufhavi fhe jésti ne dobójo. ”

Jesuf rezhe: „ Treba jim ni hoditi. Ví jim jésti dajte! ” Ali vuzhénzi, ktirim se to nemogozhe sdí, se mu zhudijo, rekózh: „ Kakó hózhemo iti, in kruha nakúpiti toljkim ljudém ?

Jesuf je potlej Filipa fhe posébej njegovo misel vprašhal, rezhe mu: „ Kej dobimò kruha, de se jih toljko najé? ” Pa, zhefh! koljko savupanja bo do moje mozhi imel, je le Jesuf tako rekel. Sam dobro

je vedel, kaj ga je storiti misel. Filip je djal: „Dvésto deserákov in pa nizh, le vřáki-mu kák kôřhzhik ga vrésati!”

Jesuf vprařha: „Kolkó je kruha? idite, poglejte!” Isprařhajo, Andrej pride in pové: „Mladénizh je tú, pét jezhménovih kruhov ima in dve ribi. Pa kaj bo to toljkim ljudém.”

Jesuf rezhe vuzhénzam: „Pernesíte mi oboje! in sverřtama po travi naj ljudjé řédejo, jim vkaře. Na lepih, velíkíh řnořéhíh je bilo. Vuzhénzi řo tako řtorili, in ljudjé ře řapóred řasřédejo, po řto ali po pedeset vřřhriz. Sdaj jih je lohka preřřtėti. Okolj pet jésarov móřh je bilo; řhénřkih in otrók né řřtétíh.

Jesuf je pét kruhov in obé ribi v' roke prijel, v' nebo pogledal, řahvalil je, in jih oblagosřlòvi. Potlej je kruh řasřòmil, dal ga vuzhénzam, vuzhénzi ga med ljudí řasdeljé. Tudi říb rezhe vřim dati, kolkor jih kdo řéřti hořhe. Toljko jésarov vři řo jedli, in vři ře najedó.

Kadar řo vři imeli dořti, rezhe vuzhénzam Jesuf: „Poberíte ořřánke, de ře ne řpridijo.” Vuzhénzi jih pobírajó; dvanajřt jérbařov namézhejo droblánzov, ki jih je bilo od petih jezhménovih kruhov in dveh říb moshov, řhén in otrók toljkim jésaram ořřtalo.

Ljudjé, viditi ta řhudesh, řo djali: „Je řhe taka, řiřti prerok je, ki ima na řvet priti, Meřija je.” — Kaj, řhe misel jih obhája, sgrabiti ga po řili, pelati v' Jeruřa-

lem, in ga kralja postaviti. Ali Jusuť, ki je vse to vedel, se je na tihama vmàknil, nekam na hrib gre, in je molil.

Ni zhuda, moji ljubesnivi! de so take misli tem ljudém po serzu hodile. Vuzhénze so v' eno mër kruh lomiti vidili, pa nizh manj ga ni bilo; kószhike, ki so jih prejeli, so odjedali in odjedali, in smiraj so bili ravno toljki; in kadar se vši najedó, ima vsaki she ravno toljki kószhik v' rokah, koljkorshiniga je bil prejél! Tudi ví stermité, oblubim, nad tem Jusuťovim zhudesham! In pa tudi premislimo ga nekoliko!

Ravno tisti zhudesh je storil Jusuť tukaj, ktiriga Bog she vsako léto na polju dela.

Vsako léto is eniga serna je trideset, fhtirdeset, pedeset, in pa she vezh sern. S' pestjó se sernizhe séje, snópje se na ramah snásha. Kar séviz na rami nese na polje, se is polja nabesáne vosóve domú vósi. Tisto malo shita vsako léto, kar se ga vseje, se tako namnóshi, de ga vse léto ljudi veliko milijónov je, in kar se ga je vsjalo, in koljkor ga je sjáti spet potreba, ga le she smiram ostaja. De jo lepo boshjo narédbo! De ga zhudesh njegove vfigamogózhnosti in njegove ljubesni! Kakó lepó je s' tem zhudesham v' sebi boshjiga finú Jusuť pokasal, in de je tistiga on prava podobka, ki je rezhéno od njega: „Vsih ozhi so v'té savernene, in dajash jim jéd o pravimu zhasu. Dobrotno odpírash roko, in vse, kar shivi, našitijesh s' svojimi dobrotami.”

Tudi lize tega Jesufoviga zhudesha je vuka polno, in véfelo.

Vfmílili fo se mu ljudje. Vfm je dal — in pa vfm obilno, h' kruhu fhe ríb. Vfm je fforil dobro na dufhi in teléfu, defiravno tako vtrúden od déla. Torej savupajte va-nj, v' njega mogozhniga in ljudém ljubesniviga pri-jatla! Posnemajte ga, po njegovo dobrotni, ljubesnívi, vfmíleni, nevtrúdeni v' dobrimu bodite! — Prédén kruh lómi, je ozhe-ta v' nebesih sa-nj sahvalil. Ni-kolj ne posabímo Jesufa, kakó tukaj okó v' nebó srázha — sa vřaki fhe toljzhikini dar po Jesufovo hvalímo Bogá, tudi fúhi kruh, drujiga naj ne bo. Pa kaj, alj tudi takim kristiani porezhemo kalj, ktiri se fra-mujejo ozhéfa povsdígniti v' Tíftiga, ki jim jéd perpravla, ki se po shivíni raj ravnaajo, kakor po njemu, Jesufu? — Blagoflóv-il ali shegna! je kruh — in vezh jésarov ljudi, kar je pubezh pod pářduho nořil, ga je bilo fíto; in v' ozhitno snámenje, de dořti imajo, je polnih dvanajřt jérbařov ořtalo. Jésare jih je tako rekózh s' nizhim napářil. Pázh lepó je vuzhénzov tòřhbe in fkerbí s' tem zhudesham overgel! Ozhitno se je pázh de pokasalo: „Boshji blagoflóv ali shégen, in pa vře.“ Torej tudi malo perhodířha imejmo, le s' nedovóljnořtjo ali zlo s' nepořhténjam njegoviga blagoflóva ne bodimo nevrédni! Lohka mu je, de tudi s' malim dolgo ř-hájamo. — Pobрати

droblánze ja rekel, de se ne stráti jo. She s' toljko obilnostjo naj naf Bog odobrótí, kar drobtína se ne smé v' némar púshati. Kar nam preséda, vesél tega bo vbóshiz. Prava, pametna shpárovnost je, povsot ozhí imeti, de se nizh ne potrebsá, de vse ljudém sadéne. Sa vboge shpárajmo, nè per vbosih.

Tudi she hrepenítve se ne spreglájmo, s' koliko polk Jesufa poslušha. Tem dobrim ljudém ni bil nobén trud prevèlik, nè zhaš predolg, nè kraj predivij in preodlòsh'n. Hozhe nam she ura prevèzh biti? — Jedí in pijazhe, boshjo besedo poslušhajózh, se sposábijo, in na konzu jo vender le imajo. Ako bi se torej ta lepi Jesufov zhudesh smálati hotel, s' slatimi zherkami bi se mogle pod - nj Jesufove besede sapisati: „Nar prej jishíte boshje kraljestvo — vse drugo vam bo perversheno.”

65. Jesuf otrokam prijatel.

Ljubi moji! povést nar lepshih in ljubesnívshih nekáka je ta le sa vas. Prav v' shivo si jo mislite, kakor bi bili sraven.

Jesuf je po navadi ves dan v' prerívu konzhal med ljudmí. Ne vtrúdi se, ves dan je vuzhil in bolníke sdravil. Sdaj — she svézher oblubim je bilo — se ljudjé szhafama sgublujejo. Tudi Jesuf je bil she dá

lej naménjen, kar se šte prav kaj miliga nakljúžhi.

Nektire bogabojézhe matere, polne savupanja in ljubesni do Jesufa, do njega boshjiga vuzheníka, so vsaka svoje otroke perpelale; blagoslòvla naj jih, ga prošijo, in roke na - nje poloshí, in móli naj nad njimi. She je bilo lepo tih mater viditi, ljuba materška ljubesen jim is ozhéla medlí; ki male otrozhízhe na rózhi nóšijo, metér-fhi otroke per ròzi vodijo, in se prijasne s' savupanjem k' Jesufu perblishujejo!

Vuzhénzi, to viditi, so révkali nad otrozi, in kregali so matere, ki jih pernesejo. Is ljubesni do Jesufa, se vé, so to storili, nè is hudiga serza. Odléglej trudnimu vuzheníku bi bili radi pervoshíli, nóvi trud bi mu bili radi odverníli.

Jesuf je otroke rad imel, viditi vuzhénze tako ravnati, je bil hud. Vef prijasen je otroke k' sebi poklizal, vuzhénzam pa rezhe: „K' meni naj gredó otrozhízhi, ne braníte jim! prav takih je boshje kraljestvo. In pa gotovo vam povem, kdor kolj boshjiga kraljestva po otrózhino na - se ne vsame, kdor ga s' ravno toliko poníshnostjo in perpróft stjo na - se ne vsame, ne pojde va - nj. Potlej je otroke objél Jesuf, roke na - nje polóshil, in je mólil nad njimi.

Lohka si mislite, ljubi ví! otrozi, ki jih Jesuf odráshenzam v' isgled stavi, so bili dobri otrozi, se vé — vsi nedolshni, pametni, pokorni, bres terme. Persadeníte si oštati jim védno enaki; ali zhe jim, kar Bog obvári,

she vezh niste enaki, enaki jim biti si persadenite. Vſvésti si bodite, ravno tako rad bo tudi vaš imel Jēsus, in njegov ſveti blagoſlōv ali shēgen bo tudi zhes vaš priſhel.

Per ti perlōshnoſti je Jēsus tudi ſhe odrāſhenzam nektire beſede rekel, ki jih nē posabiti, v' shivo ſēgajo. Gjinilo ga je viditi blage, nedolshne pūbizhe; kakor zvēt ſo ſe razsvetali, rudēzhi v' lize kakor nedolshna rosha ſo bili, nobena huda ſtraſt jim ga ſhe ne kaſí. Vmíljilo ſe mu je, vſe lohka, de jih bodo hudi ljudjé ſapelali, ob nedolshnoſt in ob ſladki mír neofkrúnene veſti jih perpravili. Reſno in terdo tedaj je rekel okolj njega ſtojēzhim:

„Kdor kolj jih njih malih koga v' mojim imenu ſprējme, mene ſprējme. (Kdor ſe kaziga otroka podſtōpi, ali mu kaj dobriga ſavolo mene ſtorí, ſe mene podſtōpi, in meni dobro ſtorí). In kdor mene ſprējme, ne ſprējme toljko mene, ampak mojiga poſlāvza.”

„Kdor pa tazih malih koga pohujſha (s' beſedo ali djanjam k' hudimu napeluje) njemu bi bilo boljſhi, de bi ſe mu mlinſek kamen na vrat obēſel, in de bi bil v' globozhino morja potoplēn.”

„Gorjé ſvétu ſavolo pohujſhanja! Ne more ſzer (vſe prebudo ſo ljudjé ſpāzheni) drugazh biti — pohujſhanje more priti. Pa gorjé zhloveku, po komur pride!”

„Ako te tedaj tvoje deſno okó pohujſhuje (k' hudimu ſapeluje), iſdēri ſi ga, in

versi ga od sebe. Boljšhi ti je, de gresš s'enim ozhešam v' boshje kraljestvo, kakor imeti oba ozheša, pa v' pekel biti vershenimu, kjer njih zherv ne vmerje, in njih ognj ne vgašne."

„In zhe te tvoja desna roka pohujšhuje, odšékaj jo, in versi jo od sebe. Boljšhi ti je s'eno roko v' shivljenje iti, kakor dve roki imeti, pa v' pekel priti, kjer njih zherv ne vmerje, in njih ognj ne vgašne."

„In zhe te tvoja noga pohujšhuje, odšékaj jo. Boljšhi ti je s'eno nogo iti v' vezhno shivljenje, kakor dve noge imeti, in vershenimu biti v' vezhni ognj, kjer njih zherv ne vmerje, in njih ognj ne vgašne."

„Várite torej se sanizhovati koga tih malih lè. Dokler, povém vam, njih angeli v' nebesih gledajo vedno mojiga ozheta oblízhje, ki je v' nebesih."

Tudi v' lepi prilíki od jagneta, ki se ga dóbri pastír sgubíti bojí, je šhe Jesuf otroke perporózhil. Shè enkrat jo pové, in perstavil je sraven: „Ravno tako tudi vaš ozhe v' nebesih nozhe, de bi jih bil otrozhízhov kdo pogublèn! in práv sa to je tudi šin zhloveka na svet prishel — réšhit, kar je sgubléniga bilo."

Ljubi ví moji! jelite, perferzhno ljubi Jesuf otroke? Kdo premore otrokam ljubšhiga in míljshiga prijatla le mísliti! K' sebi jih je klízal, veselje je nad njimi imel, na rózhe jih jemle, bósha jih. Kakor bi bilo njemu štorjèno, mu je vše, kar se otrokam dobriga štorí, všim ljudém

veléva, jim prav veliko dobriga storiti, — nikolj pa kaj shaliga. Ljubíte ga torej perferzhno tudi ví — nimate ga boljshiga prijatla — veséli vse svoje savupanje va - nj stáivate!

V' kakshini skerbi je Jesu - fu nedólshnost saróda, ki sa namí podrásha! Vsi odrásheni, hozhe, de naj otroke v' zhafti imajo. Kaj, zlo boshji anglizi v' nebesih si s' njimi opraviti dajo, oni nad njimi zhujejo. She bi bilo shalostno, ko bi otrozi ví samí nedolshnost, to drago jiglo, v' némar pustili, ali zlo v' bláto pomandrali!

Pazh terdo opomína Jesuf od sapelívofti! Koga drujih sapelovati ne bo grosa? Kdo ne bo per nevárnofti sapelán biti strepetal? Po sdravívzhovo (vrázhovo), ktiri she tako shlahtne vude odre - suje, de drugi shivòt otmè, se vsaki flafti odpovéjmo, ljuba tudi kakor ozhéšno serklo nam bodi; vsakimu prijatlu, ljubi kakor defníza nam bodi; vsaki rézbi, potrebna kakor noga per hóji naj se tudi sdí, zhe naf kaj taziga pohujshuje, to je, zhe naf v' greh sapeluje.

66. Profhnja matere sa otroke -- otròk odráshenim isglèd.

• Mati Janesa in Jakopa, Jesusevih vu - zhénzov, je enkrat s' tema sinóvama k' Je -

susu prishla, rezheta mu : „Sheljiva, stori nama, kar kolj te prošiva.“ Jesus je djal : „Kaj tedaj naj vama storim?“ Mati se je pred nj vergla, in je sa besedo namešt sinov prišla, lepó ga prósi : „Naj sedeta naj ta dva moja sinova prezej sraven tebe v' tvojimu kraljestvu — j eden na desnizi, j eden na levizi.“ Jesus je vuzhénzama odgovoril : „Ne vésta, kaj profita. Samoreta is kelha piti, ki bom jes pil is njega?“

Ví vidite, jelite, ljubi moji ! mati in njéna sinova so se sše slo nad boshjim kraljestvam motíli. Posemliskim kraljestvam, so menili, bo boshje kraljestvo enako, v' kti-rih se s' perporózhbami in prošnjami zhaštitlive flushbe dobívajo. Sraven je mati, dobra dušha, meníla, bogáta in imenítna naj bota sinova, dosti frezhe sa - njo bo to. Ali Jesus je drugázh vuzhil. Bol, kakor zhašt in bogástvo, pomorejo terplenje in nadloge k' pravi frézhi. Le kdor savolo dóbriga krishe in terplenje na - se vsame, bo povelizhan. Kdor terplénia grénki kelh stanóvino pije, lé njemu se vénez v' nebesih pléde.

Slishti unih deset vuzhénzov, kaj sta Jakob in Janes profila, so hudí nad njima. Jesus jih vse pred se poklizhe, rezhe jim : „Ví véste, ajdovski poglavniki, tí gosposdujejo, in njih velkíni, oni oblaštujejo. Né takó med vami. Kdor bi velik rad med vami bil, vash flushabnik naj bo, in kdor bi prvi rad med vami bil, naj bo hlápez vsih vaf. Dokler, tudi sin zhloveka ni

prishel na svet, de bi se mu stréglo, ampak drugim postrézhi, in sa njih veliko svoje shivljenje v' odredhílo dat."

Koga ne gjíne ta Jesufova poníshnost, ta njegova ljubesen, ki je shivljenje sa ljudí is njé daí, in tudi sa naš daí? — Koga ne bo she lé misliti taziga kraljestva samaknílo, ki ni sledú v' njemu né sapovdlívofti, né ofhabnofti in file — v' ktirimu ljubesen in ponishnost kraljuje, drujiga né? In pa kdo fi ne bo persadjal natégniti se te Jesufove ljubesni in ponishnosti, ter kraljéshzhan biti tega Jesufoviga kraljestva, ki ga je postavlal?

Kakor préd vézhi dél ljudém, je bilo tudi vuzhénzam nekaj ofhabniga in nezhémerniga terdo v' ferze vrásheniga. Po poti enkrat jim je misel prishla: kdo njih de bi nar imenítíshí biti vtégnil. Prepirajo se gredé. Jesus, vse misli njih ferz so mu bile snane, jih kadar so domú prishli, vprashá: „Kaj ste se po poti prizhali?" Pa vsi so molzháli. Jesus séde, poklizal je vsih dvanajst vuzhénzov, rezhe jim: „Kdor is vas se nar maníshiga sam sebe dela, tísti je nar vézhi." Nezhémerni vuzhénzi se ne dajo kmalo s' tem odgovoram odríniti. Blishej njega jih nekoljko stópi, uno po domazhe ga vprashajo: „Ref! ref! ktiri, ménísh, is naš je v' boshjimu kraljestvu nar vézhi?" Jesus je púbizha saklizal, na rózhe vsel, in postavi ga med-nje, rekózh: „Gotovo vam povém! zhe se ne spreoberneté, in zhe ne boste

Drugi dél,

Q

otrokom enaki, ví ne pojdete v' boshje kraljestvo. Kdor se bo kakor ta lé otrok ponishal, taki je v' boshjemu kraljestvu nar vézhi." Nad blagim ljubesnívim détetam, ktiro she nizh ne vé od napúha, lepshi bi nam Jeshuf ne bil mogel pokasati, kako lepiga kaj je ponishnost. Po otrokovo, ki sam she ne vé, de je lep, bogat ali imeniten, bi tudi mí svojih preimézhkov ali raslózhtkov ne smeli véditi. She bi bili potlej ponishni in ljubesnívi!

67. Jeshuf in bogati mladénizh.

Na poti je enkrat Jeshufa bogat, imeniten mladénizh frezhal. Kmalo je pertékel, s' koljénam je pred - nj pokléknil, rezhe mu: „Dóbrí vuzheník! kaj dobriga naj storím, de sadobím vezhno shivljenje?"

Jeshuf mu je odgovóril: „Kaj me dobriga imenujesh? Nihzhér ni dober, ampak le Bog. Zhe pa bi v' shivljenje rad shel, sapovdi dershi."

Mladenizh vprafha: „Ktíre pa?"

Jeshuf odgovóril: „Snane so ti sapovdi. Ne vbijaj, ne vgánjaj nezhístosti, ne krádi. Ne prizhaj po krivimu, ne pozhénej golfije. Spofhtuj ozheta in mater. Ljubi svojiga blishniga kakor sam sebe."

Mladenizh je odgovóril: „Vuzheník! vse to sim is mladiga storil. Zhésa mi she manjka?"

Jeshuf ga je ljubó pogledal, in rezhe: „She ti manjka nezhéfar. Zhe bi rad po-

polnoma bil, idi in vse prodaj, kar imaš, in vbógim rasdaj — takó bošh v' nebesih saklád imel. Potlej pridi, in s' menoj bodi."

Mladénizh, to slíshavshi, je bil shalošten, klávern gre spred Jesufa. Bogat nam-rezh je bil, in imel je blagá in blagá.

Jesuf, ko ga vidi shaloftniga ici, je vuzhenze sapóred pogledal, rezhe jim: „Gotovo vam povém: teshko je bogatimu priti v' nebeshko kraljestvo." Vuzhénzi se zhudijo nad Jesufovimi besedami, in né malo.

Pa Jesuf je she bol saterdil: „She enkrat, je djál, vam povém: teshko, teshko je tistim, ki v' dnarje savupanje stavijo, priti v' nebeshko kraljestvo. Préd, kakor taki bogatínz v' boshje kraljestvo, pojde velblód ali koméla skosi shivánjkino vuhó."

She bol ostermé, djali so med seboj: „Zhe je taka, kdo bo svelízhan?" Jesuf jih pogleda, in rekel jim je: „Ljudém je to nemogózhe. Ali mogózhe vse je per Bógu."

Ljubi moji! Zhaštíti, jelite, in milovati tega mladénzha, vse kmalo se vam síli? Od mladiga si je boshjo voljo spolniti persadéval. V' mladénshkih nespremíshlenih létih mu vprashanje, de nekolj vézhiga: „Kaj naj storím, de bom svelízhan?" shé po mislih hódí. In per komur odgóvora jíshe, lé on lohka nar boljshiga mu da. Kdo bi ga ne imel v' zhašti? Pa de is zhašni-ga blagá vezhi frézhó déla, kakor Jesufov vedni tovársh biti, kar mu ponuja; de so

mu slatá grúzhe ljubšhi od sakláda v'nebáfih; de si ravnáti se po Jesufovemu svetu, in perstópiti v' popólnamost kaj ne more, komu se ne vsmíli? V' zhemu ga torej posnemajte, v' zhemu nè, vam saj mende praviti ne bo treba?

Od te in une Jesufove besede pa she kaj v' misel vseti, bi ne vtegnílo biti odvézh.

Bog sam je le dober. Lé gol zhlovek, je bogati mladénezh ménil, de je **Jesuf**, in morebiti le po gospòsko kaj perkljanjáviga so bile te besede. Torej opónófi mu to **Jesuf**. In sraven je zhaft, ki mu jo mladénizh fkasuje, v' Boga le saobernil. Nikolj se nekómur ne perlisujmo, in zhe naš hvalijo, Bogú jo dajmo zhaft, njemu gre samimu.

Per Bógu lé je vse mogózhe. On vfigadobrótni, je tudi vfigamogózhen. Bog jih hozhe, in samore vse ljudí jih posvetíti in svelízhati. Koljki tróshť, kadar v' nápzhnost svetá pogledamo, in de noben zhlovek pomagati ne more! Koljki pergánjik, kadar nam dobrim biti teshko perhaja, in pa pobíti in klaverni hódimo! Koljka opórna zlo med zhašnimi potrebami, zhe jih, ktiri bi lohka pomògli, što in što nózhe pomagati, in kadar ljudí, ktiri bi radi pomagali, she to pést ne móre pomagati! Bog, on vé, in on hozhe pomagati.

Sapovdi dershi, ako hozhesť v' shivlenje iti. Nobeniga drugiga po-

ta ni v' nebésa. Boshje sapovdi dershati, nobenih drujih dobrih dél ni. Vse drugo, kar so dobri ljudje s'he szér svunajniga postavili, vse posebne shège, vse poboshnosti ali andohti, so le potlej Bogú vshézsh, zhe naš boshje sapovdi bol in serdnéjshi dershati vnémajo.

68. Dobra mati svoje bolne hzherí.

Po svojih dobrótlivih hójah Jesuf je noter do Tirskega in Sidonskega prishel. Na svétu tistikrat Tir in Sidon nar vézhi primórska mesta sta bila, in tudi po súhimu prezej svetá sta imela.

Néshina Kanánka, ájdinja, pride zhes mejo. S' drugimi vred je tudi ona she od njega slishala. Sa njim vpije, rezhe mu: „Gospod! tí Davidov sin! vsmili se me! Moja hzhí je od hudiga duhá strafno nagájana!”

Jesuf, vidijózh ji v' serze, je njé véro, lé on jo je vidil, na dan hotel potégniti, in s' njó Israelze oframoshlíti. Na terdo poskúshnjo jo déne. Kar zherhe ji ne odgovorí.

Pa ni jénjala vpiti, in sa njim tèzhi. Tudi vuzhénzi se mu perblishajo, profili so ga, rekózh: „Odprávi jo, odprávi! smiraj povpije sa nami.” Je odgovoril: „(Do sih mál) sim le do sgublènih ováz Israelove hishe poslán.”

Mej tem ga shena dojde, k' nògami padla, molíla ga je, prófi ga: „ Pomagaj mi, Gospod!”

Táki so bili Israelzi, de so ajde vézhi dél le pšè imenováli. Jesuf, kmalo homo flifhali, se je is modriga in ljubesniviga zil in kònta ravno te, pa nekoljko sheméhkshi beséde, poslušil. Djal je, in kaj veljá, prijasno in ljubesnivo se je sraven namúsar: „Otrozi naj se préd najedó! Ne bilo bi práv otrokam kruha jemáti, in pšízhi kam métati.”

Shena odgovorí: „Kaj pak de, Gospod! pa tudi pod miso pšízhi dobívajo drobtín, ki padajo gòspòdam is mise!”

Savpil je sdaj Jesuf: „O shena! velíka je tvoja véra. Savolo te beséde se ti sgòdi, kar prófsh. Idi! Sgínil je od tvoje hzhére hudi duh!

Od fih mál je bila sdrava njé hzhí. Mati, ko je domú prishla, je dekléta résheniga najdla, in v'pòfleli leshati krotkiga in pokójniga.

Ljubi moji! nad to dóbro materjo, in nad njenim vumérnim, milim odgovoram imate veselje, jelite? In pa res pravi isgléd ta ajdinja je serzhniga savupanja v' Jesufa, isgléd shive ljubesni do hzhére, isgléd zhiste ponishnosti, in molítvine stánovitnosti. Koga ne bo veseljó, de so tudi med ajdami take lé lepe dushe? Kdo ne bo mòlil sa-nje, in nè Bogá prósil, dati jim milost, kakor jo je ti sheni, na dushi in teléfu?

Pa she koga se ne bo tudi létu lé no-
vo savupanje do Boga prijelo, le
tako prijasno se nam pa le v' Jesusu per-
ti perloshnosti rasodéne! Shé nè! nigdar ref-
terd ne more on biti! Tudi kar odrèzhe,
je dobrota. — Kúshikam ne kráti gospodar is-
mise drobtín, kako bo she Bog svojim otro-
kam kaj ref dobriga kratil?

69. Jesusov spremín.

Ljubi moji! kar bomo sdaj pravili, ka-
kor spomladánsko jutro, je milo in lepó.
Veliko veselja is te povésti bo imelo valhe
ferzé. Beríte jo tedaj s' polnimi misli!

Jesuf je svoje tri nar ljubíhi vuzhénze
na skrivnim seboj vsel, Petra, Jakopa in
Janesa, in na visóko goro jih pelá. Kadar
so na verh prishli, je Jesuf molil, kar se
njegov obras na enkrat spremení. Sijal in
vel svétíl se je. V' svojemu velizhástvu se
jim je pokasal. Is njegoviga oblizhja je ka-
kor is sonza sijalo; kakor snég bélo in svet-
ló je njegovo oblazhílo: nobéden belíviz na
semlji bi ga ne bil mogel taziga napraviti.
In lej! dva mosha spreménjene podóbe v' ne-
beshki svetlòbi se perkasheta. Bila sta Mo-
ses in Elija. S' Jesusam, kako se bo v' Je-
rusalemu s' njim isfhlo, sta se pogovarjala.

Petra in una vuzhénza, pozhít so bili
légli na tla, viditi Jesufa v' njegovimu veli-
zhástvu med tema svetima móshama, je strah

prepádel, vef svet strah. Vfi trije so samákneni fterméli. Peter pa, kadar je vidil, de moshá fpet Jesufa zapul'hata, je Jesufu rekel: „Gospod! dobro je biti tukaj! Naj tri lope naredimò. Tebi èno, Mosefu eno, in Eliju eno!“ Sakaj vef sam is sebe je bil, sam ni prav védel, kaj govori.

Shè je Peter govoril, kar svetel oblák perplava, pa temnòrno v' prizho Jesusove svetlòbe lé fíja, in obfénzhil jih je. Mosef in Elija fta po obláku sgínila, in is oblaka se gláf oglaší: „Ta je moj preljubi fin, ki imam dopadajenje nad njim! Njega posluhfajte.“ Vuzhénzi, flifhati ta gláf, se fhe bol vstrafhijo, na obras so popadali, in mólijo.

Jesuf potlej je k' njem fhel, prime jih, in prijasno jih ogovori: „Vftaníte, nikar se ne bójte!“ Vurnò ozhí odperfhi so okolj sebe pogledali. Pa Jesufa samiga v'njegovi navádni postavi, nikogar drugiga ne vidiyo.

Is gore gredé jim je Jesuf rekel: „Nikomur ne pravite te perkasni, dokler fin zhloveka od smerti ne bo vftal.“ Ref vfi so molzhali, in nikomur, kar so vidili, fhe ne povedó. Pogovarjali pa so se med seboj, kaj de s'befedami od smerti vftati méni. Jesuf pa jih je spómnil, de je pisano: „Sin zhloveka bo velíko terpéti mogel, sanizhován in savershen od svojiga polka pojde le fkosi terplenje v' svoje velízháftvo.“

Od fih mál jim je to Jesuf vse fkosi terdil, in pogofto jim je djál: „V' ferze

si vtísuite te besede : „zhlovekov sin bo ljudém isdán v' róke, in vmorili ga bodo. V' treh dnéh pa bo spet od smerti vstal.“ To de tih besedí niso hotli rasvuméti, ostale sa sdaj terda skrivnósti so jim s'he.

Ljubi moji ! prav slóhkama je vuzhénzam tù Jesuf skasal, de je boshji sin.

V' velizhastvu, kakorshino se Edínzu spodobí nebeskiga ozheta, se jim je perkasal, ves v' svetlòbi in prijetnosti. Mosef in Elija, v' ktirih drúshini se perkashe, sta prízhi, de je tisti, bila sraven njega, ktiriga so sakon ali postava in preróki osnanovali. Glas is nebés ga je sinú imenoval, nad ktirim si nebeski ozhe dopada, v' ktirimu kakor v' prezhistimu serkalu svoje popolnámosti vso podóbo sagléda. Vuzhénzam in nam kashe k' njemu ozhe : „Njega poslušajte!“ Ne bomo taziga nasvetvávza vbógali kalj?

Ta nebeskka perkásen je vuzhénze gjínila, de s'he taki Jesufovi zhudeshi nè takó. S' lastnimi ozhmí so is njé vidili, kar so is zhudeshov skleníli le. Torej velíko lét potlej, malo pred svojo smertjo, pa prevídil jo je, je sveti Peter v' svojimu listu s'he djál : „Mí nismo svijasthkih márnjov poberali, kadar smo vam mozh in prihod nashiga góspoda Jesufa Kristusa osnavovali, ampak gledavzi njegoviga boshjiga velizhastva smo bili. Samí, ko smo per njemu na sveti gori bili, smo is nebés slishali glas : „Ta je moj prelubi sin! In to nam je zlo

une starshi prerofhke napóvdi she bol poterdílo in rasjafnílo." V' komu ne bo ta svešta, resnizhna perpóved toljziga apostelna le she bol vére v' Jesufa poterdíla in oshivéla?

Pogléd, tako rekózh, v' nebesa da Jesuf svojim vuzhénzam tukaj.

Jelite, mí vli bi radi kaj vezh od nebés védili? Sasná nekoljko se nam jih tukaj. Shé more nebesfko svelizhanje kaj neisrezhèno lepiga biti! Vuzhénzi, tako rekózh le kápljo ga okúsevfhi, so she vli samákneni. Tukaj je dobro biti — de bi bilo sej vselej tako! — nobene druge misli nimajo, nè shélje. V' njih bo tedaj gotovo dobro prebivati — v' njih she le bomo prav domá. Shé bo veselje s' Jesufam in s' toljkimi dobrimi ljudmí biti. Mosef in Elija, she sdavnaj is semlje odvsets, sta se v' vidijózhi in raslózhni podobi perkasala. Takó se bomo s' vfimi dobrimi ljudmí, kar jih je kadaj na semlji shivélo, vidili, vse dobre ljudi, ki nam jih je smert pobrala, bomo sagledali. Kaj, Jesufa samiga v' njegovimu velizhafstvu obras v' obras bomo gledali. She bo veselje! Vli isvóljeni bodo spreménjeni, vli v' neisrezhèni nebesfki lepóti. Le lep o svojemu spremínu je mogel biti Jesuf! Tudi bogabójzhi se bodo kakor svésde svetíli, in Jesuf kakor sonze med njimi. Starost in bolésen ne bo njih nebesfke lepóte nizh vezh gerbila, nizh vezh sazverkala. In vse to bo ve-

komaj. V' nebesih lé bo pravi dóm veselja, mirú in svelizhanja. Ne bo je nè sólse, nè sdíhleja, nè lózhbe, nè smerti!

Sa to je vuzhénzam Jesuf v' to velizhaftvo dal poglédati, de jih v' dóbrimu poterdi, de jih slasti na prihodno terplenje perpravla. Tudi mí, ljubi moji! okó vsdíg-nimo s' veseljam v' nebó, zhe velíko na svetu terpimò, zhe smo vezhkrat bolni, s' délni obkládani, od hudobnih ljudí pregánjani, zhe smo kláverni in pobíti, ali zhe imamo s' nadlogami in skusnjávami rasbòj. Terplenje tega sveta le malo zhafa terpi, in pa, she toľko naj ga bo, velizhaftva lé she ni vrédno, ki naf v' nebesih zhaka. —

Zhaf do svoje blishne smerti je she vsíga svešto Jesuf obernil, ne navelízha se vuzhíti in dobriga storíti. V' eno mèt se ga ljudí trume ofípajo, ni jih bilo preglédati. Po poprějšhino, kadar je dvanajst apostel-nov rasposlál, se tudi sdaj vidi permóran she dva in sedemdesét drujih vuzhénzov s' enakim poveljam na vse kraje po Israel-skimu poslati. Ozhitno snámenje, kakó se je slóves od njega rasfhíral, in kako je njegova zhloveshkiga svelizhanja napravba smiram bol okolj sebe segála!

70. Sgubléni fin.

Ljubi moji! ví véste, Jesuf je svoj boshji navuk nar raji v' lepíh prílikah dajal.

Kar jih je krajših, ste jih še slisali — kar jih je daljših, ki so zele povésti, jih bote sdaj slisali sapóred! Te Jesufove prílike, tako lepo právlene, so slaterefníze. Lepšhiga kaj bi se vam ne moglo dati! Sraven so takó priproste, tako po domázhe rezhéne, tako po ljudéh posnéte, de jih nobena vuzhena roka lepši smálati ne more. Kaj veljá, serzhno veselje bote imeli nad njimi. Kdo bi néki lepíh povést ali ístóriy rad ne poslušal! S' nar lépšhjo in ljubesnívshjo sazhnimo!

„Nekdo je dva finóva imel. Mlaji fin mu rezhe: „Ozhe! moj délesh mi dajte, koljkor mi ga gré.” Rasdéljil premoshénaje jima je ozhe. Nekaj dní potlej je mlaji fin vse póbral, in od dóma shel na dáljn kraj, in saveríshil, rasvujsdáno shivé, je vse premoshénje. Vse je bil pognál, kar v' tísti deshéli huda lakota vštane. Tudi ón je sazhél pomanjkanje terpeti. Shel je, in se nekakimu mestnizhánu tístiga kraja vnúdi. Na prístávo svinje past ga je poslal. Otrébki radi, ko so jih svinjé jédle, bi bili va·nj letéli, pa nihzher mu jih ne da. V' sé je shel, djal je: „Kolkó mojiga ozheta najémnikov ima kruha zhes némozh — jes pa tukaj od lakote pogjínjam! Vsdvignil, k'ozhetu se bom vernil, porezhem jim: Ozhe! pregréshil sim se nad nebam in nad vami! Nevrédién sim, vašh fin imenován biti, le kdo vašhíh najémnikov naj bom!” Na pot se je spravil, k'ozhetu se poverne. Od délezh ga še ozhe vgléda, ináko se mu je

storilo, na proti mu t  zhe, oklj  ne se ga in ga k  fhne. Sin je sazhel: „Ozhe! gres  h  l sim v'nebo in v'vaf! Vezh nifin vr  den vaf  h sin imenov  n biti!” Ozhe pa (ga ni pustil isgovoriti), svojim flush  bnik  m rezhe: „Vurno pernes  te nar lep  shi oblazh  lo, preblez  te ga; perst  n mu natakn  te, in obuj  te ga; po p  tano t  le idite, in kol  te ga, gost  li se, in vesel  zo bomo obhajali. Sakaj, ta moj sin mi je bil mertev, pa oshivel je, sgubl  n je bil, pa najdel se je!”

Ljubi moji! she je lepa ta pov  st, per vsaki besedi, ko bi sraven kaj perstaviti hotel, se more zhlovek kaj pokas  ti bati! Komu ne bo shla k' serzu tega ozheta neisrezh  na dobrota do svershkastiga sin  , in komu, zhe pomisli, ne bodo fols   v'ozh   flop  le, de she neskonzhno bol vfm  len je Bog do v  fleherniga gres  h  nika, ktiri se res spokor  ! Zlo veselje ima nad gres  h  nikom, zhe se resnizhno poverne, ne odpus  ha mu le! Kdo si ne bo persadjal, zhe je do sih m  l enak bil sgubl  nimu, sp  zhenimu sinu, zhe je Boga sapustil, in v'pregreho sabr  dil, tudi enaki biti spokorj  nimu in najdenimu sinu!

Starji sin, kadar je brat prishel, je bil ravno na polju. Dom   gred   proti hi  shi je g  sti shishal in p  tje. Hlapzov eniga poklizhe, vpraf  ha ga, kaj je? Je odgovoril: „Tvoj brat je nasaj prishel, in tvoj ozhe, de so ga spet sdraviga dobili, so pr  -

tano tële rekli saklati. " Starimu bratu se je pokísalo, in ni hotel v' hišo. On, ozhe, je tedaj is njé prishel, prijasno ga prófi. Sin pa je ozhetu odgovoril: „Vite! toljko lét vam she delam, nikolj nobeniga vashiga povelja nisim prelòmil, pa, bosh! shè kosléta mi niste nikolj dali, de bi se s' prijatli pogóstil. Pa kadar se je ta vash sin pertépel, ki je ves svoj délesh s' vlazhúgami pognal, mu pitano tële klati velévate." Ozhe mu je djal: „Sin! tí ti védno per meni, in vse moje je tvoje. Góstiti in veseljiti pa se je treba, de tvoj brat she shiví, ko smo meníli, de je mertev, in de se je sgubléniz spet najdel!"

Ljubi moji! she se ne moremo timu, nigdar ozhetovih sapóved prelómívshimu sinu enako hvaliti, de bi tudi mí sapóved ozheta v' nebesih ne bili nikolj prelómíli! Samí smo odpušhanja potrebni, in vonder ravno taki terdi in samerlívi smo, zhe se nam nashí blishni v' zhemu pregréshé. V' takih rezhéh se nè ravnáti po temu sinu, ktiri na svojo pokorshino púhaje tako gardó in ofbábno s' bratam déla. Mili in vsmileni bomo raji, kakorshin je ta ozhe bil, in pa nè lé, ampak kakorshin je nash ozhe v' nebesih!

71. Milostlivi Samarján.

En písmej je bil k' Jesusu prishel, in ga vprašha: „Vuzheník! kaj naj storím, de bom vezhno shívlenje doségel?"

Jesuf je djal: „Kaj je v' postavi pisa-
no? kako berešh?“

Je odgovoril: „Ljubi gosпода, svojiga
Boga, is zeliga svojiga serza, is zele svoje
duše, is vse svoje mozgí in is vse svoje
pameti: svojiga blishniga pa, kakor sam
sebe.“

Jesuf rezhe: „Prav si odgovoril. Stori
to, in bošh shivel.“

Písmej pa se hozhe vuzhèniga delati,
ktiri gre terdo do konza vsaki rezhi, vpra-
shal ga je: „Kdo pa je moj blishni?“

„Jesuf perpoveduje: „Nekdo je hodil
is Jerusalema v' Jeriho. Po pot je v' televá-
je sadel. Ga obropajo, s' ránami pokrijejo,
in popusté ga na pol mertviga, in so shli.
Pergodí se pa, de duhoven gre po ti poti.
Vídevšhi ga, gre memo. Levit, ko je na
tisti kraj prishel, in ga videl, je ravno ta-
ko memo shel. Popótnimu Samarjanu pa,
ko je do njega prishel, ko ga vidi, se je
vsmilil. K' njemu je stopil, in mu rane
obéshe, olja in vina mu je v' njé vljál, in
posadivšhi ga na svoje shivinzhé ga pelá
v' gostínizo, in ga je oskerbel. Drugi dan,
gredé, je dva dnarja islékel, in davšhi jih
gostínzharju, mu rezhe: „Strési mu! kar
vézh mine, ti bom nasaj gredé plazhal.“

„Kdo tih treh, ménish, je djal Jesuf,
se je nad med televáje pádšhimu blishniga
škasal?“

Písmej je odgovoril: „On, ktiri mu je
milost škasal.“

„Jesuf rezhe: „Idi, in tako stori.“

Ljubi moji! lepo pokashe Jesuf s' to povéstjo: Kaj je blishniga ljubesen. Ta Samarjan je bil dobrotliviga, všmileniga ferza, in to tudi do ptujiga zhloveka; in pa she druge vere, in roják naróda je bil, kririga so zhmérno Israelzi sovrashili. On ni lé míloval, v' djanju je všmilenje fkasal. Všiga se je vánal, zhaša in slége, ne bojí se nè truda nè vtrófkov, de mu v' nefrézhi pomagaga. Kaj, zlo shivlenja se je vánal; sakaj na takimu nevarnimu kraju se ni bilo prida muditi. Kar je mogel, je sa - nj storil, tudi na prihodno fkerbí sa - nj, do konza mu je pomagal. Komur je tedaj vezh sa zhlovefshko frézhó, kakor sa slégo in sa dnarje, kakor sa blago in shivlenje, in kdor to v' djanju nad ljudmí pokashe, ki se s' njim sadévajo, in njegove pomózhi potrebujejo, lé on ima pravo ljubesen do blishniga, she tako ptuji naj bodo fzer.

S' to povéstjo naf v' drugizh Jesuf vu-zhí: Kako lepiga kaj je blishniga ljubesen. Le samí se vprashajte, ví moji ljubi! koga bol zhiflati in ljubiti ste persileni, duhovniga, deširavno je bil zhastitliviga, ad samiga Boga postavleniga stanú, ali pa všmileniga Samarjana? Jest vém, pravi odgovor vam je na misli. Vite tedaj, blishniga ljubesen dela zlo krivovérza ljubesniviga in zhastitliviga, de provovernih ljudí duhovniga tako nè, zhe všmilenja nima. Shé lastno ferze nam to pové, in Jesuf nam jo poterdi. Kakó bi nam bil neki fzer krivovérza všmilenje v' isgléd

mogel dajati, in rézhi : De naj grémo, in po njegovo storimò?

72. Nevsmileni flushabnik vsmileniga kralja.

V' nebeshkímu kraljestvu je ravno taka, kakor per kralju, ktiri s' svojimi hlapzi pobotuje. Kadar je rajtati sazhél, mu dolshníka perpelajo, ki mu je bil deset jésarov taléntov dólshen. (Shé en talént je okoli dva in trideset jésarov goldinarjov snéfil). Ker ni imel s' zhem dolgá plazhati, je gospod njega, njegovo sheno in njegove otroke, in kar je imel, prodati, in se isplazhati rekel. Hlapez pa je pred gosпода padel, milo ga prófi: „Poterpi s' meno! vse ti bom poplazhal.“ Gospod se ga je vsmilil, ispuští ga, in ves dolg mu je néhal.

Vun gredé ta hlapez najde eniga svojih f-hlapzov, ktiri mu je dólshen bil sto desetákov, in sgrabivshi ga, ga daví, rekózh: „Plazhaj mi, kar si dólshen!“ S-hlapez je preden padel, in milo ga prófi, rekózh: „Poterpi s' mano! in vse ti bom poplazhal.“ On pa ni hotel, ampak shel je, in v' jézhó ga vershe, dokler dolgá ne bo splazhal.

Drugi f-hlapzi, to viditi, so bili grošno rassháleni. K' svojimu gospodu, h' kralju, gredó, in povedó mu vse, kar se je zgodilo. Kmalo poshle gospod po-nj, rekel mu je: „Hudóbní hlapez! Ves tvoj dolg sim ti ne-

Drugi del

R

hal, ker si me profil. Bi ne bil tudi ti toljko pravize imeti smel, de bi se bil svojiga f. hlapza vsmilil, kakor sim jes tebe?" In kralj se je rasferdil, in trinogam, dokler ne bo vsiga poplazhal, ga isdá.

Ljubi moji! kdo se ne zhudi ti ref kraljévi obnóshi tega dobriga gosпода! le sa odlég ga je hlapez profil, in ves strasni dolg mu je nehal! Pa lastno serze tudi vsakimu porezhe, de se je prav sgodilo timu nevsmílenimu, pohljínenimu hlapzu, ki je taki terd bil per toljki milosti svojiga kralja! Torej pómniko si Jesusove besede, ki jih je perdjál h' ti povésti:

„Tako bo moj nebeshki ozhe vsakimu vaf storil, zhe vsaki svojimu bratu is serza ne odpustité.“

73. Nesvésti gospodárnik.

Bogat mosh je gospodárnika imel. Satóshen mu je, de mu sapravla. Po-nj je poslal, rezhe mu: „Kaj slishim od tebe? daj odgovor od svojiga gospodárstva! sakaj nizh vezh po sih mal ne bosh mógel gospodáriti.“ Gospodárnik premishluje, in je sam per sebi djál: „Kaj bom pozhél, ker mi moj gospod gospodarstvo odjémle? Kopati ne snám! Berázhiti me je fram! Pa na misel mi pride, kaj bom storil, de me k' hishi vsamejo, kadar sim odstavlén.“ Sa enimu drugimu poshila po gospodove dolsunike, in

rekel je prvimu: „Koljko si dolshán moji-
mu gospodu?“ Je djal: „Sto sódov olja.“
Gospodárnik mu rezhe: „Ná svoje dolshno
písma, le beršh lédi in sapišhi pedeset.“
Potlej rezhe drugimu: „Tí pa, koljko si
dolshán?“ Je djal: „Sto kòrzov shita.“
Mu rezhe: „Ná svoje dolshno písma, in
sapišhi osemdeset.“ (Ravno tako je všim
drugim narédil). Kadar je nesvestiga gospodár-
nika gospod to svédel, se ni mogel sder-
shati (desiravno ga je ta nesvestòba bolé-
la) de bi ne bil hvalil gospodarnika, de jo
je prekánjeno faj svil.“

Pokasati s' to príliko hotel je Jesus, de
so posvétni ljudjé per zháspih rezhéh skosi
modrejshi in previdnišhi, kakor otrozi lju-
zhi, ali bogabojézhi ljudjé, per vezbnih re-
zhéh. Svédnost tega gospodárnika posnemajmo,
nè nesvestòbe. Torej perdjaj je she Jesus:
„Tudi jes vam povém, prijatle si delajte
s' blagam, ki ga je toljka golšija, de vas,
kadar vmerjete, v' vezhne prebivalšha vsa-
mejo.“

Po temu bodimo torej timu gospodárniku
enaki, de nam bo, kakor njemu, prihódno
v' misli, in de zhasa in perlóshnosti ne ispu-
stimo, dokler jo in ga imamo. Lé nekolj-
ko zhasa nam je blagó isrozhéno. Le gospo-
dárniki tako rekózh smo, nè lastínarji. Kar
ga ljudém v' prid ne oberremo, je sgnba
sa naš. Le kar ga vbogim damo, ga je
otétiga. Sraven je she to, de nismo nobene
nesvestòbe krívi, zhe kaj vbogim svojiga

blaga damo, ampak sa kar je dano, ga she lé obernemo.

De bi pa sej nihzher ne ménil, nesvestòbo hvali Jesuf, gre Jesuf in poverh svestòbo nalafh she saterdi. Djal je she: „Kdor je svest v' malimu, je svest tudi v' vélkimu. Kdor je v' malimu nesvest, je tudi v' vélkimu nesvést. Torej, zhe she s' golfívim zhasnim blagam nesvestó ravnáte, kdo vam bo resnizhniga, nebeshkiga savupová? In zhe s' ptujim — na sveste roke danim — prav ne ravnáte, kdo vam bo vafhiga isrozhová? „

Kdor na semlji boshje mánji daróve shé ljudém h' pridu obrazha, vézhi in vézhi mu bo Bog dajal. Kdor minjlívo blagó, ki ni njegovo, ki mu je le nekaj zhasa isrozhèno, svesto gospodári, bo na unimu svetu do lastniga prishel, bo svoj vézhni délesh doségel.

74. Farisej in zéftnar.

Nektirim, ktiri so si veliko domífhlovali, samí sebe pravizhne delali, in druge sanizhováli, je to lé príliko Jesuf povedal:

„Dva sta fhla v' tempel molit. Eden Farisej, eden zéftnar ali zolnar. Farisej se v' tempel sprédej vstópi, in molil je sam per sebi: „Sahvalim te Bog, de nisim, kakorshini so drugi ljudjé, rasbójniki, golúfi, préshefhtniki, ali pa tudi kakor ta zéftnar

le. Dvakrat v' tédnu se póstim, in opravlam desetino od všiga, kar imam." Zestnar je od délezih obstal, in s'he ozhi proti nebu si ne vupa povsdigniti; ampak na perfi je terkal, rekózh: „O Bog! bodi milostiv meni gréshniku!”

„Povém vam, je perstavil Jesus, ta je opravízhen domu s'hel, un nè (njemu so bili grehi odpushèni, unimu nè). Sakaj, kdor se sam povikshuje, bo ponishan, in kdor se sam ponishuje, bo povikshan.”

V' ti povésti, tako rekózh, Jesus dva rasgledála ali serkala pred nas derší.

O shabni Farisej misli, de on sam je le dober is všiga zhloveshkiga spòla, ker ni ravno prav tistih gerdih pregréh vgánjal — to de le is perlóshnosti pomanjkanja morebíti nè — in ker je semtertje kaj malo dobriga storil. Svojih res velikih pregréh — de je bil ves v' napúhu, de je prevsétno druge poguboval, de se je v' ljudí svíral in vse boljshi od sebe sanizhoval, bosh! de bi bil kaj tega preglédal. Bosh, de bi mu kaj samujèniga dobriga na misel prishlo, postavim, de vbóshzu le vínarja ne da. Zlo Bogú se podprè, in mu shègize, ki jih je terdil, shtéje, kako pést kímne v' létno desetino, ki je opravlati s'he sapovédano ni bilo, in méni, dové kaki dolshnik mu je Bog. Koga ne persdigne ta napuh?

Ponishni zestnar nasproti se majhin sdí sam sebi, de se mu nihzher nè mánji, in misli de se mu kakor drugim lju-

dém s'he v' tempel stopiti ne spodóbi; sa-
kaj nè v' drujih ljudi napakah, v' svojih je
ozhí imel. Zherhnil ni od dobriga, kar ga
ima nad sabo, s' nobeno beseda ne spómni
poníshnosti, ki je ves v' nji, nè klánja, nè
svojiga savupanja v' Boga; ampak kar mu
s'he dobriga manjka, mu le po misli hódí.
Lih toľko de ves pred Bogam ne sprahení!
— nobeniga plazhíla si ne svojí, po všmile-
nju le sdihuje. Koga ne gjíne taka
poníshnost?

V' ktirimu tih dveh rasgledálov se vglé-
damo sebe?

75. Bogatínz; dva finóva; figovo drevó.

Bogatínz je bil na polju veliko perdé-
lal. Sam per sebi je tedaj rekel: „Kaj
zhem pozhéti? Sej s'he prostóra nimam
perdélkov posprávití. Pa le tiho — tako
bom narédil! Skedne poderel in vézhi bom
postavil, in ves perdélik, in kar sim préd
premogel, bom va-nje pospravil. In potlej
porèzhem svoji dufhi: Vidísh, moja dufha,
veliko imásh salóge na dáljne léta. Torej
pozhivaj, jéj, pí, in postrésí si.” To de
Bog mu je rekel: „Shamla! nozój bo du-
fha istérjana is tebe. In kar si nakopízhil,
zhigavo bo?”

H' ti prílíki je Jesuf lé s'he perstavil;
„Taka je lé, kadar kdo lé sa-se sakláde ali

fhaze napravla, pa per Bógu ni bogat." In ménim de, s' zelo pridgo bi se ne dalo vezh povédati, kakor je Jesuf s' timi malimi, pa resnimi besédami. De bi jih sa naš sej saftónj govoril ne bil!

Nekdo je dva sinova imel. Gré k' enimu in mu rezhe: "Sin! V' moj nógrad delat idi danfi." Pa odgovoril je: „Nozhem." To de skafal se je, in vonder le gre. Ozhe gre tudi k' drugimu finu, in mu ravno to rezhe. Je djal: „Kmalo, kmalo!" pa vonder ni shel. „Ktiri teh dveh, je vprashal Jesuf, je ozhetovo voljo spolnil?" To se vé, prvi, so djali poslušhavzi.

Lépo to priliko je na Fariseje Jesuf obernil. Mí jo na - se! Prvi fin je sarévknil ozhetu. Bogú ali Jesusu táko naredíti bi bilo grosa zhloveka. Pa drugi fin, ki je prijasno ozhetu odgovoril, je bil vonder le nápzhnifhi. Njemu enaki so ljudjé, ktiri vsaki dan pravijo: „Tvoja volja, Gospod, se sgòdi!" in je vonder ne storé. Boga torej in Jesusa s' besedo sposnati, pa s' djanjam satàjvati, hudo je to, hudo, hudo.

Nekdo je bil figovo dervó v' nógrad safadil. Je hodil, in jifhe sadú na njemu, in ni ga najdel. Rekel tedaj je nógradniku: „Glej! she tri léta hodim sadú jiskat na timu drevésu, pa nikolj nizh ne najdem! Posékaj ga. Zhimú bo prestor jemál?" Nógradnik mu rezhe: „Gospod! pústi ga she létosi. Okòpal ga bom in pognožil mu. Morebíti de bo vonder obródil,

Zhe do tistih mál nizh rodi, potlej ti ga rezheh posekati!”

Nógradov góspodar je nebeshki ozhe; nógradnik boshji sin; figovo dervo je zhlovek. Bog naš je na svet djál, de bi sad imeli. Kristuf je prošnjázh sa naš per ozhetu, in si vse persadéne, de bi s' všimi lepimi krepóštmi bogatéli. Pa, zhe vse nad nami nizh ne sdá, Jesuf, on sam, bo potlej pervóljlil, de naj se nam sgodí, kakor se je neródovítnimu figovimu drevésu. Pa, jelite, ljubi moji! nozhemo si, zhaš samújaje, ki nam ga poboljšhati se Bog daja, táke nakopaváti!

76. Talènti.

Nékshin shlahetni góspod je kraljestvo prejémat shel v' daljno deshélo. Prédén gre, je she všim svojim flushabnikam k' sebi rekel, in jim premoshénje isrozhí — jenimu pet talèntov, jenimu dva in spet jenimu jeniga — vsakimu po njegovi mòzhi. „Pre-metovájte jih, je djál, dokler me ne bo.” In kmalo potlej je odrínil.

Pet talentov prejévshi gre, in je kup-zhoval, in pet drugih perkupzhuje. Tudi un, ki je dva prejel, je dva druga perdó-bil. Prejéviz pa eniga gre, in terdó s-hra-nit góspodov dnar, ga je v' tla sakòpal.

Góspod je kraljestvo prejel, in nasaj pride zhes dolgo zhaša. Hlapze, ki jim je

bil dnar savupal, je kmalo poklizal, vidil bo, koljko vsaki je f'pridam in svestòbo perdòbil.

Nar prvi pride pètih talentov prejéviz, in petéro drugih pernèse, rekózh: „Gospod! pet talentov si mi isrózhil. Lej, pet drugih sim perdòbil.” Gospod mu rezhe: „Prav je, tí dóbri in svesti flushabnik! Ker si per malimu svest bil, te hozhem djati zhes velíko. Idi k' veselju svojiga Gospoda, oblast zhes defét mést bos'h imel, tam v' mojemu kraljestvu.”

Po tim pride tisti, ki je bil dva talenta prejél, rekózh: „Gospod! meni si bil dva talenta dal. Glej! dva druga sim s' njima perdobil.” Gospod mu rezhe: „Prav! tudi tí si svest in dober flushabnik. Ker si bil per malimu svest, te hozhem djati zhes velíko. Tudi tí pojdi k' veselju svojiga Gospoda, zhes pét mést bos'h.”

Sadnizh pride tudi un, ki je bil en talent prejél. „Gospod! ná ga talent! je djál, v' rúti terdo sim ga hranil savítiga. Ojster gospod si, vém, jèmles'h, kar nisi polóshil, shéti hozhes'h, kar nisi s'jal. Torej bal sim se te, shel sim in v' tla sakopal tvoj talent. Ná ga, svoj talent!”

Gospod mu rezhe: „Tí léni in hudóbní hlapez! Po tvojih besedah te sódim. Védel si, de sim terd zhlovek, de shánjem, kar nisim s'jal, de jèmlem, kar nisim polóshil. Sakaj tedaj nisi s' obrésti mojiga dnarja menjívzam nalóshil, de bi bil príshevshi s' dobizhkam jes svòjshino prejél?” In re-

kel je sraven stojézhim: „Vsamíte mu ta-
lènt, in ga unimu dajte, ki jih ima desèt.
Dokler, vsakimu, je djal, ktiri ima, bo
she vezh dániga, zhes némozh bo imel.
Kdor pa nima, mu bo she, kar ima, odvse-
tiga. Maloprídniga hlapza pa pahníte, je
djal, v' nar sadníshi in temnéjshi kót jézhe,
kjer naj túli in s' sobmí shkriple.”

Ljubi moji! lohko vganíli bote te lepe
prílike poméno.

Shlahtni Gospod, ktiri je prejé-
mat shel daljno kraljestvo, je Kristuf, ki
je semljo sapustísvshi v' nebeshko velizhastvo
shel. Hlapzi ali slushabniki so nje-
govi véni. Talènti so dushine in te-
lésne mozhi, so váshnost, premoshènje,
zhas, in slásti resnize in dushini daróvi,
ktire jim Kristuf, ktiri va-nj vérjejo, de-
lji. Gospodov prihòd in s' hlapz-
mi pobòt je sódni dan, ki bo Jesuf
spet prishel. Shtrafa in plazhílo pomé-
nita pekel in nebésa. Kdor ima na timu
svetu sveto, Bogú ljubo voljo, in se po nji
ravná, v' she toljko napótlejev naj na timu
svetu sadéva, in she tako britko naj dé to
zhloveku, na unimu svetu bo njegova pridna
in dobra volja popolnoma obveljála.” Vsa-
kimu, ktiri ima, pravi Jesuf, bo she vezh
dániga in obílno bo imel.” Kdor pa nima ta-
ke dobre, svete volje, mu je bo she to
hude, kar mu je na timu svetu obveljá, na
unimu spodletélo; shkripal s' sobmí bo, ka-
kor hudodélnik v' jézhi, ki se ves pénji, pa
ganíti se ne more. „Kdor nima, pravi Je-

suf, mu bo s'he to, kar ima, odvsétiga." Ta prílíka nam tedaj lepó kashe, kaj je kristianova dolshnóft. Od Boga prejémane darove svesto obrazhati, de pojde enkrat v' boshjo zhaft, to je njegova dolshnóft.

Lepí navuki, ki jih ima sa naš ta prílíka v' sebi, so lohki lè:

Sposnaj, de so Gospodovi darovi vsi tvoji talénti. Ne napihuj se, zhe imash velíko daróv, in nikar manj prejévshih ne sanizhuj. Ne podère naj se ti ferze, zhe imash malo daróv, in ktiri so jih vezh prejéli, jim ne bodi nevoshliv. Veliko talentov imeti s'he ni nobena zhaft; malo talentov imeti nobena nezhaft. Gospodovi so vsi, njemu gre zhaft. Lepó ali hudó talente obrazhati je le tvoja rézh, in le to te zhaftí ali ogerdi.

Prav obrazhaj svoje talente! Pet talentov prejévshi hlapez je pet drugih perdóbil; dva talenta prejévshi hlapez dva druga. Oba sta hvalo dobrih in svestih hlapzov doségla. Vite! koljkorfshini prejéti darovi, toljkorfshine morejo tudi dobre déla po njih biti. Naj bi bil pét talentov prejévshi hlapez le shtiri, in eniga prejévshi hlapez le eniga perdobil, ktiri, kaj ménite, bi bil vézhi hvalo od gospoda doségel? — Zhe imash tedaj velíko, in velíke daróve, imash tudi dolshnost, velíko in po velíko dobriga delati. Zhe jih imash malo, s'temi koljkor toljkimi stori po premóshnosti dobriga, in bogato obdarováni hlapez in tí, obá enako veljálata per Bógu.

V' misli ti bodi posledni pobòt, de se bosh k' pridu in svestòbi pergánjal, in de se nemárnosti in nesvestòbe obvárjesh. Vsi enkrat bomo s' Bogam pobotováli, in pobótni dan, she tako dolgo najga ni, bo le gotovo prishel. Lepo se bo prid in svestòba povernila. Perdobliviz pètih talentov bo dján zhes desèt mést, perdobliviz dveh talentov zhes pèt mést. Bol ko je trud koga in volja na timu svetu dobra, bol bo tam obveljala, vézhi bo povrazilo. Nesvestòba in sanikarnost, lenòba, postopánje, in posédanje bo ojštro shtrafováno. Jék bo in réva! Isgovor: „Pa tako malo tim le talentov doségel!“ ne bo nizh enkrat pomagal. Bog je vse modróstljivo, in vsakimu toliko vdéljil, koljkor je premérel, de je prav — in terda pa pravizhna je bila léniga hlapza obsódba, ktiri od togòte, de si toliko kakor drugi perdobiti ne vupa, zlo nizh ni perdobil, in je she révkal v' Gospóda.

77. Délavzi v'nógradu.

Israelzi so si veliko domishlovali, de se jim je bil Bog od njega dní sposnati in zhasíti dal, in de jim je Mesija obétal. Slorej so samérili, de je v' poslédnih zhasih Bog tudi druge naróde v' sé vérvovat poklizal, in de bi ti tudi boshje toljke obljuje bili deléshni. S' lépo priliko, ki jo bomo sdaj pravili, jim je Jesus prav ozhitno po-

kasal: kako krivizhna in nevfsmíle-
na je ta njih ofhabnost, in de Bog tudi
per ti rézhi po zhífti dobróti ravná, in
po goli pravizi.

Gospodár, je djal Jéfuf, je sa fvítam
fhel délavzov v' svoj nógrad najét. Sgovorí
se s' njimi, dati jim po defetízi dníne, in jih
je v' nógrad poslal. Tri ure potlej je fhel
fpet, in vidi fhe druge na tergu posédati,
rezhe jim: „She ví pojte v' moj nógrad,
in dal vam bom, kar bo prav.” Gredó.
Opoldne, in ob treh popoldne gre fpet, in
je ravno tako ftoril. Eno uro pred fónzh-
nim sahódam pride fhe enkrat, fhe jih je
najdel, rezhe jim: „Kaj létu postópate vef'
ljubi dan?” Odgovorili fo mu: „Nihzher
naš ne napróti.” Jim rezhe: „She ví poj-
te v' moj nógrad!”

Kadar se je nozh délala, je nógradov
gospodár fvojimu nógradniku rékel: „Poklí-
zhi délavze, in jih plázhaj. Per sadnih
sazhni, in sapóred do pervih plazhuj.” Tífti
tedaj, ktiri fo eno uro pred mrákam na délo
bili fhli, fo nar prvi na verfti, in fo po
defetízi (in torej zélo dníno) prejeli. Kadar
je verfta do pervih prífhla, fo míflili:
„Zhefh! mí bomo vézh dobili.” Pa vfaki
fvojo ísgovorjéno defetízo je prejél. Jemlé
jo fo godernjáli nad gófpodarjam, rekó mu:
„Ti perkónzhniki fo eno uro lé delali, in
nam jih permérjafh, ki smo tésho in vrozhí-
no zeliga dnéva obzhutili!” Pa gófpodár
(tíftimu, ki je v' iménu vfih govoril) mu
rezhe: „Priatelj! ne délam ti krivize. Se

nisi sa defetízo s' mano pogódił? Vsami, kar ti gre, in idi. Pa tudi tim lé sadnim hozhem toljko kakor tebi dati. Alj nimam oblasti storiti s' svojim, kar hozhem? Se sa to hudujesh, de fim dober?"

Defiravno Israelze sosebno ta prílika sadéva, pa ravno toljko navuka ima tudi sa naś.

Po gospodarjovo, ktiri délavzov v' nógrad najéma, klizhe tudi naś Bog na lepó in velíko opravílo, pobóljshovat se sebe in druge. Sakaj, to je, ljudjé nismo na semlji, de bi ze le dní postopáli. Vse — boshje dobróte in stvarí, vlakdánje posemliske sgódbé, evangelijski gláś, is vestí notrajni boshji gláś — vse vse naś klizhe in perganja na to opravílo. O ljubi moji! tudi to lé berózh flishite ta kliz. Ne satisfkujte mu vsheś! Isgóvora: „Nihzher naś ni klizal!" ne bóte imeli enkrat.

Nograd naj nam bo vsih tístih opzheftva ali gmajne, ktiri resnizhno v' Kristusa vérjejo, ali prave Kristusove zerkve podóba. Po nógradovo, ki je pridno obdelován, ki vse polno shlahtniga grosdja po njemu vesi, gre tudi zerkvi biti polni lepi-ga sadú. De je lé v' njéj kdo, to mu she nobeniga vupanja do svelizhanja ne da. Bil tístih kdo, ki jih je gospodár naprósil, naj bi bil le v' nógradu, pa délal naj bi ne bil — bi bil kaj plazhíla doségel?

Rásni zhasi, ob ktirih je gospodar délavze najémal, so rásne perlétnośti podóba. Lepa rudézhkasta sárja postavim je

otróštva podóba. Posnéji dopoldánšhine ure poménijo léta mladénzhov. Prav obrazhajte jutro svojiga shivlenja — ví ne véste, zhe bote moshóv opóldne ali mrak five štárosti doshiveli.

Vézher je konez shivlenja. Shé se vtrúdeni najémnik obveseljí, ki ga je dé-la tésha in sagátna vrozhína zeli dan tãrla, kadar vezhéniza na nebó pertrepézhe in vezhérni hlad perpiblá, on pa si je oddihnil in dnáno prejéma! Ravno takó je zhlovek vesel, ktiri je bil neprenéhama lepiga shivlénja, kadar se ga konez perblishuje. De bi sej svojiga shivlénja dan mí tudi takó dobro konzhalí! Tudi vézher shivlénja bo ravno taki lep in vesel.

78. Nesvésti nógradniki.

Israeloviga polka spázhnost, ktirimu je Bog Mosefa, Elija in druge preroke poshilal, in póslednizh poslal svojiga lastniga sinú, pa ki je sa vse te dobróte nehvaléshen bil, je lepó in do shiviga v'ti lé príliki Jesus popisal:

„Shé drugo príliko poslusshajte, je djal. Nékshin gospodár je bil nógrad sasá-dil, ogradí ga s'plótam, iskóple tlazhívniko, postavil je zhuvájshniko, in nógradnikov je va-nj poslal, in shel na daljne deshele, in dolgo ga ni bilo. Kadar se pa zhaš tergátve perblisha, je do nógradnikov hlapza po per-

délka poslal. Pa sgrabli, otókli in prasniga so odgnali. Poslhle drugiga hlapza. Pa tudi tega so topli, s' kámenjam v' glavo pobili, in ko so vse pozhéli s' njim, so prasniga odpravili. Shé tréziga hlapza jim poshle. Is nógrada ga sberzajo, in oránili in konzhali so ga sadnizh. She drugih in vézh jih poshle, pa ravno táko jim storé. Nekaj so jih tergali, nekaj vbili. Djal tedaj je nógradov gospodár: „Kaj mi je storíti?“ Sinú edíniga je imel, ki ga je perferzhno ljubil. „Svojiga ljubiga finú naj jim poshlem, je djal. Mojiga finú sej bodo sposhrovali!“ Poshle ga. Nógradniki ga vglédavshi so djali med seboj: „Vérbizh je ta! dajmo, vmorímo ga! in njegova vérbshina bo naša.“ Kar sgrabili, in is nógrada so ga islékli, in vbijejo ga.”

Pomenítuv te povésti je Jesus, ob kratkim povédal. Fariseje in písmenje, ktirim jo pravi, je vprashal: „Kadar gospodar nógrada pride, kaj ménite, kaj bo storil tim nógradnikom?“ Po nevédama svojo lastno obsódbo so isrekli, odgovoré mu: „Konzhal bo te hudodélnike, in nógrad bo drugim nógradnikom ispushtil, ktiri mu bodo perdélik o pravimu zhasu opravljali.“ Jesus jih je s' mílo ojstróštjo pogledal, rezhe jim: „Povém vam tedaj: Boshje kraljestvo se vam bo odvselo, in naródu dalo, ki bo sad sadeloval.“ Duhovni in písmenji, she jih je v' shivo sbòdla ta beseda, so djali: „Tega pa nè!“ Vite! konza tih nógradnikov se boje — pa drugázh ravnati, tega jim ni v'mislil

Ljubi moji! koga ne gjiŋe boshja dobrota in persaneŋlivoŋt, ki je tako ljubesnivo v' podóbi tega goŋpodarja popisana! In komú ni nad Israelzov termo in terdovrátnoŋtjo britkó, ki jih nógradniki poménijo! To de nefrézha, ktiro jim Jusuŋ préd pové, jih je pa na tanjko tudi sajéla. Mí smo tiŋtiga naróda, ki je sdaj boshje kraljeŋtvo per njemu. De bi naŋ pa she Bog s'toljko dobroto k' dobrimu ne omajal, ki je ŋtoril, kar je mogel, in zhigar hlapzi — Moseŋ, preroki in apoŋtelni — ŋo nam tudi poŋláni! Pa nè, ko bi tudi mí she njegoviga ŋinú ne ŋpoŋhtovali — pa nè, ko bi tudi v' naŋ Jusuŋov boshji navuk ŋadú ne ŋadelával? — Jelite, ví ljubi! is ŋerza zhemò rézhi: „Tega nè!“ in nefrezha Israeŋŋkiga polka ŋe naŋ bo she od délezh ogníla.

79. Kraljéva ŋhenitnína.

„V' nebeŋŋkimu kraljeŋtvu ŋe godí, kaŋkor ŋe per kralju, ktiri ŋvojiga ŋinú ŋhenituv obhaja. ŋvojih ŋlushabnikov je po pováblene ŋváte raspóŋlal. Pa nozhejo priti. Drujih ŋlushabnikov poŋhle, rezhe jim: „Povejte ŋvátam v' moŋjimu iménu: lejte! goŋŋí ŋo perpravlene, vóli in pitana ŋhivína je ŋaklána, vŋe je perpravleno, le berŋŋ k' ŋhenitníni!“ Pa ni jim bilo mar, ampak vŋaki po ŋvojimu ŋo ŋhli, eden po ŋvoji kmetiji, eden po ŋvoji kupzhiji. Njih drugi

Drugi del

S

so flushabnike sgrabili, oframoshlujejo in pobijejo jih. Kralj, to svéditi, se rasferdí, svojim vojskam rezhe iti, in vbijávze konzhati, njih mesto pa poshgati.

Potlej rezhe kralj svojim flushabnikam: „Gostí szer so perpravlene, to de povábleni jih niso bili vredni. Torej po raspotjih pojte, in koljkor jih najdete, jih k'shenitnini povabíte. Slushabniki se rasidejejo po krishnih zéstah, in vódijo jih, kogar so najdli, in misa je sasédena.

Kralj je prishel gostóv poglédat. (Po njéga dní shégi se mu je, kdor se je dal isvábiti, kadar je v'obédnizo stopil, lepo svatovsko oblazhílo v'dar dalo). Saglédal nikoga je kralj, ki ni bil po svatovsko oblézhen. (Tistih je bil, ki so préd h'góstju priti sanizhovali, pa skrivaj potlej se je bil vender v'obédnizo smúsal). Kralj tedaj mu rezhe: „Priatelj! kako ti prishel tí lés, ki nimash svatovskiga oblazhila?“ Obmólzhal je. Kralj pa je flushabnikam rekel: „Sveshíte mu róke in noge, in v'nar támnihi jézho ga versíte; ondi naj tuli in shkriple s'sobní.“

Ljubi moji! tudi letá prílika je boshjiga kraljestva lepa podoba, ki so ga Israelzi bili savergli, drugi naródi pa na-se vseli. Vuzhimò se is njé:

Pervizh: boshje prijasnosti. She je bil to dober kralj, ki ti je toljko dodjal, svojim podlóshnim veselja napraviti, ki jih je kakor ozhe otróke per sebi sa miso hotel

imeti. Vite, s'he neskonzhino prijasnishi je Bog! Vuzhimò se

Drugizh: ljubesnivoosti boshjiga sinú. V'lepi, mili podobi kraljeviga sinú, v' podobi shénina se nam postavi. Ljudí ljubi, kakor shénin nevésto. Kdo ga tudi nasproti ne bo ljubil! Vuzhimò se

Tretjizh: kako lepiga kaj morejo nebefa biti! De so per kraljevi shenitnini, vézhi zhasí bi si méšni ljudje ne mogli misliti. Jesus se po zhloveshki slabosti oberne. V' podobi jim pokashe, koljko je nebeshko velizhastvo in svelizhanje, de nikolj vézhi zhasí in veselja! Vuzhimò se

Zhetertizh: zhloveshke nemarnosti in nehvaléshnosti. Kdo, zhe je h' kraljevi shenitnini povablen, bo kakor svatje te prílike ravnal? In Israelzi so vender prerokam in apostelnam tako delali. In pa ni s'he morebíti sdaj dosti ljudí, de boshje vabílo sanizhujejo, in pázh tudi njegove flushabnike saframotujejo? Vuzhimò se

Petizh: boshje pravize. Kakorshina tistim, ktiri so shenitnino samétali, in kraljeve pòsle vmorili: ravno taka se je na konzu tudi Israelzam sgodila. Med gróblami poshganiga Jerusalemskiga mesta jih je bilo konez. Kdo bi se jim enák biti ne bal?

Zhlovek bres svatovskiga oblazhila je s'he slasti lep navuk sa nas. V' tiste smo s'zer mí, ki smo na vabílo prishli. Pa nigdar ne posabimo: „Gòdne tega

svelizhanja naš le svetóšt déla. „Svetóšt oblázhi dúsho, de teléfa she táko prafhnje oblazhílo nè tako. Le h' kmézhki shenitníni naj hòdin kdo pride, she bi bilo gerdó! Kdor bi torej hotel bres svetósti v'nebésa, koljkor rászápan berázh per kraljevih gostéh, ravno toljko se bo terpel v'njih.

80. Modre in trapaste divize.

Vse v' navuk ljudém je védel Jesuf oberniti. Israelzi so per shenítvah imeli shégo, de so nevéstine verstníze shéninu, she le v' nózh so ga na nevéstini dom perpeláli, s' pershgánimi lámpami naproti hodile. Po ti shégi je, vito jo, ta le prílika osnována, lepa je:

„Nebeshko kraljestvo in pa desét divíz, ki so lampe vsévshi shéninu naproti fhle. Pet jih je bilo pametnih, pet pa trápastih. Trapaste lampe szer pernesó, pa olja she sraven ne vsamejo seboj. Pametne vsamejo s' lampami vred tudi olja v' posódah. Ker lé dolgo ni bilo shénina, so vse dremále, in saspé. O polnozhí se na enkrat brum vsdigne: „Shénin gré! nakvíshko! naproti!“ Vstanejo, in so lampe pershgále, kar trapaste divize sdaj pametnim rekó: „Dajte nam svojiga olja, našhe lampe vgasnujejo.“ Pametne so odgovorile: „Shé nè! nam in vam bi ga smanjkovati vtégnilo, k' óliarjam pojte, in kupíte si ga raji. Shle so,

kar shénim pride. Koljkor jih je bilo perpravlenih, so s' njim shle v' hišo k' shenitnini, in duri se sapró. Posnéj so tudi une divize prishle, in klizhejo: „Gospod! odpri nam odpri!“ Shénin pa je djal: „Gotovo vam povém: ne posnám vaš.“

Ljubi moji! to lepo priliko bote po njéni podobnosti s' popréjšhino lohka vuméli. Torej namesti raslagati jo, le kake tri perdávzhike:

Pervizh naš Jesuf s' to priliko vuzhí: Kaj na semlji naj naše vélko opravilo bo. Se v' svátovshino perpraviti, in shénina po vrédno prejéti, to je bilo tih diviz vélko opravílo. Naše vélko opravilo na semlji je, perpraviti se k' unimu shivlenju, h' Kristusovimu prihódu, ki bo nasaj na semljo prishel, de vse dóbre ljudi s' slóvesam va·nj popelá.

Jesuf vuzhí drugizh: Kako nespámetno per timu opravilu ravná toliko ljudi. Trapaste divize so lampe imele, pa olja né sraven. Prav tako veliko ljudi lé per svunajnih shegah obtizhuje, v' serzu pa snotraj ni nizh svetiga in boshjiga, in nizh praviga duhá. Pa, golo svunajnje bogozhástvo je lampa bres olja. Trapaste divize so svoj nar vézhi opravik, omísliti olja, do sadniga odlashale. Prav tako odlasha poboljšhanje in spreoberenje velíko ljudi do konza shivlenja. Ali prepòsno je tistikrat! — Trapaste divize so se na prijátlize sanéfle, in sástonj olja bi bile rade. Prav tako

se veliko ljudi na druge sanashe — na saflushenje svetníkov, ali na masfnika, ki bodo shivljenje sklépsje po-nj poslali, in saftónj na enkrat, ménijo, se jim bo vse potrešno k'svelizhanju dalo. Ali svetósti se lé s' trudam dobí; boshji masfnik jih vé naklánjati lé k'nji, svetósti tudi kar dati jim ne móre — in svetníki, oni pámetnim divízam v' vsih rezhéh enaki, bi jim bleso kakor te divize odgovoriti vtegnili.

Jesuf tretjizh vuzhí: Kakshina shalostna bo pósledna tih trápastih ljudi. Shé bi se bilo tim vbogim divízam zhaft in veselje sdélo, po práshnje oblézhenim, in berfh ko nè, tudi s' roshami ovénzhanim biti per shenitnini! In bôshh jih je moglo boléti, kadar so se spred sakljénenih dúr mogle pobrati! Shé jih je bilo fram, obljubim, she so bile shalostne, kadar so, ob veselju in vrísku v' hifhi, one po tmí mogle stráni! Shé neisrezhèno shalostníshi bi bilo enkrat sa naf, ako bi se nam tako svelizhanja vrata saperle, mí pa bi Jesufovo strashno besedo saflifhali: „Ne posnám vas!“

81. Bogatínz in vbóshiz.

„Je bil bogat mosh. V'shkerlát in tenzhízo se je oblázhil, in vsaki dan se je shídano gostíl. Bil je tudi vbóshiz, Lazar po iménu. Pred bogatínzhovimi durmí ves

v' gerzhah je leshal. Drobtín, ki so bogatínzu is mise padale, bi se bil rad nasítil, to de mu jih nihzher ne da. Pli lé hódijo, in so mu rane lisáli. Sgodilo se je, de vmerje vboshiz, in néfli so ga angeli Abrahamu v' narózhe. Tudi bogatínz je vmerel, in je bil v' pekel pogrésnen. V' pekli, ki je bil v' mukah ali martrah, se nakvisfhko osrè, in je od délezh Abrahama, in njemu na rózhi vboshza saglédal. Glas sashène, rekózh: „Oh, ozhe Abraham! naj se ti všmilim! in pošhli mi Lazara, de konez persta v' vodo pomózhi, de mi jesik ohladí; sakaj strashno terpim tukaj v' pljaménu.” Abraham mu je rekel: „Pomisli, dete! de si she v' shivlenju svoje dobróte prejél, in ravno takó je Lazar hudiga vshíl. Sdaj pa se on veseljí, in tí terpísh. Memo všiga tega je velik prepad med nami in vami vterjen, de, ktiri bi tudi hotli, ne morejo priti od tód k' vam, né ondótni iti k' nam.” Bogatínz je djál: „Pa, prošim te, ozhe! sej na dom mojiga ozheta ga pošhli; she pét bratov imam, de jim bo prizhal (kakshina je tukaj) de saj oni v' ta kraj muke (martre) ne pridejo.” Abraham mu rezhe: „Mosefa imajo in preroke: njé naj poslušhajo.” Bogatínz je djál: „Nikar tega, ozhe Abraham! ampak zhe pride kdo od mertvih do njih, se bodo pobóljshali.” Abraham je pogovor odrésal, in rezhe: „Zhe Mosefa in prerókov ne slushajo, ne bodo verovali, vstáne tudi od mertvih naj kdo!”

Jesuf s' to prílíko nam tako rekózh sagrinálo spred uniga svetá odvíha. V' pekel in v' nebesa nam da poglédati.

Jómenej! kakó strašhno je mu-
zhen in martran terdoserzhni,
prevsétni, mehkúshni bogatúh!
Na timu svetu je bil sladkoshíviz, na uni-
mu ga je réva in réva. Drage jedí in pija-
zhe vsaki dan je vshival; sdaj od pománj-
kanja koperní. Shè drobtíniz is mise ni
vbóshizu pervoshil; in sdaj — she je ojstra
boshja praviza! — le káplje vodé ne dobí,
de bi si shéjò ohládil. Per toljkimu bogast-
vu, vbóshzu sklézhe rane sazeliti, ni
néshize dal; sdaj je sam s' vsim shivótam vel'
v' pekózhimu pljaménu. Is ofhabnosti bi
vbóshza pogledal ne bil; sdaj more vbóshza
sam ponishno proliti. Le od délezh vbósh-
zam je kasal svojo velikóšt, zhes prag,
bósh! de bi bili sméli; sdaj smé tudi on
vbóshzhovo svelizhanje le od délezh vglada-
ti, in med njim in svelizhanjam je grosen
raspók. Pázh je to sa ljudí strašhno svarílo,
ktiri imajo bogastvo lé, de se imenítno oblá-
zhijo, in de pítno jedó, sa drujiga nè,
vboge ljudí pa od lakote, nagòte in od
révshine kopernéti gledajo!

Kako lepó je pámetnimu, tézha-
nimu, poterpeshlívimu vbóshzu po-
verneno, ki mu ni bilo shal sa bogatín-
zhove drage obéde, ki mu bilo s' drobtína-
mi od njegove mise she vstrésheno, in is
zhigar vust nobene ròshbe ni bilo! Nikogar
ni imel préd, de bi se ga podstópil, pfi lé

so mu rane lisáli; sdaj je na enkrat med an-gele dján! Terdi kamen pred bogatínzhovim poslópjam je bil njegova póstela; sdaj si per Abrahamu, kakor ozhe finú ga déne na rózhe, od svojiga terplénja oddihuje! Sanizhován je bil préd; sdáj ga she toljki Israelskiga polka moshjé, Abraham in ozháki v' zhafti prijatla in brata imajo! Njegov s' gerzhami raskopáni obras je vef' sdaj spre-ménjen, vef' v' sverlòbi in velizhástvu. — De ga veselje sa terpínze! ktiri so s' tim vbósh-zam v' enaki révi, pa tudi poterpeshlívosti enake!

Kdo na svetu bi ne bil vbogi Lazar raji, kakor bogati lohkoshíviz!

82. Rásni Jesufovi dobrotni zhudeshi.

Jesuf po svojih dobrótnih hójah je do Jerihunta prishel. Nar na kraju Israelskiga, ví véste, je bilo to mésto. Slep mosh je ob potu sedel, in vbogajme profil. Ljudí flishti memo vréti, vprashal je, kaj de je? Povedó mu: „Jesuf, Nazarefhzhàn, gre memo.“ Vpíti je sazhel: „Jesuf, Davidov fin, vsmili se me!“ Ki so sprédej hodili, ga kregajo, in djali so, de tiho! Pa vpil je she bol na glas: „Jesuf, Davidov fin! vsmili se me!“ Jesuf je postál, perpe-lati ga rezhe. Djal mu je: „Kaj naj ti sto?

rím?" Odgovorí: „Gospod! de bom vidil!" Jesuf mu rezhe: „Vidi! tvoja véra ti je pomagala." Per ti prizhi je pregledal. Sa Jesufam hoditi se prime, in je Boga hvalil. In vsa mnóshiza, ki je to vidila, je v' boshji hvali.

Ljubi moji! jelite, shalofna préd je bila tega zhloveka? nizh lepih boshjih dél ni mogel viditi — nè lepiga vishnéliga nébesa, nè svetliga sonza, nè s' zvétja in trave lépo smésjo potrófene semlje, nè prijétniga zhloveshkiga obrasa; ampak s' zherno tmò je bil védno obdajan! Ni zhuda tedaj, de je, komej preglédavshi, beršh is hvaléshnosti per Jesufu ostal, in na gláf Boga hvalil! — V' ravno ti boshji dobroti, ktira je tiga slépza obšhla, ste ví she od otroka, ljubi moji! Pa ste se, kakor ta slépez, sa - njo Bogú tudi she ktirikrat tako perferzhno sahvalili?

Néki drujkrat so Jesufu nekòga, ki je bil mutašt in gluh, perpelali, profijo ga, de bi roko na - nj polóshil. Jesuf ga je smed ljudi na stran pelal, mu perste v' vushéa djál, se mu jesíka dotáknil, in v' nebo je pogledal, ter sdihne in rezhe: „Odprí se." Per ti prizhi so se mu vushéa odperle, in jesik se mu odvéshe, in gladko je govoril. To je, prepovedával jim je Jesuf, nè nikomur povedati. Ali bol ko jim brani, bol so ga hvalili. Zhudili so se, in „vse prav je narédil, so djali. Glushzam slíshati, in mútizam daja govoriti."

Tudi to dvójno boshjo dobroto, ktiro je letá gluhi mútiz doségel, she od nekadaš vshívamo. Mí govorimò in flislimo, lohka povémo drugim svoje misli in obzhutke, in tudi njih misel se lohka savémo. De jo zhudno narédbo! lé nekoljko sápe is vúst, nekoljko goliga glasu she drugim v' dušhi misli in obzhutke, ki jih imamo, obu- dí! De jo dobroto! Koljko mútizov je vse svoje misli in obzhutke seboj v' grob néšlo, de ni nikolj nihzher sa-nje ve- del? Koljko glushzov she je bilo bres vsi- ga podvuzhénja, ni bitve nikolj saflishalo sgodovíne, ki se je njega dni godila, vézhi dél jim je vse drúshinsko veselje okráteno! Shé bi bila nadloga, ko bi vsi ljudjé na en- krat obmútnili in oglušhéli! Pazh shalošt in bi bil ves mutašt svet! Torej sa dobroto tudi, de govorimò in flislimo, hvalímo Bo- gá — prav vselej jo obrazhajmo, in nikolj nè na róbe!

En druji krat je Jesusa deset gobovih mósh srezhalo. Od délezh so ostali, ta bo- léšen se prijéma, in v' nobeno zhloveshko drushino niso sméli gobovi. Kar morejo, so vpili: „Jesuf! povelváviz! vsmili se naš!“ Jesuf rezhe, ko jih vidi: „Pojte, in du- hovnam se iskáshite!“ Po Mosefovi posta- vi namrezh je duhovnam shlo obfódití, alj je goboviz ozhishen ali nè, in torej zhe v' zhloveshko drushino smé, de bolésni ne sanése. Gredó, in gredé so vsi zhísti. Njih eden, viditi, de je sdrav, se verne Boga na glas hvalijózh, do tal s' obrasam je pred Je-

susa padel, in se mu hvali. In on je bil Samarjân, ki so jih pogubljivi Judje v' pek-
kel obsojvali. Jesuf je djal: „Alj jih ni
deset bilo ozhišhenih! Kej jih je unih de-
vét? Ta prujiz lé, noben drugi se ni na-
shel, de bi se bil vernil, in dal hvalo Bo-
gú! Moshu je djal Jesuf: „Vstani, in idi:
tvoja véra ti je pomagala.”

Kakó lepa in gjinliva je hvaléshnost
tega lé jéniga! Kakó gerda nehvalésh-
nost unih devétih. In shaloštno je, de je
med desetmi dostikrat šhe sdaj komej
jeden, de je resnizhno hvaléshen!
Ljubi moji! saj sebe perdenímo k'timu šte-
vilizu! — Slašti pa se is tega sdravja do-
bróte vuzhímo, šhe toliko bogastvo ni taka,
in Bogá, zhe smo sdravi, sa-nj vedno
hvalímo!

S' všimi timi zhúdeshti pa, nad slep-
zam, nad gluhim mútizam, in nad góbovimi mosh-
mí, se je pa le Jesuf sinú njegoviga, ti-
šiga, pokasal, ktiri vse prav nareja in
obrázha, ktiri vših ozhi is nebél rasvet-
luje, vših vushéša odpíra, vših jesíke odve-
suje, in všim ljudém shivlénje, sdravje in
vúdov gibzhnost daja. Zhaštíte, zhaštíte tu-
di is tega nad Jesufam všigadobrótnika svesto
podóbo!

83. Jesuf in Zahéj.

Jesuf se je Jerehúnshkimu mestu bli-
shal. Nekdo, Zahéj po iménu, je bil v' nje-

mu domá. Zestnarjov poglavník je bil in fil-
no bogat. Tudi on bi bil po obrasu rad Je-
susa posnal. Pa majhine postave je bil, ne
vidi ga is ljudi. Pred njim torej tékel, in
per potu je na figovo dervó slésil, vidit ga
memo gredózhiga.

Bòst je mogel Zahéj velike misli od
Jesusa imeti! Lé na misel mu ne pride, de
bi se mu smejáti vtegnili, zhe bodo na ta-
kimu kraju ljudjé vidili taziga mosha. Ve-
selje, Jesusa viditi, mu je zhes vse.

Kadar Jesus do ondi pride, se je nak-
visihko oserel, in vglédavshi Zahéja mu re-
zhe: „Zahéj! urno dólj; danši morem na
tvojemu domu ostati.”

Kako predjáno in ljubesnivo je Zahéju
trúdz Jesus povernil, de si ga je posnati
persadijal! s' koljkim nedosdévanim ve-
seljam!

Zahéj se per ti prizhi is dervéša spra-
vi, ves v' veselju je na dom Jesusa pelal.
Vsi vsi, koljkor jih je vidilo, so renzháli,
rekli so: „Kako gré she neki na greschnikov
dom, ki je ves rasvpít!”

Shé neisrezhèno ljubesnívshi je Jesus od
ljudí! Desiravno greh zherti, de nihzher ta-
kó, lé gola ljubesen ga je vender do gresh-
nika, in s' golim veseljam in s' golo pri-
jasnostjo ga k' Bógu in v' nebésa savrazha!

Zahéj, ljudí mermráti flishati, je pred
Jesusa stopil, rezhe mu: „Gospod! lej!
polovízo premoshénja dam med vbóge, in
zhe sm koga golfal, štirkkrat toljko mu
povernem.”

„Se vam ne godí, ljubi moji! kakor da bi pred Jesufam s' vsdignenimi rokami itati vidili Zahéja, polniga ljubeshni in hvaléshnosti sa neisrezhèno milost in prijasnost; polniga shalofti, de so nad Jesufam savolo njega jeslali; polniga sklépov resnizhno poboljšhati se! Jej! zhaft je s'tim tolikim sklepam Jesufu skasal, de s' nobenim góstjam nè take! Toljki dar, ktiriga je vbogim odlózhil, je bila is vsih nar lepshi jéd, ki je s' njimi Jesufa pogóstil. Tudi mí naredímo Jesufu kakshino táko veselje! Vuzhímo se is tega, kako nar lepshi se Jesuf zhaftí!

Jesuf je Zahéju odgovoril, rekózh: „Dánfi se je ti híshi svelizhanje sgodílo! sakaj tudi on je sdaj Abrahamov sin — in sa to lé je zhlovekov sin prishel, de pojíshe in svelizha, kar je bilo sgubléniga!”

Na lepshimu bi Jesuf ne bil mogel skléniti te povésti! Svoje veselje nad Zahéjovim spreobèrnénjam skasal, veliko hvalé mu je dal, milost, odpushénje in svelizhanje mu napové. Odgovoril se je savolo prijasnosti, s' ktiro je Zaheja sprejél, savé-sal jesik je opravlívim objedávzam. Vsim greshnikam, de je, kakor je bil do Zaheja, ravno taki ljubeshnív tudi do njih, je poter-dil, in ob zhemu se da njegov pravi vuzhéniz biti in svelizhanje enkrat dosézhi, jim je pokasal!

Naj se, ljubi moji! naj se, naj se tudi nashe serze lepiga všmiléniga Jesufa prime, ki so imeli toljziga prijatla greshniki nad njim. Tudi nad nami toljko sadú, kolj-

kor ga je nad refnizhno spokorjenim
Zahejam, naj ta ljubesen obrodí!

84. Jesuf in v' flepósti rojení zhlovek.

Jesuf je memo gredé mladénzha vidil, ki je bil od rojstva flep, ob potu je sedel in vbógajme profil. Vuzhénzi — kakor préd vézhi dél Israelzov — so menili, vsa-ka velika nadloga je shiba kaziga velikiga greha. Pa to, de je ta zhlovek she flep na svet prishel, se jim s' to míslijo nizh káj ne snida. In vprashali so Jesufa: „Vuzheník! kdo je le per temu greshil, on alj njegovi starishi, de se je flep rodil?“ Jesuf odgovorí: „Nè on, nè njegovi starishi, ampak de se boshje dela nad njim ras-odénejo.“

Le sa to hódi terplenje, kar ga Bog poshle, de bi hudi ljudjé dobri, in dobri ljudjé boljshi in boljshi bili. Terplenju hudobnih ljudi se shtrafa, shtrafinga pravi, terplenju dobrih ljudi poskushba, skushnja. Ali je terplenje, ktiro koga sadéne, shtrafa ali skushnja? — lé terpijózhiga lastna vést, nihzher drugi bres predersne sodbe ne more tiga povédati. Pa, koljka dobrota tudi sa hudobne ljudi so terplénja! lé njih svelizhanja jíshejo! In tudi dobri ljudjé se lohka vmiré, zhe pomisli-

jo: „Boshjo zhašt povikshujem s' svojim terplenjam.“

Ob timu zhasu je Jesus pogosto vuzhénze na svojo smert opominjal. Vedna nozh, ki je ta slepi zhlovek v' nji bil, je bila Jesusu perlóshnost v' príliki od njé vuzhénzam veliko resnízo povedati. Djal je: „Dela morem poslávshiga me delati, dokler je dan. Nozh bo prishla, ki ne bo nihzher mogel delati (nihzher kaj dobriga storíti).“

Tudi mí s'he toljkshiniga zháfiza ne samudímo, kadar lohka kaj dobriga storimò. En sam dan, si mislimo, je zelo shivljenje, k' délu nam je odlózhén — in torej, préden se smert permrazhí, jishímo dníno opraviti!

Kar mignil lohka Jesus bi bil flépzú, per ti prizhi bi bil preglédal. Kaj, le njegova volja je bila sadošti. Pa slíne je vsel, s' parstjo sméshal, in mu ozhí pomashe. Trápošt Farisejov, ker je v' sebóto bilo, beršh ko nè, je hotel Jesus s' tim lè opravzhikam, ki si ga da, pokásati: s'he tóljzhikino opravílize, ko bi se réveshu s' njim pomòglo, šo, v' sebòto, djali, de je greh.

Potlej je djal flépimu Jesus: „Pojdi, in v' Silunskimu jeseru se vmí!“ Je shel, se vmije, in vidijózh je prishel. Kako mu je bilo, kadar ga je obdajvávka góšta tmá minjila, kadar se mu je vélki, lepi boshji svet na enkrat odgernil, od ktiriga lepòte je toljko flishal, pa nikoli nizh vumél, sámí si lokta to mislite! — Tako lè, in pa

fhe neisrežheno bol se bomo mí savséli in samaknili, kadar v' nebéfa pridemo, od kterih lepote do fih mál fhe tudi nizh ne ravumémo, ki bo vse našhe misli preségla.

Sofédje in pa vsi, posnali vsi so berázha per potu, ko ga tako slóhkama in neopotókama vidijo hóditi, vsi so vèlik zhudagnáli: „Ni ta tisti, ki je h' potu hodil sedet in vbogajme pròsit?“ Nektiri so djali: „de je!“ Drugi: „de nè! le podóben mu je.“ On sam je djál: „Jes sim, jes!“

Vse se ga osipa. Vse ga isprašhuje: „I, kako she si pogléd prejel?“ Djál je: „Mosh, ki se mu (in pazh po pravizi) Jesus, odresheník, pravi, je svoje slíne s' parstjó sméshal, mi ozhi pomasal, in rekel: „K' Silúnskimu jeseru idi, in se vmiš. Shel sim, se vmijem, kar sim preglédal!“

K' Farisejam ga pelájo. Prezej tudi Fariseji ga vprašhajo, kako de je preglédal? Odgovoril jim je: „Jesus mi je mokre parstí na ozhi djál, vmil sim se, in pa vidim.“ V' sebóto, slíshali ste, je bilo, ko je Jesus to storil. Nekteri Fariseji torej so djali: „Ta zhlovek ni po Bógu nè, ker sebóte ne prasnuje!“ Drugi so djali: „Bosh de! she bo kdo greschnik take zhudeshe delal!“ In prepír se je vsdignil, in spet se v' preglédza obernejo, vprašhajo ga: „Kdo, misliš tí, de je tisti, ki ti je ozhi odperel?“ Rekel je: „Preroka ga délam!“

Fariseji sdaj verjéti nozhejo, de je bil slep, in pa preglédal. Po njegove starishe poshlejjo, vprašhajo jih: „Je ta vašh sín,

Drugi del

T

ki pravite, de se je flep rodil? in od kod mu je, de sdaj vidi?" Starishti so djali: „De je najini tin, in de je flep røjen, to dobro véva; pa kako je preglédal, ali kdo mu je pogléd dal, tega nè. Njega vprašajte, doléjt'n je she. Sam sa-se naj se odgovorí." Djali so pa lé tako starishti, ker so se Farisejov bali. Dokler, v' eno misel vřaziga, ktiri Jesusu Mefija porezhe, so bili Fariseji preklizati, ali djati v' páno fklenili, pahniti ga smed řhtevíla Israelskih pravovérzov.

Fariseji rekó preglédzu she enkrat pred-se, in smótiti ga she préd, in perřkútiti mu Jesusa, mu s' velíko řvéřtjo in vři mogózhni rezhèjo: „Daj zhař Bogú! Ta zhlověk je greřnik, mí vémo!" Pa she isgovoríti jih ne zhaka, rezhe jim: „Ali je greřnik, ali nè, tega ne vémo. Le eno vémo — flep fim bil, sdaj pa vidim."

Fariseji v' přémřhi, řamí ne véjo, kaj bi rekli, so přéřřhino vprařhanje povřeli: „Kaj ti je řtoril? kako ti je pogléd dal?" Je djal: „Pravil fim vam, řliřhali řte she. Ali hořhete řliřhati she enkrat? Pa nè, de bi tudi ví njegovi vuzhénzi hotli biti? řakljéli so va-nj, rekó mu: „Tí bodi njegov vuzhéniz, mí pa řmo Moseřovi. De je s' Moseřam Bog govoril, vémo, od kod je ta, nè."

Mosh je odgovoril, in rezhe: „Šhé je zhudno, de ne véřte, od kod je, in vender lé odperel mi je ozhí! řej vémo, de Bog greřnikov ne vřliřhva, ampak zhe je

bogabojézh kdo, in zhe njegovo voljo spolnuje, njega vflifhi. Kar svet stojí, se ni flifhalo, de bil kdo slepimu komu rojènimu ozhi odperel. Naj bi ne bil od Bogá ta poslán, nizh bi ne samogel. To je tako Fariseje vshgálo, de vfi pihajo, zlo vrojeno slepóft, de je boshja fhiba, mu ozhita-jo, rekli so mu: „Ves v' grehih si rojèn, in tí bosh naf vuzhil?“ in is sbora ga isfuváli, in is Judovfke zérkve so ga prekli-zali.

Jesuf flifhi, de so ga preklizali, „Srè-zhavfhi ga tedaj, mu rezhe: „Ali vérjesh v' boshjiga finú?“ Je odgovoril: „Gospod! kdo je on? rad bom.“ Jesuf mu rezhe: „Shé vidil si ga! Kdor s' teboj govori, je.“ Djal je: „Vérjem, Gospod!“ — in pred-nj padel, in molil ga je.

Kako lepó to, de ga je ferzhno spos-nal, mu je Jesuf povernil! Kako obilno ga je sa nezháft odshkódil, ktiro so mu Fariseji bili storili! Shé se mu je moglo dobro sdéti, viditi boshjiga finú — zhloveshkiga sveli-zharja! Joj, ta Jesufova dobrota, de se mu Jesuf vlíga sposnati da, je bila velika, de prejéti víd nè toljka. Kaj zhať, ob ktiri-mu je pervizh lepi boshji svet saglédal! She blajfhi in frezhnifhi sa - nj je bil ta.

H' ti pergódbi, ki je vbog, nevéd'n mladenizh, pa lepa dufha, po nji do refni-ze prifhel, defiravno so si Fariseji, premotiti ga, vse persadjali; in per ktiri so se domifh-livávi hudobni vuzheníki bol in bol od refnize odmikali, defiravno se s' lepimi mla-

denzhovimi odgóvori vshúgane zhutijo: globòko besedo je h'ti pergodbi Jesus she predstavil, in pojiskati nje pomémbo naj vam mende samim prepustím. Djal je: „Na sodbo — lózhit dobre in hudobne — sim na svet prishel. Po meni slepzi pregledujejo, in vídizi pa ofleplujejo.”

85. She nekaj podvúzhnih sgódeb.

Jesus je bil enkrat s' svojimi vúzhénzi v' Kafarnavmu spet, kar, ktiri so dnar sa tempelnov omíslík in popravik poberali, h' Petru perstópijo, rekó mu: „Kakshina bo? ne plazhuje tempelne vaš vuzheník?” Peter je djal: „Jo, jo!” in gre beršh Jesusu povédati. V' hisho stopívshimu, ravno hozhe Jesusu povedati, je Jesus, vse je she védel, besédo prevsél, rezhe mu: „Kaj ménišh Peter? od koga jemló posemlíski kralji shtribro in dávik, od svojih sinóv ali od drugih?” Peter rezhe: „Od drugih.” Jesus je djal: „Sinóvi tedaj so bres davka? Pa, de jih ne pohujshamo, idi k' jeseru, ternik versi. Pervo ribo primi, ktira k' verhu pride, in vušta ji odklèni. Srebern dnar v' njih bošh najdel, de tempelne dvakrat plazha. Vsàmi ga, in sa-me in sa-se jo opravi.” Peter je tako storil — in s' velikim zhudam najde v' ribinih zhelústih

dnar, in tempelnine poberázham ga në se.

Jesuf je tukaj dvakrat svojo vfigavédnost sprizhal, lepo je pokasal, de je njega, tistiga on sin, zhigar je tempel, in de bi torej ne bil dólshen tempelnine opravlati. Pa, de se po gosposkinih narédob' voljno ravnajmo, de k'opzhjim ali soséshkim stávam in napravkam radi perpomósimo, in de drugim v'isgled në le, kar smo per tanjkimu dólshní, ampak she vezh raji storímo, tudi to Jesuf s' svojo krotko, milo odjénjbo naš podvuzhí. Sakaj, tudi lé dosdévana nepokórfshina bi she marsikoga v' pravo nepokórfshino lobka perpravila!

Jesuf, spet v' Jerusalem naménjen, je sporozhnikov poslal, strého v' nekshinimu tergu na Samarishkimu jim ispróiti narozhí. Pa Samarjane ga niso hotli, zhutili so, de gre v' Jerusalem, in, ví véste, Samarjane niso terpéli, de bi se ondi molil Bog. Jakop in Janes, njegova vuzhénza, to slishati, sta mu rekla: „Gospod! ognj, po Elijovo nekadaj, naj poklizhemo na-nje is nebés, de jih pokonzhá!“ Jesuf ju je terdo okrégal: „Ne vésta, je djál, kakshiniga duha sta? Zhlovekov sin ni prishel ljudém shivlenja jemati, ampak otét jim ga.“

Noben serd ali ajfer ni is Bogá, ktiri drugim shkodovati sheljí. Is hudiga je. Pravi serd je mil in krotak, tudi shtrafovati naj je perfílen. Ljudém hozhe dobro, drugiga në. Pazh lepo svarílo toljkim ljudém, ktiri samí sebe tako radi dobre in bogabojé.

zhe, druge ljudi pa tako radi hude in nesdúfhine delajo, in jim nesrézho sheljé, ali, zhe jih sadéne, s' nevsmílenim ferzam pervófhijo!

Jesuf po svojih hójah v'Jerusalem je enkrat v' Betanjíski terg príshele. Dve sestri, Marija in Marta, ste ga v' hišo vséle. Marija, s' drugimi vréd, mu je k' nogam sédla, in vsa vuhó ga poslušha. Marta si veliko opraviti da, postrézhi mu. „Shla tedaj je pred Jesufa, in rezhe mu: „Gospod! nizh ne rezhes, de moja sestra vse delo le na-mé odrazha? Sej rézi ji, pomaga naj mi!“ Odgovoril ji je Jesuf: „Marta! Marta! veliko fkerbí in opravka si dajash. Le eno je potrebno. Marija si je nar bôlji délesh isvoljila, ne bo ji odvset!“

Tudi mí, ljubi moji! se dostikrat s' veliko rezhmí vpíramo in vpíramo, ktire se nam velike sdaj vidijo, pa nizh ne pomórejo k' našhi popolnamosti, in k' našhimu svelizhanju, in péni bodo enako enkrat minjile. Torej, zhe se nar vézhi svojiga opravila na semlji nózhemo sposábiti, zhe sheljimò ze le kupe prasnih fkerbí odverníti, in mirno in dovóljno shiveti, in enkrat svelizhani biti, in lé to naš bo vézhno terpélo: te tri lé Jesufove slate besédize naj bodo naše vsakdánje opominvávke: „Eno je potrebno!“ to je, boshjo besedo poslušhati, in se po nji ravnati.

86. Lazara obudítuv.

Ljubi moji! vsi v' strahu in molítvi, kakor bi stali pred boshjim oblizhjam, jo berímo prihodno lé sgódbó. Lé tisti morebíti jo vso zhuti, ktiri per ljubiga priyatla smertini pósteli ali per grobu stoji, ali zhe ga blishna smert she strefuje. Pa vsaziga, komur vmerjózhnost in nevmerjózhnost ni vse eno, more lé tudi pregíniti.

Lazar, s' Marijo in Marto, svojima sestrama, v' Betánji je prebival, je bil bolán. Sestri ste torej spórozhníka s' kratko milo prošnjo do Jesusa poslale, polne brata sestrišhke ljubeshni, in v' Jesusa polne savupanja: „Gospod! lej! ki ga ljubish, on je bolán!”

Jesuf, to slíshavshi, je besedo djál, ktira, prav rězhi, všim terpínzam veljá, kar jih ga ljubi: „Ta bolésen ni k' smerti, ampak Bogú na zhaft, de bo šín boshji s' njó povelízhovan.”

Jesuf je sizer Marijo in Marto, obé sestri, in Lazara, njú brata, rad imel; pa lé ostal je she dva dní ondi, kjer je bil. In lohka si mislite, s' kakshino teshavo ste dóbri sestri Jesusa perzhakovále, in koljkrat se ogledujete, zhe ga she ni! — in kako jima je bilo, kadar je brat vgasnil na konzu! Pa tudi ta pomúda, kmalo bomo flishali, je bila modrost in ljubesen. Jesuf je pomá-gati odlaschal, de je toljkaj lepszhi pomógel.

Tretji dan je Jezus vuzhénzam rekel: „Na Judéjsko gremo spet.“ Vuzhénzi ga odgovárjajo: „Shè le un dan, so djali, so te Judje kamnjáti hotli, in pá le greshtjè?“

Jezus jim je s' príliko odgovoril, de ob véri v' boshjo previdnost po ljuzhi hódí, in oni per svoji bojézhí prebrísnošti po tmi. „Nima dvanajst úr dan? je djál. Kdor po dnévi hódí, se ne spotíka, ker ima dan pred sabo. Zhe pa po nozhi kdo hódí, se spotíka, ljuzhi nima.“

Jezus, bil v' duhu je per Lazarjovi smertini posteli, je vuzhénzam she sraven povédal, sakaj ga je na Judéjsko misel iti. Djál je: „Lazar, nash prijatel, spí. Jes pa ga grém isbudit.“ Vuzhénzi rekó: „Gospod! zhe spí, bo osdravil.“ Menili so nam-rezh, Jezus govórí od praviga spanja. Pa vse drugo spanje, smert, je imel v' mislih. Ozhitno tedaj in na ravnost jim rezhe: „Lazar je vmerel, pa veseljí me savolo vas, de me ni tam bilo, verjéli bote sej.“

Kadar je Jezus tisto tjè prishel, je bilo Lazarjovo teló she shtiri dní v' grobu. Vse je bilo v' shalošti. Tudi veliko Judov, ié tri zhetertíze ure od Jerusalema je bila Betánja, se je bilo po bratu Marijo in Marto tolashit soshlò.

Marta, kadar saflíshi, de gre Jezus, mu naproti tézhe, in, vglédavshi ga, je savpila: „Gospod! ako bi bil tukaj bil, ne bil bi moj brat vmerel. Pa tudi sdai vém, kar kolj bosh Bogá profil, Bog ti bo vse dal!“

Jesuf ji rezhe: „Tvoj brat bode vstal!“

Marta mu rezhe: „Vém! per vstajénju, posledni dan, bo tudi on vstal.“

Jesuf ji pravi: „Jes sim vstajénje in shivlénje. Kdor v' mé vérje, bo shivel, tudi vmerel naj je. In kdor kolj shiví in v' mé vérje, ne bo vekomaj vmerel. Vérjesh to?“

Marta je djala: „Pazh, Gospod! jes vérjem, de si Kristuf tí — sin shiviga Boga, ktiri pridefh na sver.“

De jo sposnátuv! De jo véro! de ga savupanje! Gotovo, velika in lepa duha je tako lé mogla govoriti med tolikim terplenjam, med tolikimi britkóstmi!

Marta, to djavfhi, je fhla, in sestri Marijo poklizhe, na tihama ji rezhe: „On je tu, vuzheník, in rad bi te.“ Marija, to slishavfhi, berfh vstane, in je k' njemu fhla.

Judje, ki so bili per njéj v' hifhi, ki so jo tolashili, kadar jo takó naglo vstati in iti vidijo, so med seboj djali: „H' grobугre pa jokati!“ — in fhli so sa njó.

Jesufa she ni bilo v' terg. Kjer ga je bila Marta frezhala, she ondi je bil. Marija tedsj, kadar do njega pride, ko ga sagléda, se mu k' nogam vershe, rekla je s' objókanimi ozhmí: „Gospod! ako bi bil tukaj bil, ne bil bi moj brat vmerel!“ — In tudi Judje, ki so s' njó vred prifhli, se jokajo.

Jesufu, viditi jih vse jokati, se mu ferze terga. Vef gjínen je, rekel je: „Kam

ste ga poloshili ? " Reko mu : „ Gospod ! pojdi in poglej ! " Jesus je jokal.

Nektéri Judje so djali : „ Le pogledjte, kako rad ga je imel ! " Drugi pa so rekli : „ Bi ne bil mogel ta narediti, ki je slepzu ozhi odperel, de bi tudi ta ne bil vmerel ? "

Nad teh le terdovratnostjo, pa nad toljko zhloveshko slabostjo in raspadljivostjo se je Jesusu she huj vschaljilo. H' grobu pride. Jama je bila v' skalo, ki je bila s' kamenam saperta. Jesus rezhe : „ Odvalite kamen ! " Marta ni hotla tega is zhasiti do Jesusa perpustiti. Djala je : „ Gospod ! zhohne she ! shtirnévin je she ! " Jesus ji rezhe : „ Ti nisim rekel, ako vérjesh, boshje velizhasstvo bosh vidila ? " Odmaknili so kamen — in gledali okolj stojézhi, pa gotovo ne bres gróse, so v' temni mertvas'hi grob, ki je bil v' bele rjuhe poviti merlizh v' njemu !

Jesus je sdaj ozhi v' nebesa obrnil, rekel je : „ Ozhe ! sahvalim te, de si me vslis'hal. Védel sim s'zer, de vselej me vslis'his' : pa savolo ljudstva okrog stojézhiga to rézhem, de bodo verovali, de si ti me ne poslal. "

Kadar je to Jesus ismòlil, je na velik glas savpil : „ Lazar ! vun pojdi ! Per ti prizhi je merlizh pris'hel ! Roke in noge so bile s' rjúhami povite, in njegov obras je bil v' ruto sagernen.

Vsi prizhijózhi so se, obljubim, od strahú vmikovali. Vesél strah je sest

prešhnil. Nihzher fi ne vupa prezej bliso njega. Ali Jesus je takó un mirn djal, kakor bi nizh posebniga ne bilo: „Rasvéshite ga, de pojde.”

Oh, ljubi moji! kadar fi Jesusa Kristusa per Lazarjovimu odpertimu grobu stati mislimo — s'v'nebo vsdignenim ozhéšam, polniga svoje notrajne edínosti s'ozhetam — in solsé mu v'ozhéšu is ljubesni do ljudí, svojih bratov — in vsigamogozhnost mu v' besedi in v' obrasu, s'ktiro lé migne, in trohlína se prestvárjena is groba v'shivljenje poverne — ali ne bo vse to Marijinih in Martinih obzhutkov v'naš tudi oshivélo? Nam ne shine tudi létu boshje velizhaftvo v'ozhí? Nam niso Jesusove besede: „Jes sim vstajenje in shivljenje” sdaj vsa zhišta in gotova resniza? Ne bomo po Mártino poklekníli pred Jesusa, in rekli s' njó vred: „Vérjem, vérjem, Gospod! de fi Kristus tí, sin shiviga Boga!”

To de, kdo ne zhuti, vse premòtno in premalo je, kar premore rézhi od te sgodbe zhloveshka beseda! Torej le she nektire besede, drujiga nè, is Jesusovih vúst perdenímo, ki se kakor nalas'h lèsem permérijo. Po grobéh v' kámene sarésane so she veliko milijónov ljudí serza proti nebésam persdígñile, njih shalošt o pogrebu so jim prevedrile, in prihodniga shivljenja s'lepimi déli se vrédne delati so sklepe v' milijónih in milijónih ljudí she obudile. Té lé so tiste besede:

„Kakor ozhe, je djal Jēsus, mertve obuduje in oshivla, tako tudi sin, kogar hozhe, oshiví. Dokler, kakor ima ozhe isvirk vſiga shivlenja v' ſebi, tako ga je tudi ſinu v' ſebi dal imeti.”

„Tudi ſodbe ne déla ozhe nad nikomur, temozh ſínu je vſo ſodbo iſrózhil, de vſi ſinú zhaſté, kakor ga ozheta. Kdor ſinú ne zhaſtí, ne zhaſtí ozheta, ki ga je poſlal.”

„Gotovo, gotovo vam povém: Kdor moje beſede poſluſha, in mene poſlávſhimu vérje, on ima vezhno shivljenje, in ne pride v' ſodbo, temuzh is ſmerti v' shivljenje ſe je ſhe preſhél. Kaj, ura pride, ob ktiri bodo mertvi po grobéh glaſ ſliſhali zhloveckoviga ſinú, in is njih pojdejo, ktiri ſo dobro delali, v' shivljenje, ktiri húdo, v' pogublénje.”

78. Jēsus od Marije maſíljen.

Od te velíke, vſháljne ſgodbe gremo sdaj k' mali, vſi ljubi povéſti!

Veliko Judov, ki ſo bili k' Mariji in Marti priſhli, je v' Jēſusa vérovalo, kadar ſo ta Jēſusov zhudesh vidili. Nekoljko pa jih je k' Farisejam ſhlo, in od Jēſusa, kaj je ſtoril, jim povedó. Berſh ſo vélki ſvet napovédali, vmoriti ga ſklénejo. Jēsus torej ſe je kmalo po obujénimu Lazaru is Betánje do Iſraelſkih méj odmaknil, in ondi v' Efremſkimu meſtu bliſo puſhave prebíva.

Šest dni pred velikonožjo pa je spet v Betanjo prišel.

Brat Lazar, njegove sestre, in nekteri drugi, ki so vanj verovali, si vse persadenejo, da bi mu zlasti in hvaléshnost škasali. Prijasno vezherjo so njemu in njegovim vuzhénzam napravili, in, kakor préd tolikrat v shivlenju, je tudi sdaj po shalostnih dnéh perferzhen vezher prišel.

Lazar je bil s' drugimi vréd sa miso. Marta se je s' postréshbo fukala. Marija pa je v'alabásterovi púshizi terdo libro drasiga famozhístiga nárdoviga masíla pernešla, Jesusu noge mashe s' njim, in mu jih táre s' lasmi — in sljísła, púshizo vbívfši, mu je potlej do sadne kaplje vso vso díshávo po glavi. Díshave lepi duh je vso hísho navdál.

Ljubi moji! koga ne bo v' shivo gjíníla ta obnósha brata in séster, slasti pa tihe pohlévne Marije? nar drajšhiga, kar ima, se snebí, da zlasti Jesusu in ljubesen škashe!

Vuzhénzov eden pa, Judesh Shkariót, ki je bil isdal potlej Jesusa, je rekel: „Zhimú se ni raji prodalo to masílo sa tristo desetakov, in vboshzam se dalo?“ Nektírim vuzhénzam je to bilo gotova resniza. Misílili samí per sebi so: „Pazh ref! Zhimú neki ta sapráva tako drasiga masíla? Vezh kakor tristo desetakov bi se bilo iskupílo is njega lohka, in dali bi se bili med vboge.“ In ref nejevóljni so bili nad Marijo.

Pa nikar beršh vsakimu ne vupajmo, ktiri lepó govórí. V'to ljubesen do blish:

niga je svoje gerdo in samoprídno serze le Judesh sakrival. Rekel je to, nè de bi mu sa vboge bilo mar, ampak ker je tat bil. Môshno je nõil, ki je Jesus is njé vbógajme dajal, in tudi sa - se kaj toljziga darú ohranil bi bil rad.

Pa she to je zhudno, práv nar malo-prídnishi zhlovek je bil nar pervi, de je nad vtrófkam jeslal, ktiriga je lepa dusha is gole zhashti in ljubeshi do Jesusa pozhéla. Ker ni sam zhashti imel do Jesusa, tudi terpeti ni mogel, de mu jo drugi skasujejo.

Jesus, v' Judeshovo, in v' vsih drujih ferza je vidil, jim rezhe: „Kaj ji she hozhete? Per miru jo pustíte. Dobro delo je nad mano storila. (Pozhashtíti me) koljkor je mogla, je to storila. Vbosih bote smiraj med sabo imeli, in dobro storili, koljkorkrat hozhete, jim bote lohka. Mene pa nimate smiraj. Na dan mojiga pogréba je mislila she lé nad mano to masílo opraviti. Pa (is hvale in ljubeshi) ga ni mogla perzhákati: torej she sdaj mi je obljíla teló, ker ga po moji smerti ne bo mogla.”

Kakó lepo se je sa Marijo létu Jesus ponéfel! Tudi mí islagájmo tako vselej drujih dela na dobro, in po Jesusovo tudi mí se sa pravizhne ljudi ponesímo, zhe jih savolo dobriga djanja, s' ktirim ni všim vstrésheno, kdo obéra in opravla!

Kako dobrotlivo je zhasht Jesus in ljubeshen vsél, ki mu jo Marija skashe? — Vse tedaj iméjmo v' zhashti, kar je blasiga in dobriga, in ne vprashajmo le smiraj po lá-

komneshovo : „ Koljko da dobízhka? ” Kdo namrežh bi ne bil Mariji raji enak , kakor pa Judeshu?

Tudi she to naj opómnimo : Marija je po nevédama pósledno zhašt Jesusu pred smertjo skasala. Oh , samí ne mislijo , tako bliso groba so dostikrat ljudjé ! Torej , kadar nam teshko dé komu kako veselje storiti , mislimo si : Sadna dobrota je morebiti , ki mu jo she skashemo. In kaj veljá , omezhílo bo to nashe terdo serze !

„ Gotovo vam povém , je she djál Jesus , po všimu svetu , koder kolj se bo evangelj od svelizharja osnanoval , se bo tudi to , kar je nad mano sdaj storila , njéj na spomín nad njó hvalilo. ”

She sdaj , ravno ko to berete , se ta Jesuova beseda spolnuje. Spomín te Jesuove sposhtvávke je v' zhašti do današnjiga dné. In to po vši pravízi ! Sakaj , kdor Jesusa , njega vse zhaští vrédniga , is serza zhaští , je sam ravno sa to zhaští vréden. Kdor pa njega , zhaští in zhaští vrédniga , v' zhašti nima , in ne sposhtuje , se mu ravno sa to sanizhvanje spodóbi.

Komej je bilo snáno , de je Jesus v' Betánji , kmalo ze le trume ljudí so va-njo derle , nè le Jesusa — in pa kdo se bo zhudil ! ampak vidit tudi Lazara , ki ga je Jesus od smerti bil obudil. Vélka duhovšhina pa je naklèp skovála , tudi Lazara , nè le Jesusa vmoríti , ker je Judov , ki so Lazara gledat hodili , vezh in vezh v' Jesusa vérovalo.

Kam vse so se ti duhovni od svojih hudih strášt dal gnati! De ga napuh! de ga sovrashtvo! de jo nevošhlívošt! Kako strašniga kaj so te strasti! Goléjshi ko se komu takimu resníza pokashe, huji sdivjá. S' strástmí popázhenó serze, in pa savdána posóda! She tako kaj drasiga in dobriga va-njo vljí, skasílo se bo, strupa se bo navdálo!

88. Ob kratkim premíshleni Jesufovi zhudeshi.

Ljubi moji! Jesufovi vsígamogózhni in ljubesnívi zhudeshi saflushijo, zhe kaj druga, de jih she bol do terdiga premíslimo. Torej she enkrat vse jih povsemímo! Is trójne namémbe slasti so se godíli.

Bog, náš nebesški ozhe, ki ga ni nikolj nobeno zhloveško okó vidilo, je po svojimu ljubi-mu sinu, Jesufu Kristufu, svojo pravo, popolnoma podobo pred naš hotel poslaviti.

Modróst, samosvéta dobróta in neskhónzhina mózh so vélke boshje last-nósti. Ta modróst, dobrotá in mózh se sizer is vsih boshjih dél kashe. Nebó osna-nuje njegovo velizhastvo, in njegova pri-jasnost náš objáva is sonza, ljune in své-sed. Vsa semlja je njegove slave in zhastí polna. Dolga versta lepih boshjih dél, ob stvarjénju svetá, v' raju, po ozhákov do-

movih, ob zeli zhudni vóji Israelskiga polka ob Mosefu, ob zhasu sodníkov, krajov in prerókov je sprizhovala in sprizhuje to Boshjo modroft, dobroto in mozh. Pa ne-bó s' vřim svojim lepim osvédjam je vender, tako rekózh, lé sedesh boshji — semlja s' vřo zvetózh spomládjo le podnóshje njegovo — in is vřih she tolzih boshjih dél med Israelskim polkam se tako rekózh she le boshji masínz perkasuje. Po Jesusu Kristusu, boshjimu sinu, nam boshja modroft, dobrota in vřigamogozhnoft safija, de nè is zele natóre, de nè is vse Israelske sgodovíne takó. Vřaka Jesufova beseda je boshja modroft, njegov vřaki pogléd boshja miloft in ljubesen, vřigamogozhnoft vřaki njegov mig. V' njemu in po njemu je per ljudéh Bog — med njimi hódi v' zhloveřhki podóbi — v' obras, tako rekózh, ga v' njemu gledamo.

Pogreřhila lé ena tih lařtnóft naj bi se bila — Jesufova mozh postavim, s' ktiro je ravnal, naj bi njegovi dobroti in modrofti enaka ne bila; s' nebeřhko modroftjo govoril, reveshe milo pogledováł, pa, sam bres mozhí, v' révi naj bi jih bil puřhal: nar lepřhi lize bi se v' njegovi lepi podobi pogreřhalo. Takó pa je lohka Jesus smel reži: „Kakor moj ozhe déla, tako délam tudi jes!“ In takó nam vřako Jesufovo délo oklizuje: „Taki lé prijasen, taki perljúden, tako neisrežhéno dobroten je, tolziga perferzhniga savupanja vréden je ozhe v' nebeřih.“

Drugi del,

U

Bog je svojimu sinu sprizhoválo fábo dal, všim ljudém bresraslózha je s' njim hotel pokásati: de Jesuf Kristuf je ref od Boga, od ozheta v' nebesih, do ljudí poslán.

Modrim, rasfvetlénim ljudem je sfer Jesufova globóka, nebeska modrost, ki je vfo zhlovešhko modrost satemnila, she prizhala, de je od Boga. Zhištim, svetim dušham je njegovo bresmádesno, zhišto, nadzhlovešhko svetóšt viditi she v' shivo prizhalo, de je od Boga poslan. Méfnim ljudém, in tazih je pázh nar vezh na svetu, ki sa njegovo boshjo modróšt in svetóšt she niso imeli vuma, je bila písmo, tako rekózh, s' debélimi zherkami in s' veliko pezhátjo njegova samovélka mózh, de je on boshji oblaštík.

Tazih dél naj bi ne bilo, neshtevílno veliko ljudí bi ne bilo nizh posebniga, nizh zhudniga nad njim najdlo. Pázh malo bi se jih bili njegovi lepi vuki prijéli, pázh malo njegovo sveto shivlénje. Tako pa, kadar so dela vidili, ki jih nobena okrájshana mozh delati ne more, je lastna pamet vřaziga, dela in navuk Bogú perpísati, sílila. She take neotesánze, viditi te dela, je svet strah preshinil. Is spanja, is oterpnošti do resníze in krepósti, tako rekózh, so se predrámili. Zele trume so vsako njegovih besedí svesto poslušale, boshja beseda jim je. Sdaj she lé so njegovo shivlenje gledali, ga posnémati jih je vléklo. Zhudne

dobrote, ktire jim fkasuje, so njegovimu vuku in isglédu k' njih serzu she le pot nadelávale. In pa veselje in dobrote fkasovati, kaj se da lepšhiga in zhlovešhki slabósti bol permérjeniga misliti? S' zhem zhlovešhko serzé bol na-se potéguiti? Veselo, hvaleshno serze se veliko raji všimu dóbrimu odpíra, kakor serze, ktiro v' révi bres pomózhi koperní.

Ti toljki Jesufovi zhudeshi so bili pa tudi she, nè lé Israel-zam, ampak všimu v' révo satople-nimu zhlovešhkimu rodu odre-shenja is réve osnanvávzi.

Kaj pak de, vša semlja je boshje pri-jasnosti rasgledalo. To de veliko rezhí vidimo tudi na-nji, ktire nam jo, kakor zherni oblaki, sagrinajo. Tudi veliko nad-lóg je na semlji. Bres fhtevšla je terple-nja, kakor péška ob morju. Lé bolesni in druge betéshe, postavim, kdo jih preshtéje, ki se nam jih dostikrat le viditi she merši in gnuši? Soštáva nature, toljko boshje modrosti in dobrote ko je v' nji, slasti pa kar zhloveka, njega nar lepšhi boshjo stvar, tizhe, se semtertje rasderta in omámlena vidi, in ni kakoršhina bi mogla biti. Ljudí se rodí s' ozhmí na svet, pa ne vidijo, s' vushésmi, pa ne slishijo, s' jesikam, pa ne govore, s' rokami in nogami, pa ganíti jih ne morejo. Smert je she sama na sebi strafhna — pa koljkrat poverh tega morejo beloglávi staríshi sa otrozi v' grob gledati, koljkrat more ljuba, mila mati per nar

lepši starosti preljube otrozhízhe sapustiti! Take zhlovešhke terpenja, préden je Jesus prishel, ti ismúski, ti ispólsiki natore is svojih modrih tezhájov se niso ljudém s' boshjo ljubesenjo in vezhno modróstjo nikolj prav vesáli. Perkasen boshjiga sinú pa na semljo — njegova nebeshka ljubesen in milost, s' ktiro je blagoslávval, odobrotloval, obveséloval; njegova lohková, s' ktiro je terpenje odjémal, in natóre hójo naravnával, né pa podéral, ona sonzu enako, kadar se oblaki rasidejo, nam to lé lepo, milo resnízo pernése:

„Bog je vezhna ljubesen. Blagoslávla, obveseluje lé on. Le dobro je od njega. Posémliški slégi niso is perviga od njega. Sazhétik vlih slégov je greh — ta she lé nam je potrebo slegov nakòpal. Pa, on všmilváviz ne popúsha bres pomózhi ljudi v' révi. On sam se je zhloveka podstópil — svojiga ediniga sinú is gole ljubesni nam poshle, in vse tolike Jesufove déla so le she pervína, so le she sazhétik odreshítve in svelizhanja, ki ga je po njemu Bog všim ljudém perpravil, in dan bo napózhil — de ga blago vupanje! — ki se bo odreshítuv fkonzhala, vša réva bo minjila, všaka shalostna solsa se bo v' vesélo, všaki sdihlej v' vesel glaf, ves jek se bo v' hvalo in v' perferzhno aamáknenje spreménil!”

Konez drujiga déla.

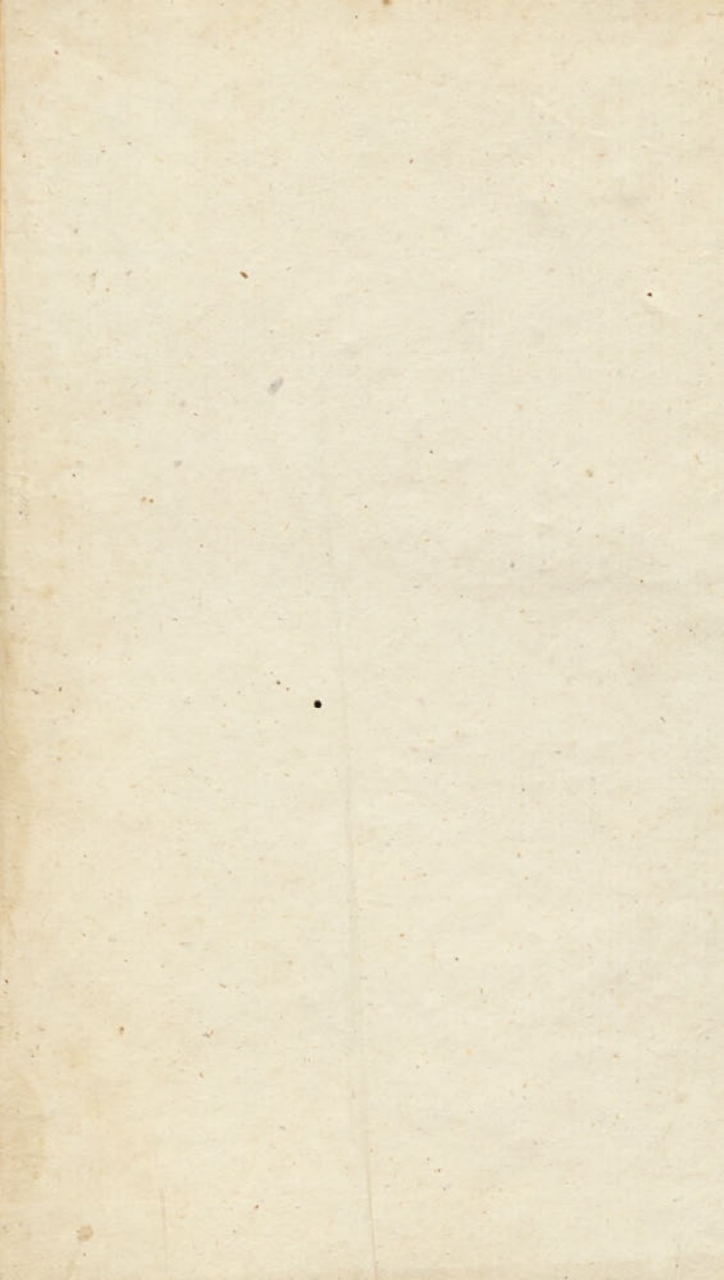
POGRÉŠHKI.

<i>Stran</i>	<i>Versta</i>	<i>Namesti</i>	<i>Bèri</i>
16	23	Shè	Shè
38	17	hodobnim	hudobnim
41	29	por	per
47	9	ne nébu	na nébu
57	33	no	ne
83	4	Jusufam	Jesufam
97	22	hvaliti ga	hvaliti ga,
99	23	Shè	Shè
101	32	ftarishínu	ftarashínu
104	17	sablishí	sablíshí
118	2	k' svelizhanju,	k' svelizhanju
140	24	pastavo	postavo
144	30	ne	na
150	2	fhe	she
164	15	odme-	odmer-
173	24	nihkar	nikar
190	20	gjínen	gjíneno

207	7	prílzhizi	prílzhiz
210	6	huda vojska,	huda vojska!
258	18	Nesvésti	Nesvésti
276	2	prafhnje	prashnje
276	14	vito	vite
287	24	fhtrafa	fhtrafa
288	34	lokta	lohka.

*Tretji in posledni del pride, kmalo ko
bo mogózhe.*

SLOVANSKA KNJIŽNICA LJUBLJANA

K RA

B 34/2

9530744

COBISS 0